

Hoe
overleef
ik...

Francine Oomen

HOE overleef ik een gebroken HART?

Tekeningen van Annet Schaap
Overido

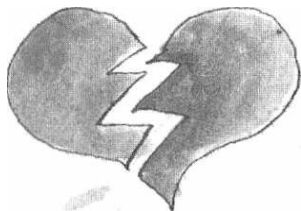
Francine heeft zo veel boeken geschreven dat ze niet eens meer allemaal op één pagina passen. Als je meer wilt weten over Francine en haar boeken, surf dan naar www.francineoomen.nl

Hoe overleef ik een gebroken hart?

Francine Oomen

met tekeningen van Annet Schaap

Van Holkema & Warendorf

Voor J.A.M.

Dit boek heeft verschillende prijzen gewonnen: De Kinderjury 2004, Hotze de Roosprijs en De Jonge Jury 2005

Elfde druk 2007

isbn 978 90 269 9677 1 NUR 284

© 2003 Uitgeverij Van Holkema & Warendorf, Unieboek BV, Postbus 97, 3990

DB Houten

www.unieboek.nl www.francineoomen.nl

Tekst: Francine Oomen Tekeningen: Annet Schaap Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Krak, au

Rosa van Dijk

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl> maandag 14 juni 14.10 krak, au

Hoi Rozie,

Het is uit met Jessy. Het was maar 2 uur aan. Ik heb er niet Ik heb er niet eens wat van gemerkt.

Het enige voordeel is, dat ik weer veel inspiratie heb. Een gebroken hart is een dichters goudmijn!

Krak, au

Breken, brak, gebroken Jij het mijne Ik h et jouwe Breken, brak, gebroken Jij het jouwe Ik het mijne Wat moet ik nou met dit kapotte hart?

Aan: Van: Datum: Onderwerp:

Plies, stuur me survivaltips. Groetjes van je gebroken

vriend,

Jonas

Jonas de Leeuw

Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

maandag 14 juni 14.22

lijmen!

Lieve Jonalientje,

Hé, ben je al thuis! Ik ook. Laatste twee uur vielen uit. Jippie! Ik weet helemaal geen survivaltips voor een gebroken hart! Wie is die Jessy eigenlijk?

En hoezo heb je er niks van gemerkt? Had je verkering zonder dat je het wist? Haha.

Denk erom: beste vriendinnen vertellen elkaar alles, hoor! En dat ben je, ook al ben je een jongen. Mijn hart is helemaal heel en ik denk niet dat het ooit zal breken. Neuz is leuk en lief en knap en hij kan geweldig zoenen. Zonder te kwijlen, zonder te stikken, zonder tandenbotsingen. Hij is een zoenkampioen. We doen hartstikke leuke dingen samen. Zoals rondhangen op het plein, snackbarexcursies en natuurlijk: graffiti spuiten.

We hebben laatst weer een opdracht gehad. Voor een kleuterschool, dat was lachen! We hebben de kinderen in alle kleuren van de regenboog gespoten (grapje).

Veel sterkte met je gebroken hart. Ik zal je een tube lijm opsturen, misschien helpt dat.

Groetjes van Rosa (in de z(w)evende hemel)

P.S. Waarom kom je niet op MSN? Gaat toch veel sneller dan melen?

Rosa van Dijk

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> van Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Datum: maandag 14 juni 14.40

Onderwerp: krak, au, plak

Nou, hartelijk bedankt. Een tube lijm, daar heb ik wat aan! Jonas (in de hel)

P.S. Dat is het juist: MSN gaat veel te snel. Dit zijn serieuze zaken en die wil ik alleen maar in een brief (of een meel) schrijven zodat ik er goed over na kan denken. Snik. Snotter.

Rosa draait aan het ringetje dat ze om haar linkermiddelvinger draagt. Van Neuz gekregen toen ze zeven dagen, zeven uur en zeven minuten verkering hadden.

Hij is zo romantisch. Het ringetje is van echt zilver, met een blauw steentje erin. Een lapis lazuli. De vriendschapssteen, volgens hem. Maar was het een ring uit de kauwgumballenautomaat, dan was ze er even blij mee geweest.

Misschien was het toch een beetje lomp om tegen Jonas te zeggen hoe supergelukkig ze is, terwijl hij zich zo rot voelt.

Jonas de Leeuw

Aan: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: maandag 14 juni 14.59

Onderwerp: zorrrie

Lieve Joontje,

Zorrieknorrie van die tube lijm. Dat was flauw.

Je had toch maar twee uur verkering? Dat is toch niet zo lang?

Zou het niet zo zijn dat hoe langer je verkering hebt, hoe langer het duurt eer je eroverheen bent als het uitgaat? Misschien voel je je over een paar uur al een stuk beter! Dus: kus op het beeldscherm & de mazzel & hou je taai!

Roos (in bloei)

P.S. Wat is er eigenlijk gebeurd?

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Datum: maandag 14 juni 16.31

Onderwerp: dweilen

Hoi Rozie,

Ik kom de volgende uren helemaal niet door!

Het is dat jongens niet mogen huilen, anders griende ik nu

mijn hele kamer onder.

Dit is er gebeurd:

Jessy zit in 1B en ik in 1A en ik vond haar al een hele tijd leuk. Ze is heel knap: lang blond haar, bruine ogen en als ze lacht, heeft ze kuiltjes in haar wangen. Het probleem was dat ik haar niet durfde aan te spreken.

Dus leek SMS me de oplossing. Maar dan moest ik wel het nummer van haar mobiel achterhalen. Dat was niet zo moeilijk. In de klassenboeken staan de namen, adressen, gewone en mobiele telefoonnummers van alle leerlingen. Tijdens tekenen heb ik op de wc SMS'jes zitten bedenken (ik had tegen de lerares gezegd dat ik diarree had).

Lieve Jessy,

Ik vind je beeldschoon.

Jennifer Lopez is een ouwe dweil vergeleken bij jou

en Shakira een geverfde barbiepop.

Ik wil je graag beter leren kennen.

Jij mij ook?

Je aanbidder Jonas

Die heb ik niet verstuurd.

Allerliefste, Ik aanbid je.

*Ik kus de grond waarop je gelopen hebt en de kapstok waaraan je jas
gehangen heeft. Zullen we samen iets leuks gaan doen? Voor altijd, Je
Jonas*

Die leek me ook niet zo geschikt. *Lieve Jesje,*

Ik bewonder je blonde haren

wil je met me varen

op een bootje naar Tahiti?

dan koop ik voor jou

een lekkere zak met friettie

of met een vliegtuig naar Parijs

voor een grote portie ijs

we kunnen ook naar Zierikzee

maar neem dan wel je zwempak mee.

xx
Jonas de Leeuw (I a)

van

Die werd het dus ook niet. Kinderachtig en melig. Het is nog moeilijk, hoor, contact leggen per SMS! Uiteindelijk is het deze geworden:

Hoi liefie,

Wil je vrijdag met mij naar de film? xxx Jonas (1A)

Ik heb me in de pauze verdekt opgesteld achter de frisdrankautomaat en het bericht verzonden, met zicht op Jessy. Tot mijn grote schrik ging niet haar telefoon, maar die van een jongen uit haar klas. Een enorme hulk van een vent die net bezig was 10 marsen en 12 gevulde koeken uit de snoepautomaat te trekken.

leeeeeek! Ik had van de zenuwen het verkeerde nummer overgeschreven!

Die jongen stond glazig naar zijn mobiel te kijken, begon toen van oor tot oor te grijnzen en keek zoekend om zich heen. Aaaaargh!

Wat moest ik doen? Acuut van school veranderen? Een andere naam nemen? Plastische chirurgie ondergaan? Hij zou me vast en zeker vinden. En wat zou hij wel van

me denken? Mijn hersens sloegen helemaal op tilt. Ik begon door de gangen te rennen en verdwaalde totaal, waardoor ik veel te laat kwam voor geschiedenis. Verstijfd heb ik in de klas gezeten en ik heb geen woord gehoord van wat er werd gezegd. Iets over dat ik een drie had voor mijn proefwerk of zo.

Toen heb ik mijn vinger opgestoken en gezegd dat ik weer diarree had. Heel de klas krom van het lachen. Ik dubbelgevouwen van ellende naar de wc gestrompeld. Daar kreeg ik na een half uur het helderste idee sinds mijn geboorte. Ik heb de hulk nog een berichtje gestuurd:

Sorry,

verkeerd verbonden. Jonas (1D)

En twee minuten later: *Sorry,*

bericht was niet voor jou bedoeld. Jonas (1C)

Dat 1C en 1D was om hem in de war te maken, zodat het langer zou duren voor hij mij opgespoord had. Toen was de school afgelopen. Ik loop redelijk opgelucht richting fietsenstalling, kom ik daar die hulk tegen! Enorme klap

op mijn rug. 'Hé liefie!' brulde hij enthousiast. 'Wat een leuke uitnodiging. Ik ga mee, hoor! Doe je wel iets leuks aan? En vergeet die blonde pruik niet, die staat je zo enig!' Oorverdovend gelach van de jongens om hem heen. Krrrrrrrrrrreun. Doomed.

Ik wist niet hoe snel ik weg moest komen en besloot op dat moment nooit van mijn leven meer een SMS te versturen. Maar mijn verliefdheid op Jessy was niet over na deze traumatische gebeurtenis. Integendeel: ik kreeg zo'n beetje een Jessy-obsessie. Zo zit ik in elkaar. Als ik eenmaal iets in mijn hoofd heb, krijg ik het er niet meer uit. Na drie weken heb ik alle moed verzameld en tijdens het laatste uur een ouderwets briefje in haar zak gestopt.

Hoi Jessy,

Zin om mee naar de film te gaan? (ik trakteer) Groetz Jonaz (1A)

De volgende dag durfde ik nauwelijks naar school. Uren voor de spiegel gestaan, drie potten gel op mijn hoofd gekwakt, mijn tanden zeven keer gepoetst, twaalf keer andere kleren aangetrokken, buikpijn en pukkelexplosie van de zenuwen, zweetuitbarsting, drie keer onder de douche, gel eruit gelekt, nog twee potten erin, zenuwtrek

bij mijn oog die maar niet ophield, je kent het wel

In de pauzes hield ik me schuil in de fietsenstalling. Word ik opeens door een onbekend meisje op mijn rug getikt. Acute hartaanval. Ze duwt een roze envelop (walmend van

de parfum) in mijn handen. Meisje loopt giechelend weg. Jessy nergens te zien. Dit stond erin:

Hallo Jonas, Ok!

Vrijdag om zeven uur voor de bios! xxx Jessy

Ik in paniek. Dit had ik totaal niet verwacht! Het was niet eens in mijn hoofd opgekomen dat ze ja zou zeggen! Dat was afgelopen woensdag. De twee nachten daarop geen oog dichtgedaan, 67 liefdesgedichten geschreven, honderdduizend openingszinnen geprobeerd, constant hartkloppingen. (Zou mijn hart wel in orde zijn? Misschien moet ik eens naar de dokter, misschien heb ik wel een hartafwijking en sterf ik jong.) Tien kilo afgevallen omdat ik niks door mijn keel kon krijgen, etc. Vrijdag om zeven uur stond ze voor de bioscoop, blond, stralend en beeldschoon. Ik was een wrak van de zenuwen, met een

joekel van een pukkel op het puntje van mijn neus en diepe wallen onder mijn ogen door slaapgebrek. 'Hoi Jonas, leuk dat je me op een bioscoopje trakteert!' zei ze, en ze gaf me een zoen. Op mijn wang. (Geen tongzoen, dat kan niet op je wang. Of wel?)

EEN ZOEN! Terwijl ze me helemaal niet kende! Ik zakte bijna door mijn kauwgumbenen heen en kon me nog net vastklampen aan een deur. Ik had al jouw versier- en zoentips uit mijn hoofd geleerd, maar kreeg een totale black-out. Ik had ook een gedicht uit mijn hoofd geleerd, om romantisch aan haar voor te dragen als de lichten uit zouden gaan, maar ook dat was weg.

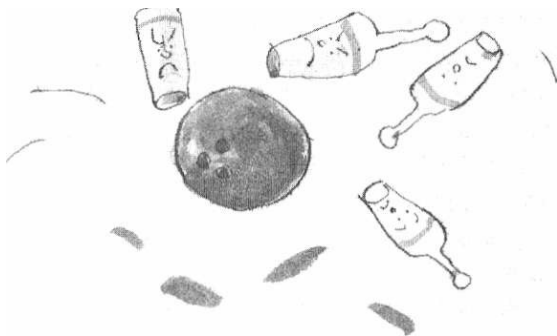
Zij had de film uitgekozen. Het was zo'n romantische kwijlfilm, er werd niemand doodgeschoten of gemarteld en geen enkele auto werd in de prak gereden. Toen is het vreselijke gebeurd... ik durf het bijna niet te vertellen, zo schaam ik me ervoor.

Ik ben in slaap gevallen! Het was een ongelooflijk saaie film en ik had de nachten daarvoor dus nauwelijks een oog dichtgedaan. Ik was helemaal op. Bij het einde schrok ik wakker omdat ze me keihard in mijn arm kneep. Ze was woedend. Ik had nog gesnurkt ook, zei

ze. En ze was misselijk geworden omdat ik zo stonk, (naar de aftershave van mijn vader) Ik schaamde me te pletter, ik stotterde nog iets over dat ik een dichter was en 's nachts werkte en dat het een heel dure aftershave was, maar ze wilde niet naar me luisteren en stapte zonder afscheid te nemen op haar fiets en sjeesde ervandoor.

O, ik kan mezelf wel vermoorden, Rosa! Wat een megamuts ben ik.

Jonazzzzzzzzzzz (zzzzzzzzzzvan znurken dus)

Bowlen

Rosa grinnikt. Jeetje, wat een bloemkool is die Jonas. In slaap vallen bij zijn eerste afspraakje. Hoe krijgt hij het voor elkaar?

Jonas de Leeuw

Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

maandag 14 juni 16.59

survivaltips voor eerste dates

Hoi Joonzzzie,

Je hebt het heel handig aangepakt, Joon, ik heb dubbel gelegen

van het lachen.

Hier komen wat tips. Volgens mij kun je ze wel gebruiken!

Survivaltips voor beginnende daters:

1. Het is het 'volwassenst' om in levenden lijve te vragen of iemand met je uit wil. Dan weet je tenminste ook zeker dat je uitnodiging bij de juiste persoon terechtkomt.

2. Wees zuinig met geurtjes, de meeste meisjes zijn er niet dol op. (Scheer jij je trouwens al??)

3. Eet geen knoflook de dag ervoor. Als je dat wel gedaan hebt, eet dan rauwe peterselie (een paar blaadjes, geen hele bos) of kauw op een koffieboon.

4. Zorg dat je schoon bent en niet naar zweet stinkt.

5. Dingen die meisjes leuk vinden voor een eerste date:

- * Kermis, als die er is (bied haar een suikerspin aan en kneed hem in de vorm van een hart)

- * Zwembad (spat haar niet nat, dat is NOT leuk!)

- * Skaten (als ze skates heeft, anders kun je ze huren)

- * Schaatsen (schaats hartjes in het ijs!)

- * Naar een pretpark (kan ze zich aan je vastklampen als jullie in de achtbaan naar beneden storten)

- * Sjoppen (als je veel geld hebt)

* Een cruise maken over de Caraïben (als je stinkend rijk bent)

6. En tenslotte het allerbelangrijkste: relaaaaax & wees jezelf.

Extra tip speciaal voor jou: schrijf haar een mooie brief met een gedicht. Jij kunt echt hartstikke goed schrijven, Joon. Je moet haar imponeren met waar je goed in bent. Ik zou dus maar niet gaan skaten of schaatsen als ik jou was.

Kuzzies van je vriendin Rozie

De telefoon gaat. Dat is vast Neuz! Rosa springt overeind en struikelt bijna van de trap afin haar haast om beneden te komen. 'Hoi Neuzie!'

'Pardon? Uuh... goedemiddag mevrouw, met wie spreek ik?'

'O, o... sorry, met Rosa van Dijk.'

'Is dit ook het nummer van mevrouw de Wit?'

'Wie? Mevrouw de Wit? Nee, uuh... ja, toch wel, dat is mijn moeder.'

Wat een geblunder, dat mens zal wel denken. Ze is er nog steeds niet aan gewend dat haar moeder de naam van Alexander gebruikt sinds ze getrouwd zijn. 'Mag ik haar even spreken?' 'Uh... nee, dat kan niet, ze is er niet.' 'Wil je dan aan haar doorgeven dat de afspraak voor haar en meneer de Wit vanavond niet door kan gaan?' Welke afspraak?' vraagt Rosa.

'De afspraak voor hun relatietherapie, met dokter Meerman.' 'Relatietherapie? O ja, hun relatietherapie! Natuurlijk. Ik zal het zeggen. Dag...'

Rosa ploft neer op de bank. Relatietherapie, jeetje. Haar

wordt ook nooit iets verteld. Ze behandelen haar nog steeds alsof ze een kleuter is. Dus dat was het bowlen, elke maandagavond. Pfif, bowlen. Kegels naar eikaars kop gooien zeker! Alexander en haar moeder maken veel ruzie. Meestal over haar, maar ook vaak over Abeltje. Hoe hij opgevoed moet worden, wat hij wel en niet mag, enzovoort. Op sommige dagen hangt er een elektrische mist van spanning in huis. Maar dat het zo slecht ging dat ze in therapie moesten, wist ze niet. Aan de ene kant is Rosa blij. Ze kan niet met haar stiefvader opschieten. Toen haar moeder met hem trouwde, zijn ze met zijn drieën van Den Bosch naar Groningen verhuisd. Haar vader verhuisde naar Eindhoven en heeft nu ook een nieuwe vriendin. Ze ziet hem weinig. Veel te weinig.

Ze was woedend toen ze hoorde dat ze gingen verhuizen. Ze moest al haar vrienden en vriendinnen in Den Bosch achterlaten. Nieuw huis, nieuwe stad, nieuwe school, niemand die ze kende. Alexander, die eerst best wel aardig leek, bleek na een paar maanden te veranderen in een dictator. Alles in huis veranderde. Er kwam alleen nog maar vegetarisch en biologisch eten op tafel, ze mocht opeens veel minder en de inrichting en de sfeer in huis werden zo anders, dat ze het gevoel had dat ze bij iemand op bezoek was in plaats van in haar eigen huis te wonen. Alexander had

constant aanmerkingen op haar en het ergste was misschien nog wel dat haar moeder opeens nauwelijks aandacht en tijd voor haar had.

En toen kwam Abeltje. Daar had ze in het begin veel moeite mee. Nu moest ze haar moeder, behalve met Alexander, ook nog delen met een baby.

Maar nu zou ze Appie niet meer willen missen. Ze is hartstikke dol op Appie Garnaal en hij op haar. Appie is het liefste en schattigste jochie dat je je maar kunt voorstellen. En heel slim ook.

Na zijn geboorte veranderden de dingen nog meer. Haar moeder was de hele tijd oververmoeid en Alexander kon niet tegen de drukte en de slapeloze nachten die de baby met zich meebracht.

De telefoon gaat weer. Rosa springt op van schrik, zo diep was ze in gedachten verzonken.

Neuz! Eindelijk! Maar het is hem alweer niet.

'Hoi Roos, met Alexander. Ik wilde even zeggen dat ik vanavond pas laat thuis ben.'

'Maar... maar je moet toch naar... uh, het is toch jullie bowlingavond?'

'Bowling? O ja, helemaal vergeten. Wat dom van me! Maar dit is heel belangrijk. Zeg maar tegen je moeder dat ik met klanten uit eten moet.' 'Oké, doe.'

Rosa drukt de telefoon uit. Om de een of andere reden gelooft ze hem niet. Het is vast een smoes. Hij is heel vaak niet thuis. Zou hij iemand anders hebben? Meteen rinkelt de telefoon weer. Rosa laat hem bijna uit haar handen vallen. 'Hallo?'

'Hé Rozie, wazzup? Wat klink je vreemd!'

'Ik heb een paar maffe telefoontjes gehad.'

'Toch niet van de concurrentie?'

'Nee joh! Gek! Tuurlijk niet.'

'Dan is het goed. Zullen we wat afspreken?'

'Tof! Zal ik naar jou komen?'

'Kee. Tot zo. Luf joe.'

'Luf joe toe, Neuzie.'

Worteltaart

Rosa stormt de keuken van Neuz binnen. Ze gaat altijd achterom.

Neuz' moeder staat met een schort voor en haar handen vol deeg bij het aanrecht. 'Hoi Rozie, hoe is het met je, meissie?' 'Goed hoor! Wat bent u aan het maken?' Rosa ploft neer op een keukenstoel.

'Worteltaart,' antwoordt Neuz' moeder vrolijk. 'Echt waar, hoor, je hoeft niet zo ongelovig te kijken. Is hartstikke lekker!' 'Getver,' zegt Rosa lachend. 'Voor de konijnen?' 'Nee, voor ons. We eten het als toetje, met walnotenijds.' 'Mmm...' zegt Rosa verlangend. Neuz' moeder kan geweldig lekker koken. 'Ik wil het toch wel eens proberen, hoor, ook al ben ik geen konijn.'

'Blijf je eten?' Neuz' moeder zet de taart in de oven.

'Ik wil wel, maar ik moet het aan mijn moeder vragen. Ze komt pas om zes uur thuis van haar werk.'

'Hoe is het met Appie Garnaal?' vraagt Neuz' moeder terwijl

ze het aanrecht opruimt.

'Hartstikke goed. Hij kan al hele zinnen zeggen. Je lacht je dood. Gisteren zei hij: "Apie en Ozie naar palk? Eendje eten?" Dat betekent dus: Appie en Roos naar het park? Eendjes eten geven? Hij noemt zichzelf Apie in plaats van Appie, goed hè? Alexander en mama kunnen er alleen niet om lachen, die vinden ook dat ik hem gewoon Abeltje moet noemen. Dat is meteen ook ongeveer het enige waar ze het over eens zijn. Stom. Ze zitten in relatietherapie.' 'Relatietherapie?' Neuz' moeder droogt haar handen af en komt bij haar aan de keukentafel zitten. Ze is niet zo groot en heeft een enorme bos rode krullen, een gezicht vol sproeten en lieve, lichtblauwe ogen. Rosa zou willen dat zij haar moeder was. Ze begrijpt haar zoveel beter dan haar eigen moeder en tegen haar durft ze bijna alles te zeggen. Bij Neuz in huis heeft ze het gevoel dat ze welkom is en dat er naar haar geluisterd wordt. Thuis heeft niemand aandacht voor haar en wordt er alleen maar tegen haar gesnauwd. Als ze Neuz en zijn familie niet had om naartoe te vluchten, zou ze gek worden.

'Ja, ik kwam er toevallig achter. Ze hadden het me niet eens verteld. Ik vind het maf, ze zijn nog helemaal niet lang getrouwd.' Rosa draait een pluk haar om haar vinger. Zelfs daar zit haar moeder vaak op te mopperen. ('Roos, zit niet zo

irritant aan je haar te friemelen!")

Haar haren zijn niet meer paarsgeverfd, maar blond, haar eigen kleur. De piercing in haar wenkbrauw is ook weg. Het gaatje is niet meer te zien. Neuz vindt haar mooi zoals ze is, heeft hij gezegd. Zonder opmaak, puur natuur.

Neuz' moeder schenkt haar een kop thee in. 'Relatietherapie kan heel goed zijn, je leert daar om beter met elkaar te praten en vooral om beter naar elkaar te luisteren.' 'Huh. Bestaat zoiets ook voor moeders en dochters?' Neuz' moeder glimlacht. 'Vast wel. Zou je dat willen?' 'Mwah, neu,' mompelt Rosa.

Neuz komt de keuken binnen en geeft haar een zoen op haar wang. 'Hé Rozie bollebozie, ben je er al? Ik had je helemaal niet gehoord. Mogen we cola en chips mee naar boven, mam?' Neuz' moeder kijkt bedenkelijk op haar horloge. 'We eten over een uur, Vince.'

'Oké, ik begrijp het al. We moeten onze honger sparen. Een worteltje dan, Roos?'

Neuz' kamer is helemaal nachtblauw geschilderd. De muren én het plafond. Eén muur is bedekt met prachtige graffiti. NO

FEAR! staat er in kanjers van letters in alle kleuren van de regenboog. Het plafond is beplakt met lichtgevende sterretjes en planeten en Neuz heeft er vliegende schotels en rare buitenaardse wezens tussen geschilderd. Op de grond ligt een grote, witte schapenvacht en daarop ligt Rosa, languit op haar buik. Neuz ligt in een hangmat die dwars door de kamer gespannen is. Ze zijn allebei aan het tekenen.

'Kijk,' zegt Rosa en ze houdt haar schetsboek omhoog. Het is een tekening van een strandsetje; een bikini, met een schuine omslagdoek en een pet.

Rosa en Neuz zijn allebei van plan naar de kunstacademie te gaan. Rosa wil modeontwerpster worden en Neuz schilder, of illustrator, of beeldhouwer. Het liefst alledrie tegelijk. 'Mooi,' zegt Neuz. 'Waarom probeer je het niet zelf te maken? Een bikini kan toch niet zo moeilijk zijn. Het zijn maar een paar lapjes stof en een touwtje.'

'Mijn moeder ziet me aankomen. Gisteren probeerde ik mijn spijkerbroek te veranderen in een spijkerrokje en toen heb ik de naaimachine gemold. Was ze niet blij mee. Dikke ruzie.' 'Alweer?'

Rosa knikt met een somber gezicht en sabbelt op haar

potlood. 'Weet je, ik ben jaloers op je. Bij jou thuis is er nooit ruzie. En jouw ouders laten je vrij. Apenbil en mama hebben overal commentaar op. Ik mag niks en zelf zitten ze constant te ruziën. Er hangt altijd een rotsfeer in huis. Ik word er doodziek van. Weet je dat ze in relatietherapie zijn?'

'Dat is toch goed? Dan proberen ze er tenminste wat aan te doen.' 'Pfift, ik merk er niks van. Het lijkt zo nu en dan wel oorlog.' 'Daarom heb je zeker niet graag dat ik bij jullie thuis kom? Vind ik jammer, want ik zou Appie-happie best wel weer eens willen zien.'

Rosa krabbelt overeind en rekt zich uit. 'We kunnen wel met hem gaan wandelen, in het park. Dan doen we net alsof we zijn vader en moeder zijn! Dat wordt lachen.'

Neuz grijnst en houdt zijn tekenblok op. Het is een ontwerp voor een graffiti-tekening. *I love Rooz* staat er met zwierige letters, omkranst door rozen.

Rosa bloost. 'Mooi. Hartstikke mooi. Ik luf joe toe.'

Neuz hangt gevaarlijk ver uit de hangmat en grijpt haar arm. Hij wil haar in de hangmat trekken. Rosa strubbelt tegen en

kietelt hem. Neuz probeert haar te zoenen en even later belanden ze allebei met een dreun op de grond, gierend van het lachen.

Esther Jacobs

Aan: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: donderdag 17 juni 20.11

Onderwerp: I hate vakantie

Hoi Ezzie,

Hoe gaat het ermee? Met mij top. Ik ben zo zuper verliefd op Neuz. Hij is echt geweldig. En zijn familie ook. Hij woont een kwartiertje fietsen van hier en ik kom er bijna elke dag. Ze hebben een heel gezellig huis waar altijd mensen in en uit lopen en blijven eten en zo. Bij ons komt nooit iemand op bezoek, saai.

Hij heeft een aardige zus, ze heet Zoë. Neuz noemt haar altijd Zohee, en zij noemt hem Snotneuz, maar daar wordt hij niet kwaad om. Ze heeft een heel leuke kamer. Hij is knalroze geschilderd en ze spaart allerlei soorten

lampjes en spiegeltjes, het lijkt wel een kermistent, maar heel gezellig. Ze mogen zelf weten wat ze met hun kamer doen, hun moeder bemoeit zich er helemaal niet mee. Ik mag nog geen spijker in de muur slaan zonder toestemming en mijn moeder zit altijd te zeuren dat ik moet opruimen en stofzuigen en zo. Ik heb gevraagd of ik de muren mocht schilderen, maar dat mocht niet, want ons huis is nog te nieuw. Pfff, wat een onzin. Alexander en mama doen allebei niks anders dan werken, werken, werken. Abeltje moet vijf dagen per week naar de crèche. Zelig! Hij is zo schattig, joh. Hij kan al heel goed lopen, het is geen gezicht met die dikke luier, net een waggelend eendje. Hij begint ook al te praten. Mij noemt hij Ozie. Ik probeer hem te leren dat hij Alexander Apenbil noemt,

maar dat lukt niet. Het is ook een beetje ingewikkeld, want hij denkt dat hij zelf Apie heet. Hij noemt hem Bil, dat is eigenlijk nog veel leuker.

Op school gaat het matig. Ik sta voor vier vakken onvoldoende. Als ik heel hard mijn best doe, ga ik misschien net over naar 3 wvo. Volgende week proefwerkweek. Neuz heeft beloofd me te helpen. Ik heb voor het eerst van mijn leven totaal geen zin in de

vakantie. We gaan twee weken naar Barcelona. Daar hebben mama en Aap een appartementje gehuurd, in de buurt van het strand. Daarna ga ik een week met mijn vader weg. Ik weet nog niet waar naartoe, dat is een verrassing. Neuz vertrekt twee dagen nadat ik terugkom voor drie weken naar Frankrijk. Lekker gepland. Dat overleef ik nooit! We zien elkaar vijf weken niet! Help! Au secours! Survivaltips graag! Mail je snel terug?

Doeideboei van Rozie

Een lange eenzame vakantie

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Datum: vrijdag 18 juni 21.01

Onderwerp: I luf vakantie!

Hoi Roziebozie,

Voor survivaltips ben je bij je vriendinnetje bij het goede adres, dat weet je.

Ik ben de Survival Expert: Dominee Es, weet het het best!

Oftewel: voor al uw adviezen moet u Ezzie kiezen! Of deze:

Weet u zich geen raad? Bij Ezzie vindt u baat.

Survivaltips voor een lange eenzame

vakantie

1. Ga naar een copyshop en laat de foto van Neuz op je kussensloop drukken
2. Maak er ook een van jezelf voor hem, om mee te nemen op vakantie (vergeet hij in ieder geval niet hoe je eruitziet)
3. Hou contact: telepathisch, per ansichtkaart, per brief, per telefoon (oeiiiii, duurrrr!), per sms, of... per mail: het internetcafé!!!
4. Fixeer je niet op wat je mist (je vriendje) maar op wat er *is*: Barcelona! Sjoppen! Strand! Zon! Zee! Mooie Spaanse jongens! Stierengevechten (speciaal leuk voor vegetariërs zoals joe) Mucho ijzzies! No school! Olé!

Hou je taai, moppie!

xxxxxxxxxxxxxxxxx Ezzie

P.S. Binnenkort gaat mijn moeders nieuwe kledingzaak in Antwerpen open. En waarschijnlijk kunnen we daardoor

niet op vakantie! Waaah!

P.P.S. Ze heeft een nieuwe vriend. Hij heet Hermanneke. Hij is Belgisch (lachen!), heel aardig en... superrijk! Hij heeft een penthouse in Antwerpen boven op het dak van een gebouw, met een tweepersoons bubbelbad! Hij heeft drie zoons van 14, 17 en 18 jaar. Ik heb al kennis met ze gemaakt. De middelste is echt heel snoezig. Hij heet Mmmmmmmmmarc...

'Mam, mag ik met Neuz mee op vakantie als het van zijn ouders mag?' Rosa vraagt het zo lief als ze kan. Haar hart bonkt in haar keel van de zenuwen. Plies, plies, laat het mogen. Dit is de oplossing. Niet naar Barcelona, maar mee met Neuz. Dat zou fantastisch zijn. Ze heeft de halve nacht wakker gelegen, fantaserend over dit idee.

Onder tafel houdt ze haar vingers gekruist. Haar moeder probeert bij Abeltje pap naar binnen te lepelen, maar hij spuugt het steeds met een vies gezicht uit. Ze heeft een theedoek om haar hals geknoopt om haar nette bloes te beschermen. 'Dan zijn jullie gezellig met zijn drietjes,' voegt Rosa er hoopvol aan toe. 'Zal ik hem even voeren? Bij mij eet hij wel.' Haar moeder geeft haar opgelucht de lepel. 'Ozie ete!' kraait Abel en hij probeert met zijn vingers vol pap in haar haar te graaien.

Haar moeder smeert haastig een boterham voor zichzelf. 'Mam, heb je mijn vraag wel gehoord? Joehoe, is er iemand thuis?' Rosa zwaait met haar hand voor haar moeders ogen.

Geïrriteerd kijkt haar moeder op. 'Sorry Roos, ik was even met mijn gedachten ergens anders. Wat zei je?' 'Ik vroeg of ik met Neuz mee op vakantie mocht. Ze gaan kamperen in Frankrijk, vlak bij zee, hartstikke leuk.' 'Wat een vraag, Rosa!

Natuurlijk niet, daar ben je nog veel te jong voor. Je bent pas veertien en dan al met een jongen mee op vakantie, geen denken aan!"

'Ik ben helemaal niet te jong. Ik ga niet alleen met Neuz, maar met zijn hele familie. Ik weet heus wel wat ik doe, hoor. En we slapen natuurlijk apart, als je daar soms bang voor bent.' 'Roosje hoeft het hier niet meer over te hebben en daarmee uit.' 'Je vertrouwt me gewoon niet!'

'Dat heeft er niks mee te maken. Het antwoord is nee en daarmee basta!'

'Maar ik wil niet met die stomme Apenbil naar Barcelona.' 'Pardon, met wie?'

'Met Alexander. Dat zie ik echt niet zitten. Ik ga me daar dood vervelen.'

'Je bent een ondankbaar nest,' zegt haar moeder kwaad. 'We hebben een hartstikke duur appartement gehuurd, midden in de stad. De meeste kinderen zouden dat fantastisch vinden. En ik wil niet dat je Alexander zo noemt.'

'Jullie vinden het fantastisch. Is mij iets gevraagd? Ik mag

nooit iets wat ik graag wil! Jullie behandelen me constant alsof ik een klein kind ben. Mijn mening telt niet. Ik tel niet!' Rosa geeft van pure frustratie een trap tegen de tafelpoot. De tranen springen in haar ogen.

'Rosa, laat dat! Ik wil niet dat je zo'n toon tegen me aanslaat!' roept haar moeder. 'Ik doe heus mijn best om alles zo goed mogelijk te doen en te regelen. Maar jij maakt het me heel moeilijk!' 'Ja, ja, het is allemaal mijn schuld!'

Het valt Rosa opeens op dat haar moeder er doodmoe uit ziet. Ze is bleek en heeft donkere kringen onder haar ogen. Het lijkt alsof ze elk moment in tranen kan uitbarsten. Ze krijgt ineens medelijden. Haar moeder heeft het ook niet gemakkelijk. Ze moet zo hard werken. En dan ook nog getrouwd zijn met zo'n oerang-oetang... Hoe heeft ze dat toch ooit kunnen doen...

Rosa haalt diep adem, telt tot tien en zegt: 'Oké, ik hou erover op. Ik ruim de tafel wel af en als je wilt, breng ik Abeltje naar de crèche, dat bespaart jou tijd.'

Haar moeders boze blik verzacht. 'Dat is lief van je, ik ben inderdaad hartstikke laat.'

En weg is ze. Zonder zoen. Zonder gedag te zeggen. Met Abeltje op haar arm loopt Rosa haar moeder achterna. 'Hé mam, waar is Alexander eigenlijk? Moet die niet naar zijn werk?' 'Alexander heeft vannacht bij een vriend geslapen,' roept haar moeder terug. 'Hij belde me gisteravond om twaalf uur wakker. Borreltje te veel op, zei hij. Kon niet meer rijden.' 'Ja, vast,' zegt Rosa zachtjes en ze begraaft haar gezicht in Abeltjes blonde krullen.

Rosa zit in de klas. Economie, haar minst favoriete vak. De stem van de leraar dreunt zo monotoon dat ze bijna in slaap valt. Zoals gewoonlijk zit ze achter in haar schrift te krabbelen. Een ontwerp voor een graffiti-tekening.

Wat ontzettend gemeen dat ze niet met Neuz mee mag. Het zou zo heerlijk geweest zijn.

Neuz is zo lief en zijn familie ook.

Neuz. Vincent... zo heet Neuz eigenlijk, maar zo noemt ze hem nooit. Neuz kan prachtig tekenen, veel beter dan zij. Ze zijn een goed team. Ze hebben samen al drie graffiti-opdrachten gedaan. Eén in het ziekenhuis, een hele wand, een voor de kleuterschool en een voor een dierenwinkel. Dat was lachen. **'Koop hier uw hamster! Vele soorten**

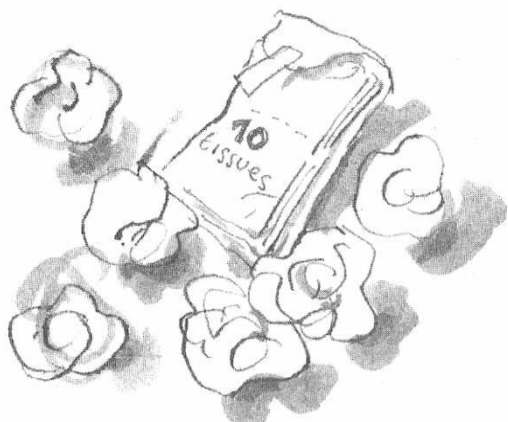
en maten!' hadden ze heel groot in prachtige letters op de muur gespoten. Met allemaal gekke, nietbestaande dieren met hamsterkoppen eromheen. Maar helaas, de tekening was zo opvallend dat er op de rotonde waar de dierenwinkel aan lag ongelukken dreigden te gebeuren en daarom moest hij weg van de politie. Stom! Het was echt een kunstwerk! Maar ze hebben er nog wel foto's van. Ze zijn samen een portfolio aan het aanleggen voor hun toelating op de kunstacademie. Maar dat duurt nog eeuwen. Neuz moet nog twee jaar naar de middelbare school en zij nog drie. En als ze blijft zitten vier. En zou de havo wel genoeg zijn voor de toelating? Maar ze wil zo graag...

'Juffrouw van Dijk, wat is hierop uw antwoord?' buldert opeens

de stem van de economieleraar.

'Ja, ik wil... ik... Uuh nee, hoezo, wat?'

De hele klas draait zich naar haar om en barst in lachen uit. De leraar doet er nog een schepje bovenop: 'Nee, juffrouw van Dijk, ik vroeg niet of u met mij wilde trouwen, maar...' De klas lacht nog harder en Rosa's gezicht staat in brand. Ze haat school, ze haat die kwal en ze haat haar klasgenoten.

Verdriet

Jonas de Leeuw

Aan: Jonas de Leeuw <jd1@xs22.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: zaterdag 19 juni 13.22

Onderwerp: tips voor een gebroken hart

Hoi Joonz,

Leef je nog? Of ben je verdronken in je tranen? Ik leef nog een beetje. Ik heb weer eens straf. Brutaal geweest tegen Apensmoel. Ik mag het hele weekeinde niet weg en ik moet op mijn kamer zitten en voor de proefwerkweek leren. Alexander gaat me aan het eind van de dag overhoren. Dat is zo'n beetje de vreselijkste kwelling die je je kunt voorstellen. Als ik iets niet weet of niet snel genoeg begrijp, krijgt hij een driftaanval. Eerst begint er een adertje in zijn slaap te kloppen, vervolgens wordt zijn

stem harder en dan begint hij te schreeuwen en op tafel te meppen als een echte dolgedraaide aap.

Ik ben zo bang voor die driftaanvallen dat ik de hele tijd black-outs krijg en niks snap van wat hij probeert uit te leggen-

gen en dan moet ik weer naar mijn kamer toe om het nog een keer te leren. Ik word er compleet gestoord van. Mijn moeder doet niks om me te beschermen. Ze laat hem gewoon zijn gang gaan met zijn geschreeuw en getier. Volgens mij is ze bang voor hem.

Het is moeilijk je voor te stellen dat ze twee jaar geleden verliefde tortelduifjes waren.

Ik zou willen dat ik van school af was en op kamers kon. Dat ik op de kunstacademie zat in plaats van op deze suffe school. Ik heb toch niks aan alles wat ik nu moet leren. Ik wil alleen maar tekenen, dat is het enige dat ik leuk vind. Vanavond zou ik eigenlijk met Neuz op stap gaan om samen ergens een graffiti-tekening te maken. Als afscheid voor de vakantie. Maar helaas, ik denk niet dat het me lukt om te ontsnappen. Mijn beide cipiers letten tegenwoordig erg goed op en ik zit met ketenen

aan de muur geklonken. Ja, je raadt het al, op water en brood.

Kuzzels van Doornrooske

P.S. Ik heb een paar survivaltips voor je bedacht. Misschien heb je er iets aan.

Survivaltips voor een gebroken hart:

1. Leid jezelf af. Ga leuke dingen doen.

(Wat doen jongens eigenlijk voor leuke dingen?)

2. Verwen jezelf. Koop leuke kleren. Een nieuw kapsel. Nieuwe make-up. (Voor jongens: koop een nieuwe pot gel, haha)

3. Schrijf het van je af! In je dagboek, in wel of niet verzonden brieven en mails of in gedichten.

4. Koop een paar extra dozen tissues. Huilen is goed. Vooral voor jongens. (Jongens mogen best huilen! Dat vinden meisjes juist gevoelig en lief!!!)

5. Praat erover!

En tenslotte: geen handvol meisjes, maar een landvol meisjes.

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl> zaterdag 19 juni 17.48 iksnik

Verdrietgedicht

*Nooit zag ik jouw gezicht in het licht van de bioscoop Ik heb geen hoop
Het voelt als taaie stroop mijn leven zonder jou Er is enkel kou*

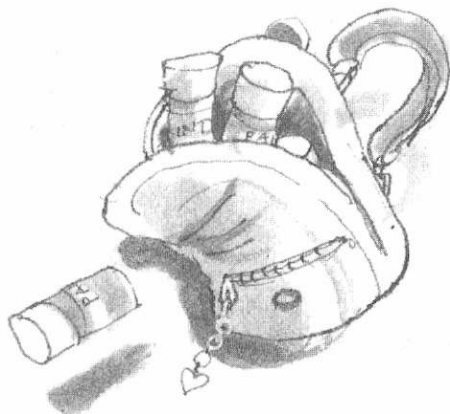
in mijn botten en in mijn hart heel diep Of krijg ik gewoon de griep?

Zo gaat het dus met me, Roos. Ik wist niet dat liefdesverdriet zoveel pijn kon doen.

Alles doet zeer. Vooral mijn hart en mijn longen. Het kan ook griep zijn.

Groetjes van Jonaz

Rosa van Dijk

4 ever & never

'Hij kraakt, hij kraakt!' fluistert Rosa. 'Hij houdt me niet!' 'Niet stoppen, doorgaan!' Neuz staat onder aan de regenpijp en strekt zijn armen naar haar uit. 'Nog een klein stukje! Oké, laat maar los, ik vang je wel op!'

Rosa kijkt benauwd over haar schouder naar beneden. 'Ik durf

niet! Het is te hoog!"

Kraaaaak! doet de bevestiging van de regenpijp. 'Spring!' roept Neuz.

Rosa laat zich vallen en komt half op Neuz terecht. Samen belanden ze in de heg.

'Oef, getroffen door een olifant!' kreunt Neuz terwijl hij overeind krabbelt.

'Sssjt, zachtjes, straks horen ze ons. Ik dacht dat je me op zou vangen, slappe rijstwafel!' giechelt Rosa. Neuz trekt haar uit de heg.

'Au, mijn handen. Jeetje, ik dacht echt dat ik met pijp en al door de lucht zou gaan,' fluistert Rosa. 'Dit doe ik nooit meer, hoor. Oeps, gat in de heg. Dat zal Apenbil niet leuk vinden.' 'Je zult straks toch ook weer terug naar boven moeten!' zegt Neuz en hij drukt een kus op haar beide handpalmen. Rosa bloost en kijkt omhoog. 'Gek! Dat haal ik toch helemaal niet! En die pijp zit los. O, ik wou dat ik dit nooit gedaan had. Dat lukt me nooit!"

'Maak je nou maar niet druk, ik versier wel een ladder of zo.

We lossen het samen wel op. Het is een hartstikke mooie nacht. Kijk, het is volle maan, dat brengt geluk. Kom op, we gaan, neem jij de rugzak, ik fiets.' Neuz pakt haar bij haar hand en trekt haar mee naar zijn fiets, die achter de garage staat. Rosa springt achterop. Ze slaat haar armen om Neuz' buik heen en drukt haar gezicht tegen zijn sweater aan. Als ze bij hem is, voelt ze zich veilig en gelukkig. Neuz weet altijd raad. 'Waar gaan we eigenlijk heen?'

'Niet zo ver weg, ik weet een perfecte muur, bij de sportvelden achter het winkelcentrum. Hij is nog maagdelijk en glad. Daar

gaan wij ons kunstwerk op zetten.'

'Dat zijn ónze sportvelden! Daar gymmen wij altijd.'

'Des te beter toch? Kun je aan me denken als je niet bij me bent.'

'Ik wil altijd bij je blijven,' fluistert Rosa tegen Neuz' rug, maar zo zachtjes dat hij het niet kan horen.

Neuz vouwt de tekening open en legt hem op de grond neer. 'Ik heb twee nieuwe bussen, roze en lichtblauw, want die

waren allebei op. Gekocht van het laatste geld van de dierenwinkelopdracht.' Rosa bekijkt de tekening. 'Mooi!' zegt ze bewonderend. Wat lief van je, Neuz.'

Neuz pakt haar gezicht tussen zijn handen en drukt een kus op haar neus. 'Ik meen het ook,' zegt hij.

Rosa voelt dat ze tranen in haar ogen krijgt. Gauw bukt ze zich en schroeft een nieuw spuitmondje op een bus. 'Zet jij

de out-lines? Jij hebt het ontwerp gemaakt. Dan vul ik in.' Neuz knikt. Rosa geeft hem de bus aan en gaat met gekruiste benen op de grond zitten kijken. 'Zal ik een sjekkie voor je draaien?'

Neuz draait zich om. 'Nee, dat hoeft niet. Ik heb een belangrijke beslissing genomen. Ik stop met roken. Omdat jij het zo smerig vindt. Ik heb mijn shag gisteren weggegooid. Beetje ontwenningverschijnselen, dat wel...' Hij houdt de bus voor haar gezicht en laat zien hoe zijn handen trillen.

'Ha! Aansteller!' lacht Rosa. 'Maar je moet dat niet voor mij doen, hoor.'

'Nee joh, ik doe het voor mezelf. Ik heb geen zin om allerlei enge ziektes te krijgen. Ik ga liever gezond dood. Hoe langer ik wacht met stoppen, hoe moeilijker het wordt. Weet je dat ik gehoord heb dat de tabaksindustrie expres spul in de tabak stopt waardoor je verslaafd raakt?' 'Getver! Echt?'

'Echt. En bovendien, ik wil niet dat ik naar een volle asbak smaak als jij me zoent.'

Rosa lacht. Er zijn allerlei dingen die ze zou willen zeggen, zoals: ik hou van jou. Ik vind je zo lief en zo mooi. Ik voel me

zo gelukkig... Maar ze durft het niet.

In de verte roept een uil en de maan staat vol in een blauwzwarte lucht. Het is nog steeds lekker warm. Ze doet haar spijkerjasje uit, spreidt het uit op het gras en gaat liggen. Ze zucht diep. 'Neuz, geloof jij in forever?'

Neuz doet een stap achteruit en tuurt peinzend naar het cijfer vier waarvan hij net de outline heeft gespoten. 'Liefde voor altijd, bedoel je?'

'Ja. Voor eeuwig en altijd. Er zijn zoveel scheidingen. In mijn klas zitten maar drie kinderen van wie de ouders nog bij elkaar zijn.' Neuz haalt zijn schouders op en kijkt naar de maan. 'Ik weet niet of voor altijd bestaat. Dat is wel heel lang. Mensen veranderen. Ook al hou je veel van elkaar, dan kun je toch uit elkaar groeien.

Ik denk wel dat je altijd van iemand kunt blijven houden, ook al ben je niet meer bij hem of haar.'

Rosa slikt. Ze voelt dat haar ogen zich alweer vullen met tranen. Ze knippert ze snel weg. Wat is ze toch overgevoelig de laatste tijd.

Het leukste van Neuz vindt ze zijn gedachten. Hij denkt na over de dingen en hij verbaast haar vaak met wat hij zegt. Soms heeft ze het gevoel dat haar hart barst. Van liefde, maar ook van angst. Angst om hem kwijt te raken. Angst om alleen te zijn. Ze gaat overeind zitten en trekt haar knieën op tot onder haar kin. 'Neuz, zie jij ook zo op tegen de vakantie?' 'Nee, ik heb er juist hartstikke veel zin in. Zeven weken geen school! En ik verheug me erop om naar Frankrijk te gaan.' 'Maar we zien elkaar vijf weken niet!' Rosa schrikt van de wanhoop die ze opeens in haar eigen stem hoort. Neuz hoort het ook. Hij stopt met spuiten en knielt naast haar neer. Hij strijkt met de achterkant van zijn met verf besmeurde hand zachtjes over haar wang. 'Hé, waar maak je je nou zorgen over? We kunnen toch schrijven, Rozie? Of mailen en dan post ophalen in een internetcafé.'

Rosa slikt en wendt haar gezicht af. 'Ja, dat zei Ezzie ook al.' 'Nou dan... vijf weken zijn zo voorbij. Ik zal heus heel veel aan je denken. Elke dag, elk uur, elke seconde.' 'Ja, ja... Maar... als jij nou iemand tegenkomt in Frankrijk, een leuk meisje, heel knap en bruin en jullie liggen samen lekker op het strand...'

Neuz kijkt haar ernstig aan. 'Als ik verliefd op haar word, dan moet dat zo zijn. Dan trouw ik met een mooi Frans meisje.'

'Je laat het, hoor! Ik vermoord je!' Rosa slaat haar armen om zijn nek en duwt hem achterover.

'Au, ik stik, genade!' roept Neuz lachend. Hij maakt zich los en geeft haar een kus. 'Nou, smaak ik lekker of niet?' 'Je probeert me af te leiden.'

'Niet waar. Het kan jou ook gebeuren, hoor, verliefd worden op iemand anders. Barcelona wemelt van de knappe vurige Spanjaardjes, die dol zijn op mooie blonde meisjes zoals jij.' 'Dat gebeurt heus niet,' zegt Rosa. 'En ik ben helemaal niet mooi.' 'Je bent prachtig!'

Ik wil alleen maar jou.'

Dat kun je niet weten. Ik ben je eerste vriendje. En je bent pas veertien!'

'Ik weet het wel,' zegt Rosa koppig en ze duwt hem weg.

Neuz springt overeind. 'Oké, zal ik dan op de muur spuiten: ik hou van jou en ik blijf je trouw voor altijd en eeuwig, amen!'

Mot mijn handtekening eronder?'

'Goed,' zegt Rosa met een grijns. 'Doe maar!'

'Pas maar op, direct geef ik jou een mooi kleurtje!' Neuz richt

Lachend zijn spuitbus op haar.

'Niet doen, niet doen!' gilt Rosa. Ze krabbelt overeind en rent ervandoor, met Neuz op haar hielen.

Als ze weer bij Rosa's huis aankomen, is het halfdrie. Rosa kijkt twijfelend naar boven. 'En nu?'

'Omhoog, als een aapje. Je kunt het best, je bent hartstikke lenig,' fluistert Neuz.

'Ja, en die regenpijp is hartstikke slap. We mogen echt geen lawaai maken, anders ben ik de klos.'

'Ga maar op mijn schouders staan.' Neuz maakt een kommetje van zijn handen.

Rosa giechelt als ze er haar voet in zet.

'Eerst een kus. Mmm... oké, nu mag je gaan, voorzichtig hè? Slaap lekker en droom van mij.'

'Of van leuke Spaanse jongens!' fluistert Rosa plagend. Ze trekt zich op aan de regenpijp. Neuz bijt in haar blote buik. 'Aau, gek! Niet doen!' gilt Rosa onderdrukt. 'Ssssjt!' doet Neuz. 'Zachtjes, anders hoort de gorilla je. Effe serieus nu.' Hij zet zijn mond op haar buik en blaast. Rosa wordt slap van het lachen. 'Hou nou op, zo kom ik nooit boven!' Ze zet een voet op Neuz' schouder. 'Sta stil!' Ze plaatst haar voeten tegen de muur aan en begint omhoog te klimmen.

'Goed zo!'fluistert Neuz. 'Weet je zeker datje niet Apenbils dochter bent?'

Op dat moment begint de pijp te kraken en schiet los. Rosa gilt en laat zich vallen. Ze komt boven op Neuz terecht en beiden tuimelen opnieuw de gehavende heg in. Boven hen gaat een raam open en Alexander kijkt met een slaperig gezicht naar beneden. 'Beweeg je niet,' sist Neuz. 'Misschien ziet hij ons niet.'

Maar Alexander heeft hen al ontdekt. 'Rosa,Vincent!' buldert hij. 'Wat doen jullie daar in 's hemelsnaam?'

'Stil, Alex, je maakt de hele buurt wakker.' Rosa's moeder duwt hem opzij en buigt zich naar buiten. Dan roept ze nog harder dan Alexander: 'Rosa! Wat doe je daar in de heg? Het is midden in de nacht! Ben je nou helemaal gek geworden. Hoe kom je daar? En wat is er met de regenpijp gebeurd?' Alexander is intussen bij het raam verdwenen. 'O jee,' fluistert Rosa. 'Neuz, maak dat je wegkomt, hij komt naar beneden.'

Neuz krabbelt overeind en trekt haar op. Hij pakt haar hand stevig vast. 'Nee hoor, ik ben geen lafaard, ik laat je niet alleen.' De achterdeur zwiept open en Alexander beent met een woest gezicht naar buiten, enkel gekleed in een boxershort. Rosa deinst achteruit. 'Ik... ik kan alles uitleggen, Alexander...' 'Er valt niks uit te leggen!' buldert Alexander. 'Ik begrijp heel goed wat hier aan de hand is!' Hij grijpt Rosa bij haar schouder en schudt haar door elkaar. 'Ik ben die streken van jou meer dan zat, jongedame!' Hij kijkt naar de rugzak die naast hen op de grond ligt. De contouren van de spuitbussen zijn duidelijk te zien. 'Jullie hebben weer graffiti gespoten! Dat heb ik nog zo verboden!' Hij rammelt Rosa weer door elkaar. Neuz probeert tussenbeide te komen, maar Alexander geeft hem een duw. 'Bemoei je er niet mee, Vincent, dit zijn niet jouw zaken.'

'Jawel, zeker wel,' roept Neuz. 'Blijf van haar af, u doet haar pijn.' Alexander laat Rosa los en loopt op Neuz af. Hij is minstens anderhalve kop groter en twee keer zo breed. 'Dit is allemaal jouw schuld. Jij hebt een slechte invloed op Rosa. Ik ga je aangeven bij de politie, wegens vandalisme!'

'Dan geef ik u aan wegens kindermishandeling,' zegt Neuz en hij zet zijn handen in zijn zij.

Dreigend doet Alexander nog een stap naar voren, maar Neuz blijft staan waar hij staat.

'Alexander, laat hem met rust. Neuz, ga nou!' zegt Rosa dringend.

'Ja... ga jij maar, mannetje, wegwezen! Ik verbied jullie elkaar nog te zien. Het is afgelopen, uit! Maak dat je wegkomt! En ik waarschuw je, ik weet waar je woont, als je je nog een keer hier in de buurt vertoont, bel ik de politie en vertel ik ze van je graffitipraktijken., 'Alexander grijpt Rosa bij haar arm en sleurt haar mee naar binnen, Neuz verbijsterd achterlatend.

Jonas de Leeuw

Aan: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: dinsdag 22 juni 10.32

Onderwerp: bosaap geflipt

Hoi Joonzie,

Nou, het is hier weer dikke pret. Ik mag Neuz niet meer zien! Never nooit niet meer. Van dictator Apenbil. Maar ik maak me er niet druk om. Ze kunnen me toch niet tegenhouden. Of ze moeten me een bodyguard geven die me elke minuut van de dag schaduw. Of me vastketenen aan mijn bed. Maar dan kom ik nog los.

Ze hebben ons gisteravond betrappt, toen we om een uur of drie ('s nachts) terugkwamen van het spuiten. Alexander ging helemaal door het lint. Hij heeft me mishandeld. Waar hij me op mijn arm vastgegrepen

heeft, heb ik een enorme blauwe plek. Ik haat die vent echt.

Hij heeft me ook een klap gegeven. Mijn moeder probeerde tussenbeide te komen en toen gaf hij haar ook een harde duw.

Ik huilen, mijn moeder huilen. Toen nam Alexander de benen. Echt waar! Hij is weggelopen. Hij zei dat hij er niet meer tegen kon en gek werd van dat gezeur en gedoe van ons. Hij heeft zich aangekleed en is het huis uit gestampt. Om half vier 's nachts!

Mijn moeder heeft geprobeerd om hem tegen te houden en dat was zo zielig en akelig om te zien! Ze vernederde zich gewoon voor hem, terwijl ze niks fout had gedaan. Alexander,' riep ze,'alsjeblieft, blijf nou hier! Ga niet weg! Laten we het uitpraten!'

Maar die gorilla schudde haar gewoon van zich af, stormde de deur uit en ging er in zijn auto vandoor. En waar naartoe midden in de nacht? Ik verdenk hem ervan dat hij een vriendin heeft. Hij was laatst ook al een nacht niet thuis. Als hij mama bedriegt, doe ik hem wat. Hij is net getrouwd en voor hem zijn we helemaal naar

Groningen verhuisd. En ze hebben samen een kind!

Mama was zo overstuur, dat ik haar moest troosten. Abeltje was er ook bij, die had ik uit zijn bedje gehaald omdat hij van al dat lawaai was geschrokken en keihard aan het krijsen was. Hij was helemaal overstuur, zo zielig, joh. Zo'n scène als deze heb ik echt nog nooit meegemaakt. Ik was in feite de enige die nog een beetje rustig bleef. Ik heb voor mama en mezelf een ei gebakken en thee gezet, want ik had hartstikke honger en dorst, omdat ik de halve nacht op stap was geweest. Appie heb ik een rijstwafel en een flesje gegeven en toen werd hij ook weer rustig. Dus zaten we opeens 's ochtends om vier uur te ontbijten. Toen iedereen zijn buikje vol had, zijn we alledrie samen in mama's bed gekropen (ik aan mama's kant, niet aan de apen-kant).

Vanmorgen voelde mama zich niet lekker en is niet naar haar werk gegaan. Ik mocht thuisblijven en Appie-krentenkakke ook! Jippie! Eindelijk weer eens samen. Nu natuurlijk niet meer met zijn tweetjes, zoals vóór Apenbil, maar met zijn drieën, maar dat vind ik ook hartstikke gezellig. Vanmiddag gaan we samen een ijsje eten in de stad. Ik hoop dat Apenbil niet meer terugkomt. Het is véél fijner zonder hem.

Hoe is het met jou? Ben je nog ziek (van verdriet of van de griep of van allebei)?

Ik vond in een meidentijdschrift een artikel over liefdesverdriet.

Hier zijn nog enkele tips:

Survivaltips voor een gebroken (gekneusd, geschaafd, verstuikt) hart:

1. Praat erover. Vertel het verhaal desnoods vijfhonderd keer als dat nodig is.
2. Flink uithuilen. Als je zakdoeken op zijn, ga dan over op de theedoeken. Hou je zelf niet in. Gooi het eruit. Tranen zijn een soort doorspoelmiddel.
3. Zorg goed voor jezelf. Als je heel verdrietig bent, komt er een bepaald hormoon in je lichaam vrij (dat heet cortisol) waardoor je vatbaarder wordt voor ziektes. Je weerstand kan daardoor afnemen. Eet dus veel groente en fruit en desnoods multivitaminepillen en slaap voldoende.

4. Flink sporten helpt ook. Als je sport, produceert je lichaam stoffen waardoor je je lekker voelt (die heten endorfinen).

5. Maak een lijstje van wat je niet leuk vond aan je ex en prik dat boven je bed. Lees het zo vaak mogelijk. Denk vooral niet aan zijn/haar leuke eigenschappen.

Nou, ik hoop dat je hier wat aan hebt.

Ik denk dat ik ze ook maar aan mijn moeder moet laten lezen, want volgens mij heeft zij deze tips ook hard nodig.

De wiebelebiebeltjes van Roos

Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

dinsdag 22 juni 16.10

depri

Hoi Ezzzz,

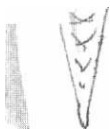
Ik heb weer eens levenslang huisarrest en mag Neuz niet meer zien. Ha, alsof ik me daar iets van aantrek. Maar ik maak me wel zorgen om mama. Ze is vandaag niet gaan werken omdat ze nogal depri was. We zouden vanmiddag met zijn drieën een ijsje gaan eten ter opvrolijking, maar nu wil ze toch niet mee. Ze zegt dat ze hoofdpijn heeft en een middagdutje wil doen.

Dus nu gaan Appie-happie en ik gezellig samen. Ik heb tien euro gekregen! Ik heb Neuz gebeld en hij wacht op me bij de ijssalon!

Hoe gaat het met joe? Nog nieuws uit Belgenland?

De zwiebelezwappies van je vriendinneke Rooske

Esther Jacobs

Ijs en plakzoenen

'Hé Rozie, ha Appeltje! Wat ben je gegroeid, kerel!' Neuz klemt Rosa tegen zich aan. 'Ik dacht dat ik je nooit meer zou zien! Durf je zomaar ongehoorzaam te zijn aan directeur Apenbil?' 'Tuurlijk. Niets kan Rooz tegenhouden als ze iets wil. Moet je opletten wat ik Appie geleerd heb.' Ze buigt zich over Abeltje die met zijn duim in zijn mond in de buggy zit. Hij graait meteen in haar krullen.

'Wat is Alexander, Appie? Wat is Alexander? Een...' 'Bil, bil!' gilt Abeltje enthousiast. 'En wie is dat?' Rosa prikt Neuz in zijn buik. 'Neuzie, Neuzie!'

'Goed zo! Knappe jongen!' zegt Neuz stralend. 'Apie uit, uit!' Abeltje strekt zijn armpjes smekend omhoog. Rosa maakt hem lachend los en knuffelt hem. 'Wil je een ijsje, Apie van

me? Een heel grote?"

Even later zitten ze met zijn drieën op een bankje in het park ieder aan een ijsje te likken. Abeltje zit tevreden op Rosa's schoot. Neuz slaat een arm om haar heen en trekt haar dicht tegen zich aan. Rosa legt haar hoofd tegen zijn schouder. 'Hoe is het gisteren afgelopen, nadat ik weg was?' vraagt Neuz. 'Ik heb er de hele nacht niet van kunnen slapen, ik was zo bezorgd om je.' 'Vreselijk,' zegt Rosa.' Crisis. Mijn moeder en Alexander kregen ruzie en toen is Alexander weggelopen, midden in de nacht. Mijn moeder probeerde hem tegen te houden. Ik snap niet waarom. Als ik haar was, zou ik gezegd hebben: "opgeruimd staat netjes" en gauw een nieuw slot op de deur gezet hebben, zodat hij er niet meer in kon. Moet je kijken wat hij gedaan heeft!"

Rosa trekt de mouw van haar T-shirt op en laat de blauwe plek op haar arm zien.

'Jeetje, wat een Neanderthaler!' zegt Neuz verontwaardigd. 'Je zou de kindertelefoon moeten bellen, Roos. Dit kan echt niet.' 'Ja, dat zou ik eigenlijk moeten doen. Het is pure kindermishandeling. Ik snap echt niet wat mijn moeder in die vent ziet.' 'En hoe ging het vandaag met je proefwerk Engels? Lukte dat wel, want jij zult ook niet veel geslapen hebben.'

'Ben niet naar school geweest,' antwoordt Rosa met volle mond. 'En mama is niet gaan werken. Ze ligt al de hele dag op bed. Migraine of zoiets. Ik moet het proefwerk volgende week inhalen, denk ik.'

'Zal ik je nog helpen met wiskunde en met bio?' Rosa veegt Abeltjes mond af. Het ijs zit overal. 'Ja, maar wanneer dan? Alexander komt vandaag vast weer terug. Ik mag de komende weken helemaal niet meer weg. Ik moet meteen van school naar huis toe.'

'Chips,' zegt Neuz. 'En we moeten de tekening bij het sportveld ook nog afmaken, voordat je op vakantie gaat. We zijn pas op de helft.'

Rosa krijgt opeens een misselijkmakend gevoel in haar maag. 'Praat daar nou niet over. Ik krijg er buikpijn van. Hoe overléef ik die vakantie?'

'Vind je het dan niet fijn om naar Barcelona te gaan? En om je vader weer te zien?'

'Alleen dat laatste, Barcelona kan me gestolen worden. Twee weken vierentwintig uur opgezadeld zitten met die aap, ik moet er niet aan denken. En... ik zal jou zo missen. En ook

jouw vader en moeder... en Zoë...'

Rosa voelt de tranen in haar ogen springen. Niet gaan huilen nu. Sterk zijn. Ze bijt op haar lip. Haar ijsje smaakt niet meer. 'Wil

jij hem hebben, Neuz? Ik hoef niet meer. Vier bollen ijs is toch een beetje veel.'

Neuz pakt het ijsje aan en propt beide ijsjes tegelijk in zijn mond. Zijn wangen zitten vol. Rosa lacht door haar tranen heen. Neuz veegt nadenkend zijn wangen schoon. 'Alexander en je moeder werken toch allebei? Hoe laat komen ze thuis? Ze kunnen je toch niet controleren?'

'Apenbil is meestal tegen een uur of halfzeven thuis en mama tussen vijf en zes.'

'Dan kun je in ieder geval toch tot halfvijf weg? Niemand die het merkt.'

'Ja,' zegt Rosa twijfelend. 'Dat is zo. Kan mij het ook schelen. Zal ik morgen naar jou toe komen? Overmorgen heb ik wiskunde. Maar dan echt huiswerk maken, hoor. Want ik wil

per se overgaan. Anders ben jij al van de kunstacademie af als ik erop kom.'

Even later wandelen Neuz en Rosa over straat. Rosa duwt Abeltje en Neuz heeft zijn arm om haar schouders. Rosa ziet dat een heleboel mensen verbaasd naar hen kijken. Ze heeft een brede grijns op haar gezicht. Ze is trots op Appie. Hij ziet eruit als een engeltje, met zijn blonde krullen en zijn grote blauwe ogen. Een nogal smerig engeltje, dat wel, want hij zit van boven tot onder vol met chocoladeijs.

'Net echt, hè mamsie?' Neuz knijpt haar in haar wang. 'Wil jij later kinderen?'

'Weet ik niet, ik geloof het niet. Al die ellende als mensen gaan scheiden...'

'Het kan toch ook goed gaan?'

Rosa staat stil en kijkt Neuz aan. 'Sprookjes bestaan niet,' zegt ze verdrietig.

Neuz klemt haar tegen zich aan. 'Sprookjes bestaan wél,' fluistert hij in haar oor. 'Er staat er een recht voor me,' en hij geeft haar een plakzoen op allebei haar ogen.

Vakantie

Rosa zit op haar kamer. Beneden klinkt geruzie, zoals gewoonlijk. Abeltje ligt gelukkig al in bed. Nu maar hopen dat hij niet wakker wordt. Ze doet de oortelefoons van haar discman in en zet de computer aan. Haar levenslijn naar de buitenwereld. Eens kijken of Ezzie en Jonas misschien online zijn. Neuz heeft thuis helaas geen computer.

Ze meldt zich aan en meteen springt Jonas' naam tevoorschijn.

De dichter uit Limboland zegt: Heeej Rozie! wazzup?
Doornrooske zegt: balen **De dichter uit Limboland zegt:** Wat izzur dan? **Doornrooske zegt:** De Aap heeft een slot op de telefoon gezet. **De dichter uit Limboland zegt:** Hij hoort thuis in de dierentuin, achter slot en grendel.

Doornrooske zegt: Tussen de leeuwen. Ik wou dattie dood was. Of weg. Op de Noordpool in een wak. Stijfbevoren. **De dichter uit Limboland zegt:** Of opgevreten door een ijzbeer©

Doornrooske zegt: Jup. En mijn moeder is ook stom. Ze kiest de hele tijd partij voor hem en niet voor mij. **De dichter uit Limboland zegt:** Wat gemeen! Dr eigen schattige poezelige kindje!

Doornrooske zegt: ff serieus. Dit is niet om te lachen. Ze is bang voor hem.

De dichter uit Limboland zegt: Baluh Rozie. Vet knoeien.

Doornrooske zegt: En het is bijna vakantie, echt bleh

De dichter uit Limboland zegt: Koel tog! Wij gaan weer naar Corsica. 3 wekuh !

Doornrooske zegt: Hebbu ze daar internetcafé's? **De**

dichter uit Limboland zegt: Kweenie. Wel wilde zwijne en slange. Weet joe nog?

Doornrooske zegt: Jep. Vergeet ik nooit meer. How iz luf?

De dichter uit Limboland zegt: jammer

Doornrooske zegt: Heb joe Jessy nog 1 mooie brief ge-

schrevu?

De dichter uit Limboland zegt: Wel 300 **Doornrooske zegt:** Verstuurd? **De dichter uit Limboland zegt:** Wat denk joe? **Doornrooske zegt:** kdenkhut nie

De dichter uit Limboland zegt: Goed gedagt. Zitten allemaal in de prulliebak

Doornrooske zegt: Arme Joonz. Ik baaaaaaaaaaaaaaaaaal dat ik naar Barcelona moet. Kwil met Neuz mee maar kmagnie Of met joe. Magooknienatuurlijk.

De dichter uit Limboland zegt: Vet knoeien. Zou leuk zijn. Konden we weer samen verdwaluh

Doornrooske zegt: Ja, en op slangenjacht. En Pierre opzoeken! **De dichter uit Limboland zegt:** Gaan jullie kamperen? **Doornrooske zegt:** Ha! Zie jij Apenbillemans in een tent? In Barcelona op een pleintje? We zitten met z'n 4ren in een piepklein appartementje midden in de stad. Dat wort feest, NOT **DUS!!!** ©

De dichter uit Limboland zegt: Wij gaan deze keer wel kamperen©

Doornrooske zegt: Moetje bij je vader en moeder in de tent??????????

De dichter uit Limboland zegt: Wat denk jij nou? Krijg eige tent, DUH! Kga een kielometer verderop staan.

Doornrooske zegt: Pas maar op voor de wilde beesten!

© **De dichter uit Limboland zegt:** Bennie bang! Pas jij maar op voor de Barcelona-boyz. Die verslinden blondjez levend. **Doornrooske zegt:** Misschien ff 1 oranje verfje eroverheen. Of groen?

De dichter uit Limboland zegt: Grrrrrroen

Doornrooske zegt: ff zerieneus, ben joe nog ® om Jezzies? **De dichter uit Limboland zegt:** Heb gebroken hart, maar verder koel.

Doornrooske zegt: Echt?

De dichter uit Limboland zegt: Veel velpon. Vuilnisbakken vol natte zakdoeken. Openhartoperatie. Maar ik overleef het wel. Hoop ik. Benblij dat ik op vakantie ga

Doornrooske zegt: Meel je me plieeeee vanaf daar?

Belovuh! **De dichter uit Limboland zegt:** K belooftut

Doornrooske zegt: yeaah!

De dichter uit Limboland zegt: Kmoet afsluiten. Veel pluzier in Barclelonaland (ahum ahum) Luf joe!

Doornrooske zegt: luf ya toe... soentjuhzzz kissskiss smak-smak

Roza doet haar oortelefoons uit haar oren en luistert. Doodse stilte in huis. Ze kijkt op de klok van de computer. Half

twaalf al. Maar morgen hoeft ze toch pas na elf uur haar rapport op te halen.

Esther Jacobs

Aan: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: woensdag 30 juni 23.43

Onderwerp: VZV

Hoi Ezzelientje,

Je was vanavond helaas niet online. Jonas wel. Hij gaat drie weken met zijn paps en mamzie naar Corsica. Mail me plies nog even voordat ik ga(overmorgenochtend). Ik kan jou niet bellen, want Aap heeft een slot op de telefoon gezet. Ik zie verschrikkelijk op tegen de vakantie. We gaan met het vliegtuig. Dat is nog het enige leuke.

Morgen krijg ik mijn rapport. Ben erg zenuwwappig. Als ik voor elf uur niet gebeld word, ben ik over. Telefoon uitschakelen helpt niet. Ik vrees het ergste. De proefwerken gingen niet zo best. Door al dat gedoe hier

kan ik me slecht concentreren de laatste tijd. Wiskunde was rampzalig, ik snapte er helemaal niks van. Apenbil vermoordt me als ik blijf zitten. Blijf je me alsjeblieft mailen in de vakantie? Ik zal proberen mijn mail op te halen in een internetcafé. Morgen na school neem ik afscheid van Neuz. Znik znik. Heb verrassing voor hem (superbedankt voor je survivals tips, ik heb er echt veel aan!).

Jammer dat jij waarschijnlijk niet weggaat. Baluh! Ben je nog verliefd op Mmmarcje?

Kuzzzzzzzzzzzzzzies van je vriendinneke Rosa

P.S. Heb je nog survivals tips voor een Vakantie Zonder Vriendje (VZV)?

Rosa staart naar het beeldscherm en zucht. Vijf weken zonder Neuz. Als zij terugkomt, hebben ze twee dagen samen voordat hij vertrekt. Dat is tenminste nog wat.

Plotseling wordt er heel zachtjes op het raam geklopt. Rosa veert overeind van schrik. Haar hart maakt een driedubbele salto achter haar ribben. Voor het raam bengelen twee in gymschoenen gestoken voeten. Ze doet het raam open en

kijkt naar boven. 'Neuz! Gek! Hoe kom je hier?'

Neuz drukt zijn vinger tegen zijn lippen en kruipt naar binnen. Hij geeft haar een kus en kijkt haar stralend aan. 'Ik ben heel zachtjes met mijn helikopter op het dak geland! Goed hè? Slapen ze beneden? Alle lichten zijn al een tijdje uit.' Rosa giechelt en knikt. 'Volgens mij wel. Effe serieus! Hoe ben je hier gekomen?'

'Regenpijp van de buren, die van jullie was vreemd genoeg helemaal verbogen. En daarna over het dak,' zegt Neuz trots. 'James Bond is niks vergeleken bij mij. Ik wilde je nu zien, want ik kan morgenmiddag niet. Mijn oma ligt in het ziekenhuis in Utrecht en we gaan er met zijn allen naartoe.' Rosa kijkt teleurgesteld.

Neuz pakt haar kin vast. 'Hé liefie, niet zo somber kijken, ik ben er nu toch! Ik heb een cadeautje voor je.'

Rosa's gezicht klaart op. 'Is dat even toevallig! Ik ook voor jou,' zegt ze met een grijns. Ze loopt naar haar bed en haalt onder haar kussen een plat pakje tevoorschijn. 'Ik eerst. Alsjeblieft!' Neuz gaat op het bed zitten en maakt het pakje open. Rosa doet intussen haar slaapkamerdeur open en luistert. Diepe stilte. Ze is al eens een keer betrapt, een hele

tijd geleden met Thomas, en dat wil ze niet nog een keer meemaken. Zachtjes doet ze de deur weer dicht.

'Wat mooi, Roos!' Neuz houdt met een stralende glimlach de kussensloop omhoog. 'Wat een goed idee om een foto van jou erop af te drukken! Wat sta je er lief op! O, wat ga ik lekker dromen in de vakantie, want die gaat natuurlijk mee!' 'Dat is ook de bedoeling! En om eerlijk te zijn was het niet mijn idee, hoor, maar Ezzies.'

Neuz geeft haar een klapzoen. 'Dank je wel! Ik ben er superblij mee.'

'Ik heb er ook een voor mezelf gemaakt, van de pasfoto die ik van je gekregen heb,' zegt Rosa blozend en ze draait haar eigen kussen om.

Neuz proest het uit. 'Ik kijk scheel!'

'Niet waar, je staat er hartstikke stukkerig op!'

Neuz staat op en haalt een klein pakje uit zijn broekzak. 'Dit is

voor jou.'

Met trillende handen maakt Rosa het pakje open. 'O Neuz, wat mooi!'

Het is een half doorzichtig, roze hartje aan een zilveren kettinkje.

'Het is rozenkwarts,' zegt Neuz. Hij pakt de ketting uit haar handen en doet hem haar om. 'Rozenkwarts bevordert de liefde en de kunst, en je wordt er blij en rustig van.' 'Wauw...' zegt Rosa. 'Kan ik goed gebruiken. Wat een prachtig cadeau. Hoe heette deze ook alweer?' Ze draait aan het ringetje om haar vinger.

'Dat is een lapis lazuli, de vriendschapssteen. Versterkt de liefde ook en geeft zelfvertrouwen.' 'Wauw! Dat jij dat allemaal weet!'

'Ik weet het van mijn moeder. Die is een halve heks,' zegt Neuz lachend. 'Ze is altijd in de weer met van die alternatieve dingen. Toen ik een baby was, kreeg ik biodynamische pompoenenprut te eten en een bergkristal onder mijn kussen. Ze is een beetje maf, mijn moeder, maar wel lief. Ik moest je dit van haar geven.' Neuz haalt een bruin flesje uit zijn broekzak tevoorschijn. 'Etherische lavendelolie?' leest Rosa hardop. 'Ik moest erbij zeggen dat je er een druppeltje van op

je kussen of op een zakdoek moet doen. Het ontspant, je slaapt er lekker van en het vrolijkt je op.

Rosa draait het flesje open en ruikt eraan. 'Mmm... zalig! Wat lief van haar! O Neuz... ik zal jullie zo missen.'

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Datum: donderdag 1 juli 23.17

Onderwerp: zwaaizwaai

Lieve Doornrooske,

Ik heb een vakantiegedicht voor je gemaakt:

Aan het strand in Spanje kleur jij langzaam van wit naar oranje Aan je neus hangen de vellen en je wilt hem heel graag bellen Maar dat is veel te duur dus denk je maar aan hem Zo één keer in het uur

Nou Rosemientje, ik hoop dat je toch een leuke vakantie hebt. Zet 'm op! Word lekker bruin! Eet veel ijsjes! Kuz veel Spaanse jongens (op hun wang)! Denk veel aan mij! Tot over drie weken of zo.

Veel smaks van je vriend Joonz

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Datum: donderdag 1 juli 23.44

Onderwerp: nieuwzzzzzzzz!

Hoi Roozie!

Ik heb te gek nieuws! We gaan toch op vakantie! We gaan met zijn allen: Herman, zijn drie zoons, mama en ik, naar Zuid-Frankrijk. Daar heeft Herman een huisje, niet ver van Nice. Met een zwembad! En dat vertellen ze me nu pas! Ik ga helemaal uit mijn dak van opwindning. Ik zit te stuiteren achter mijn computer. Mare gaat dus ook mee... (Jezzzz! I'm in luf)

Ik heb er zo'n zin in! We gaan overmorgen al weg. Ik kan het bijna niet geloven.

Hoe is het met joe? Ben je over? Ik wel. Naar de derde alweer! Wauw. Wat gaat het snel, hè?

Hier komen nog een paar tips (zelf verzonnen):

Hoe kom ik mijn Vakantie door Zonder mijn Vriendje? (VZV-tips)

1. Hou een dagboek bij, voor hem. Vertel op papier alles wat je meemaakt en denkt en voelt. Zo heb je toch het gevoel dat je dicht bij hem bent.
2. Vraag of hij dat ook doet.
3. Wissel de dagboeken uit als je terug bent.
4. Stuur elke dag een gekke ansichtkaart. (Ook aan je vriendinnen, s.v.p.!)
5. Stel je open voor de rest van de wereld. (Je bent nog niet getrouwd!)
6. GENIET, doe leuke dingen. (Dat kan ook, hoor!)

7. Probeer niet vaker dan 1x per minuut aan hem te denken, anders word je gek.

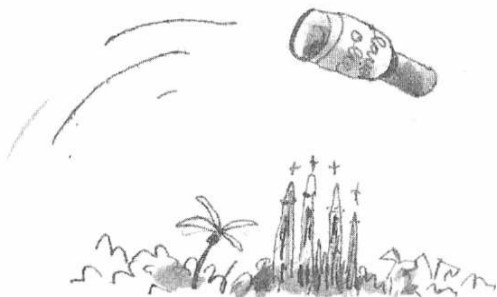
Doei Rooske, veeeeel plezier!

Je vriendin door dik en dun,

door rozengeur en zonnebrand

in Neder- of in Anderland!

Ezzeltje

Barcelona

'Ik ga niet mee, gaan jullie maar met zijn drieën.' 'Maar Rosa, we gaan de kathedraal van Gaudi bekijken! Dat mag je toch niet missen!' Haar moeders stem klinkt smekend. 'O jawel, hoor. Die ouwe kerk interesseert me geen barst.' Rosa ligt op haar buik op bed in de slaapkamer die ze met Abeltje deelt. Abeltje zit op haar rug en roept bevelend: 'Paadje jijden! Ozie paadje jijden! Hop! Hop!'

Alexander beent de kamer binnen, gehuld in een walm van zonnebrandolie. Hij ziet er belachelijk uit. Hij heeft een knalrood verbrand gezicht en draagt een openhangend Hawaiï-shirt. Zijn borst en buik zijn bedekt met een ondoordringbaar oerwoud.

Pas maar op dat ze je niet voor een ontsnapte aap aanzien en opsluiten in de dierentuin, denkt Rosa. Maar ze zegt het niet hardop.

'Roos, kom op, je gaat gewoon mee. Gisteren ben je ook al niet mee naar het strand geweest. Zijn we verdomme helemaal naar Barcelona gegaan en dan lig jij de hele dag op je bed in een stom schriftje te krabbelen.'

Rosa draait zich om. Abeltje glijdt protesterend van haar af. 'Dit is geen stom schrift en ik doe toevallig wat ik zelf wil. Je hebt niks over mij te zeggen.' Ze omklemt het roze hartje om haar hals en staart Alexander woedend aan. Haar moeder pakt Abeltje op en neemt hem mee naar het piepkleine woonkamertje, waar ze hem in de buggy zet. 'Laat haar nou maar, Alex,' zegt ze sussend. 'Het is de puberteit, daarom is ze zo dwars.'

'Puberteit of niet! Ze moet gewoon luisteren! Wat denkt dat kind wel! Ze gaat mee!' Alexander grijpt naar het schrift. Rosa kan het net op tijd wegtrekken. Het flesje lavendelolie dat er half onder ligt, rolt op de grond.

Alexander raapt het op. 'Wat is dit nu weer voor een onzin? Je bent toch niet aan de drugs of zo?' 'Drugs? Je bent gek! Geef terug!'

Alexander loopt naar het raam en gooit het flesje met een boog naar buiten.

Rosa springt overeind en rent naar het raam. Ze ziet het flesje nergens liggen. 'Idioot!' gilt ze met tranen in haar ogen. 'Hoe noem je mij? Brutaal nest!' buldert Alexander. Hij grijpt haar bij haar schouder en sleurt haar mee naar de deur van de

woonkamer. 'Mee, jij!'

Rosa rukt zich los. 'Blijf van me af! Ga je soms weer slaan? Ga weg! Ga uit mijn kamer, zak!'

Alexanders ogen puilen bijna uit zijn hoofd. De ader op zijn slaap klopt als een bezetene. Hij grijpt haar weer vast en rammelt haar door elkaar. Rosa's kiezen klapperen.

'En nou is het afgelopen! Mee!' brult hij.

'Maaaam,' gilt Rosa snikkend. 'Alexander doet me pijn!'

In de woonkamer zet Abeltje het op een krijsen.

Rosa's moeder stormt met een verhit gezicht binnen. 'Alex, laat haar los, alsjeblijft!' roept ze. 'Laat haar nou maar. Het wordt toch niks meer zo. Kom, laten we gaan, anders wordt het veel te warm.'

Alexander laat haar ruw los.

Met een beledigd gezicht wrijft Rosa over haar bovenarm. 'Kindermishandelaar,' snikt ze. 'Dat is weer een blauwe plek

erbij. En ik draag lekker geen mouwen, zodat iedereen het kan zien.' Alexander dreigt weer te ontploffen, maar haar moeder trekt hem mee.

In de woonkamer krijgt Abeltje: 'Ozie, Ozie toe!' 'Nee Abel, Rosa blijft thuis,' hoort ze haar moeder zeggen. 'Rustig nou maar, dadelijk krijg je een lekker ijsje.'

Het is stil in het appartement als haar moeder, Apenbil en Appie eindelijk vertrokken zijn. Rosa kan weer ademen. Ze draait haar kussen om en kijkt met brandende ogen naar het lachende gezicht van Neuz. 'O Neuzie, ik wou dat je hier was,' fluistert ze. 'Ik mis je, ik mis je zo.' Ze drukt het kussen tegen zich aan. Dan pakt ze het schrift en leest wat ze tot nu toe voor hem geschreven heeft.

Dag 1

Barcelona, 2 juli 19.10 op mijn bed

Lieve Neuz,

Ik mis je vreselijk. Ik denk elke minuut tachtig keer aan je. (De hele tijd dus.)

We zijn om vijf uur in Barcelona aangekomen. Het is hier snikheet, wel vijfendertig gr *aden* of zo. De vliegreis was best leuk. Boven de wolken vliegen is zo prachtig. Ik heb altijd de fantasie dat ik me in die witte slagroom laat vallen en er heel zacht en verend in terechtkom en dat ik dan van de ene naar de andere wolk kan springen. Ver boven de aarde, weg van alles. Het ziet er zo vredig uit. We hadden drie uur vertraging. Mama en Alexander kregen ruzie in de taxfreeshop. Mama wilde een heel gaaf horloge voor mij kopen, maar Alexander zei dat ik deze vakantie helemaal niks kreeg, voor straf, *omdat* ik ben blijven zitten. (Ja, ik heb het je niet meer kunnen vertellen. Ik ben niet over. Ik vind het vreselijk, maar ik probeer er maar niet aan te denken. Anders trek ik het helemaal niet meer.) Ze hebben de hele vliegreis geen woord tegen elkaar gezegd. Ik mag ook geen vakantiegeld van Alexander, maar ik zag dat mama mij een knipoog gaf toen hij dat zei, dus misschien krijg ik wel wat van haar. Fantastisch begin van de vakantie

Dag 1 23.56

Het appartement is driehoog en heel klein. Een minuscule woonkamertje met een keukenblok erin, een badkamer en twee slaapkamertjes. Appiehappie ligt bij mij op de kamer. Dat is heel gezellig, maar vannacht was het zo benauwd dat hij niet kon slapen. Dus had ik hem bij mij in bed genomen. Hij was meteen stil, stak zijn duim in zijn *mond* en zei: Ozie jiedje jinge (Rosa liedje zingen). Dat heb ik dus heel zachtjes gedaan. Pacht ik. Stormt Apenbil kamer binnen met zijn harige apenbillen en brult dat ik stil moet zijn omdat het hartstikke gehorig is. Toen hij zag dat Appie bij mij lag, sleurde hij hem eruit en zette hem terug in zijn eigen bed. Ik rook dat hij gedronken had. (Hij heeft de drankafdeling van de taxfreeshop op het vliegveld geplunderd.) Appie natuurlijk helemaal overstuur en krijsen. Na een half uur kreeg ik hem pas weer stil. Hij wou de hele tijd terug bij mij in bed en snapte er niks van. Zo zielig. Ik kan niet slapen van het verkeerslawaaï en de stemmen buiten. En omdat ik zo aan jou moet denken. Mis jij mij ook?

Dag 2 14.20 aan de eettafel

De gorilla, Appie en mama zijn naar het strand. Ik heb gezegd dat ik ongesteld ben en barstende buik- en koppijn heb. Het is niet waar, maar het is een goede smoes. Ik voel me ontzettend eenzaam. Ik heb wel twee uur uit het raam gehangen en naar de mensen beneden op straat gekeken. Dat was wel geinig. Het is een smalle straat met hoge, oude huizen. Aan de balkonnetjes hangen geraniums in bakken en tussen de huizen zijn waslijnen gespannen. Aan de kleren kun je precies zien wat voor mensen er wonen. De mensen die over straat lopen zijn vrolijk, ze *praten* en lachen hard. De kinderen spelen hier tot laat buiten, heel *ander* s dan bij ons. Gezellig. Het is gek om je voor te stellen dat iedereen een eigen leven heeft, iedereen gaat ergens naartoe, iedereen heeft zijn eigen problemen, iedereen is het middelpunt van zijn eigen wereld. Jij bent het mijne, Neuzie. Dus mijn wereld is nu leeg en treurig. Dit klinkt misschien een beetje kwijlerig, maar zo voelt het.

Dag 3 10.03 op mijn bed

Gisteravond wilde mama uit eten. Dat deden we vroeger altijd op vakantie, *we* kookten bijna nooit zelf. Maar de aap wilde niet en zei dat we zuinig moesten zijn. Dus heeft hij gekookt. Smerige vis met graten die ik niet lustte en weigerde op te eten. Ruzie, voor straf naar mijn kamer. Ik word er zo moe van. Maar ik weiger naar die stommerik zijn pijpen te dansen...

Mama is ook niet gelukkig, ik zie het aan haar. Alexander drinkt de laatste tijd hartstikke veel en als hij te veel op heeft, moetje echt voor hem uitkijken. Zijn handen zitten dan gevaarlijk los. Zelfs Appie heeft gisteren een draai om zijn oren gehad. Als hij dat nog een keer doet, vermoord ik hem. Durft hij wel, kleine baby'tjes slaan. *Wat* een lafaard. Appie is gewoon bang voor hem. Mama deed niks, ze begon te huilen.

Leuke vakantie. Great. Super.

Nog 11 dagen voor ik je weer zie... Ik hoop...

Rosa zucht. Wat wilde ze schrijven toen Alexander haar stoorde? Ik hoop dat Alexander doodgereden wordt door een bus. Of van boven uit een kathedraal valt. Of voedselvergiftiging krijgt van rotte vis. Of opgevreten wordt door een haai in zee. Ze zucht en doet het schrift dicht.

Wat zal ze eens gaan doen? Weer de hele dag binnenblijven is supersaai en tegen de middag wordt het onhoudbaar heet in het appartement. Haar moeder heeft haar verboden alleen door de stad te zwerven. Dat durft ze ook niet, stel je voor dat ze de weg kwijtraakt.

Ze zou eigenlijk best naar het strand willen. Heerlijk in de golven duiken en heel lang zwemmen. Alles vergeten. Maar in haar eentje gaat het niet. Rosa laat zich achterover op bed ploffen en drukt haar gezicht tegen Neuz' foto op het kussen.

Bingo!

Als Rosa een uur later wakker wordt, besluit ze dat ze toch naar buiten zal gaan, ook al mag het niet. De dag duurt eeuwig als ze hier in haar eentje blijft zitten en het is ontzettend warm binnen. Gelukkig heeft haar moeder haar tien euro toegestopt. Misschien kan ze in de buurt wel een ijsje kopen. Of beter nog: misschien is er ergens wel een internetcafé.

Rosa gaat voor de spiegel staan. Ze ziet er belachelijk uit met die witte melkflessenbenen. Lange broek aan dus. Ze doet haar haar in een staart. Ugh, er zitten een heleboel pukkels op haar voorhoofd. Mama zei dat de zon er goed voor was. Misschien kan ze ergens even op een bankje zitten en zonnebaden. Met een ijsje.

Met zenuwkriebels in haar maag doet ze de deur van het appartement open. Ze heeft nog mazzel dat ze haar niet opgesloten hebben. Als ze op de gang staat, kan ze nog maar net de deur tegenhouden. Oef! Als hij in het slot gevallen was, had ze niet meer naar binnen gekund!

Ze bukt zich en schuift de mat ertussen. Zo kan ze er straks weer in. Ze is toch maar even weg.

Als ze buitenkomt, is ze een paar seconden verblind door het felle zonlicht.

Ze kijkt naar links en naar rechts. Het is een lange rechte straat en de oude huizen aan beide kanten torenen hoog boven haar uit. De muren zijn in okergele tinten geschilderd en de ramen hebben afgebladderde houten luiken. Het ruikt heel anders dan thuis. De warme lucht kleeft aan haar huid. 'Hola rubia!' roept de jongen die aan de overkant van de straat voorbijloopt. Rosa heeft geen flauw idee wat hij zegt. Met haar schouders gebogen en haar gezicht naar beneden begint ze te lopen. Na een paar minuten staat ze geschrokken stil. Ze moet goed opletten hoe ze loopt, anders vindt ze het appartement nooit meer terug. En ze spreekt geen woord Spaans, dus de weg kan ze niet vragen. Tenzij de mensen hier Engels verstaan. Langzaam en goed oplettend loopt ze verder. Naarmate ze zich verder verwijderd van het appartement komen er steeds meer winkels en wordt het drukker. De straat komt uit in een drukke brede winkelstraat.

Rosa kijkt om zich heen, zoekend naar een naambordje. De straat waar ze uitkomt heet de Carrer del Carme. Carme, Carmen, zo heette een meisje uit haar klas. Dat moet toch makkelijk te onthouden zijn.

Aan de overkant van de drukke straat is een kiosk waar ze ijs en ansichtkaarten verkopen.

Rosa voelt zich opeens een stuk beter. Het is eigenlijk best spannend, zo in haar eentje.

Ze steekt de straat over en bekijkt de kaarten. Ze kiest er vier uit. Een voor Ezzie, een voor Neuz, een voor papa en een voor Jonas. En nou maar hopen dat ze niet iets hoeft te zeggen bij het betalen.

Even later staat ze weer buiten, met de kaarten, een ijsje en zelfs postzegels! Rosa is heel tevreden over zichzelf. Zal ze nog een stukje door de winkelstraat lopen? Er zijn wel gave modezaken. Maar ze mag in geen geval verdwalen. Ze prent de omgeving in haar hoofd. De Carrer del Carme begint bij een bloemenzaak. Als ze dat nou onthoudt moet het lukken. Ze begint te lopen, terwijl ze aan haar ijsje likt en naar de etalages en de vrolijk uitgedoste mensen kijkt. Het is warm, de zon schijnt heet op haar hoofd, er klinkt muziek en voor het eerst sinds dagen voelt Rosa zich licht en blij.

Na een minuut of tien staat ze stil voor de etalage van een schoenen winkel. Wauw, wat een schattige slippertjes! Als ze haar moeder zou kunnen losweken van Apenbil, maakte ze

misschien nog wel een kansje om ze af te bedelen.

'Hola, rubia, vamos a ballar?' Er staat opeens een donkerharige jongen naast haar. Rosa deinst achteruit. Hij lacht vriendelijk en pakt een plukje van haar haar en trekt er plagend aan. Rosa geeft hem geschrokken een harde duw. 'Blijf van me af, gek!'

'No te como, guapa!' zegt de jongen verontwaardigd. Rosa draait zich om en rent weg. Achter zich hoort ze hem lachen en iets roepen.

lek, wat een engerd! Na een paar minuten hollen, zigzaggend tussen de mensen door, kijkt ze hijgend om, het hartje aan haar hals vastklampend. Er is geen spoor meer van de jongen te bekennen. Hij is haar niet gevolgd. Ze zucht van opluchting en kijkt om zich heen. Maar waar is ze nu? Niet meer in de hoofdstraat waar ze net was. De paniek vliegt haar naar haar keel. Ze is verdwaald!

Een bontgekleurde mensenmassa trekt aan haar voorbij. Rosa veegt het zweet van haar voorhoofd af. Ze is duizelig. Ze haalt diep adem. Kalm blijven, Rooz, zegt ze tegen zichzelf. Je vindt het heus wel terug. Als je tenminste maar rustig blijft. Aan de overkant is een café. Bingo! Een internetcafé. Dat is

mazzel! Ze loopt ernaartoe en tuurt door het raam. Het is er donker en ze kan niet veel onderscheiden. Zou ze naar binnen durven te gaan? Ze vindt het doodeng, maar ze moet er in ieder geval achter zien te komen wat internetten kost en hoe het werkt.

Dag 4 Barcelona

7.20 in bed Lieve Neuzie,

Iedereen slaapt nog en ik mis je zo ontzettend dat het pijn doet in mijn keel, mijn buik en mijn tenen (echt waar. Maar misschien heb ik blaren van het lopen).

Gisteren was het een maffe dag. Ik was alleen thuisgebleven na een enorme ruzie met de Aap. Hij heeft het flesje lavendelolie uit het raam gesmeten. Dat vergeef ik hem nooit. En de rest ook niet. Ik ben stiekem in mijn eentje op stap gegaan. Dapper hè? In het begin vond ik het doodeng. Ik werd een paar keer lastig gevallen door enge Spaanse kereltjes met gulzige glimogjes. Maar ik heb flink van me afgebeten. Ik heb ontdekt dat er niks gebeurt als ik ze niet aankijk.

Het was spannend en leuk. Ik voelde me opeens heel volwassen; in mijn eentje in een onbekende stad. *Barcelona* is echt heel tof, wat ik er tot nu toe van gezien heb dan. Heel mooie oude huizen en straten en pleinen en een supersjopparadijs.

Ik ben wel even verdwaald, maar niet heel erg, gelukkig. Ik moet een plattegrond van de binnenstad zien te scoren. Verder heb ik, jippiedepippie, een internetcafé gevonden! De zenuwen gierden door mijn keel toen ik binnenstapte. Het was een bruin café en toen ik er binnenkwam, *draaiden* allemaal oude Spaanse mannetjes zich tegelijk om en keken naar me. Ik schaamde me dood. Ik was bijna weer

hard weggerend maar ik heb doorgezet. Ik ben echt trots op mezelf. Ik deed het natuurlijk voor jou, omdat ik met jou wil kunnen meelen. Achter de bar stond een grote dikke Spaanse dame in een flamencojurk, met zwarte ogen en wenkbrauwen en keiblonde haar (dat hebben heel veel Spaanse dames). In mijn beste Engels vroeg ik: 'Doe joe hef internet? Computers?'

'Sisi,' zei ze. Ratelderatel en ze wees naar de achterkant van het café. Daar stonden in een hoekje twee antieke computers. Ik ernaartoe. Natuurlijk wist ik niet hoe het moest. Toen stond er opeens een oud mannetje achter me, dat een uur in de wind naar bier en sigaren stonk. Hij kneep in mijn arm en zei: 'Joe from Swieden? Allemanja?'

'No, from Holland,' zei ik. 'Spiek joe Inglisj?' 'Sisi! Verrie mutsj!'

'Doe joe now houw compjoeter wurk?' vroeg ik en ik wees naar de computer met ingehouden adem om niet te stikken van de stank. 'Wiz kard, ten euro!' zei het mannetje. 'Doe joe want u cola from mie?'

'No zenks!' zei ik en ik ging er als een speer *vandoor*. Misjon akkomplisjt!

Ik had geen tien euro meer, maar nog maar vier, omdat ik kaarten en een ijsje had gekocht.

Ik overwoog even om bij de *andere* straatartiesten in de grote winkelstraat kunstjes te gaan doen om geld te verdienen, maar ben toch maar naar huis gegaan, omdat ik bang was dat mama en Aap er eerder

zouden zijn dan ik. Na drie uur door de straten gezworven te hebben (nee hoor, **20** minuten) had ik onze straat teruggevonden!

Mama en Aap kwamen tien minuten later thuis (pfoei!) met een loei van een rothumeur. Ze hadden de kathedraal waar ze heen wilden eerst niet kunnen vinden (haha) en toen ze hem eindelijk gevonden hadden bleek hij helemaal in de steigers te staan, poepte Appiegrappie in zijn broek en bleken ze de luiers vergeten te zijn. Toen ze ze wilden gaan kopen, waren de winkels dicht (ze zijn hier van 12 tot 4 uur gesloten!) Dus moesten ze naar huis.

Onderweg heeft Alexander toch nog kans gezien zich vol te gieten met bier en hij had zoveel op dat hij meteen op zijn bed neerplofte en in slaap viel. Toen zijn mama, Appie-broek-met/zonder-kakkie en ik een pizza gaan eten. Het was even ouderwets gezellig. Ik heb mama nog tien euro weten te ontfutselen, dus ik kan een internetkaart kopen! Maar vandaag niet. Ik moet nu echt mee, anders gaat de Gorilla uit zijn dak. Ik zal proberen een braaf meisje te spelen...

Appie!

Haar moeder kijkt op van haar tijdschrift.' Trek nou eens wat uit, Rosa. Je bent de enige op het strand die kleren aanheeft.' 'Ik doe niks uit,' zegt Rosa nors. 'Nog ongesteld?'

'Ja, zeg het nog harder, dan weet het hele strand het.' Rosa plakt een postzegel op de kaart die ze naar Esther geschreven heeft en legt hem in haar boek. Alexander draait zich kreunend om. Rosa kijkt gegeneerd vanuit haar ooghoeken naar zijn veel te kleine, knalgele zwembroek. Urgh.

'Kom op, Appelsappie, zullen wij eens samen een prachtig zandkasteel gaan bouwen?' Ze pakt een emmer en een schepje. 'Is hij ingesmeerd, mam?'

Haar moeder knikt. 'Met factor 3000 of zoiets.' 'Ga je mee, Appeltje? Appie zwemmen?'

Appie kraait enthousiast en rent weg in de richting van het water. Rosa holt hem achterna.

'Pas goed op hem, Roos,' roept haar moeder. 'Het is druk. Verlies hem niet uit het oog.'

Roos kijkt verlangend naar het water. Jongens en meisjes rennen elkaar plonzend en gillend achterna. Anderen staan tot hun middel in het water met elkaar te praten, sommigen peddelen rond op felgekleurde bodyboards. Een golf van zelfmedelijden stroomt door haar heen. Zij heeft niemand. Alleen Appie. Wat zou het heerlijk zijn als Neuz hier was. Om samen met hem te keten in het water, ijsjes te eten en naar de ondergaande zon te kijken. Of te kletsen en te lachen met Ezzie of Jonas. Niet aan denken, anders zit ze dadelijk nog te grienen. Ze aait Appie over zijn wangetje. Stralend lacht hij zijn twee kleine witte tandjes bloot.

Rosa rolt haar broekspijpen op. Idioot idee om een lange broek aan te doen. Ze stikt bijna, zo warm is het. Voor de zekerheid heeft ze er wel haar bikini onder aangetrokken.

Zal ze toch even snel een duik nemen om af te koelen? Appie zit tevreden met zijn emmertje en zijn schep te spelen in de kuil met water die ze voor hem gegraven heeft.

'Appie, ga je mee zwemmen, ga je mee in zee?'

Appie kijkt niet eens op, maar schudt zijn blonde krullen. 'Apie hier semmen!'

'Ga toch even mee, Appieflappie, het is lekker daar!' Ze probeert hem uit de kuil te tillen, maar Appie trappelt met zijn benen en zet het op een krijzen.

'Oké monstertje, blijf dan maar hier. Maar niet weglopen, hè? Zul je blijven zitten? Ozie komt zó terug.'

Rosa trekt snel haar kleren uit en legt ze een stukje van de kuil af op het droge zand. Eigenlijk mag ze hem niet alleen laten. Maar als ze hem de hele tijd in het oog houdt en vlakbij blijft, kan er niks gebeuren.

Appie merkt niet eens dat ze weggaat, zo verdiept is hij in zijn spel. Rosa loopt het water in. Het is heerlijk koel, er zijn nauwelijks golven. Appie kijkt niet op of om en schept zand in zijn emmertje. Rosa laat zich helemaal in het water zakken. De zon brandt op haar schouders.

Naast haar wordt een gillend meisje door twee jongens gejonast. Met een grote boog vliegt ze het water in. Rosa kan nog maar net opzij springen. Het meisje komt proestend boven en lacht naar haar. Rosa lacht verlegen terug. Ze voelt zich opeens niet meer zo somber.

Ze laat zich achterovervallen en kijkt drijvend op haar rug

dromerig naar de schapenwolkjes. Dit is zalig.

Opeens slaakt ze een gil. Er strijkt iets over haar buik en ook tegen haar benen voelt ze iets. Kwallen! Overal drijven kleine transparante kwallen. Rosa waadt zo snel als ze kan terug naar het strand en bekijkt haar buik en benen. Het prikt en er zitten rode vlekken op. Ze rilt griezeland. Nog mazzel dat ze niet in haar bikinibroekje zijn gekropen. Ook op het zand liggen kwalletjes. Rosa kijkt zoekend om zich heen. Ze zou vlak bij Abeltje moeten zijn, maar ze kan hem niet ontdekken. De paniek knijpt haar keel dicht. Ze is afgedreven. Er liggen en lopen zoveel mensen op het strand dat het wel een mierennest lijkt. Waar is die kuil nou? Er stond een grote blauwwit gestreepte parasol in de buurt, maar die is nergens meer te bekennen. En waar zitten haar moeder en Alexander? In de buurt van een rood windscherm en niet ver van een vlag. Maar er zijn meerdere vlaggen op het strand. Met bonzend hart kijkt Rosa rond. Ze herkent opeens helemaal niks meer. In de verte ziet ze een blauwwit gestreepte parasol staan. Ze begint te rennen. Daar moet het zijn! Het moet! 'Appie, Appie!' gilt ze. Ze struikelt over een paar benen en krijgt een woedende blik van een dikke meneer. Ze spat zand in de ogen van een halfblote mevrouw. Ze vertrappt een zandkasteel. Ze rent over handdoeken heen. Hijgend staat ze stil bij de parasol. Geen kuil, geen Appie. Verkeerde parasol. Waar is ze

nou? 'Aaappie!' gilt ze nog harder. Daar is nog een parasol die erop lijkt. Rosa sprint ernaartoe.

Er zit een blond jongetje bij. 'Appieeee!' roept Rosa opgelucht. Hijgend knielt ze bij het kind neer. Een vrouw komt met een vragend gezicht naar haar toe. Het is Appie niet. Rosa staat op en loopt weg. Allerlei beelden tolleren door haar hoofd. Appie verdronken, Appie meegenomen door enge mensen. Appie die huilend over het strand dwaalt. Appie bedekt door kwallen. Appie opgegeten door de haaien... Een begrafenis met een piepklein kistje... Wat moet ze tegen haar moeder zeggen? Verblind door tranen loopt Rosa tussen de mensen door. Opeens voelt ze een zware hand op haar schouder. Geschrokken draait ze zich om.

Ze kijkt recht in het van woede vertrokken, knalrode gezicht van Alexander. 'Wat ben jij nou aan het doen?' Rosa barst in tranen uit. 'Appie, ik ben Appie kwijt.' 'Wat?' buldert Alexander. Hij knijpt zo hard in haar beurse arm dat ze het uitgilt van de pijn. 'Ben je Abeltje kwijt? Je hebt hem toch niet alleen gelaten, hè?' Het adertje op Alexanders slaap klopt alarmerend. Rosa krimpt in elkaar. 'Nou?'

'Ik... ik... we moeten hem zoeken... hij zat in een kuil te spelen, en... en...'

'Rosa... heb je hem alleen gelaten?' Alexanders stem klinkt zacht en dreigend.

'Ik... ik had het zo warm en... en ik ben maar heel even het water in gegaan, maar er waren kwallen en...'

Alexander rammelt haar door elkaar. Zijn mond is samengeknepen van woede en zijn ogen schieten vuur. 'Dus Abel is weg?' 'Ja,' snikt Rosa. 'Het spijt me zo, ik ga hem zoeken... ik vind hem heus wel...'

Alexander pakt haar hardhandig bij haar pols en trekt haar mee. 'Jij gaat helemaal niemand zoeken, anders kunnen we dadelijk de strandpolitie achter jou aan sturen...' 'Maar Appie...' snikt Rosa. 'Ik moet Appie vinden...' Alexander draait zich om en kijkt haar met een minachtende uitdrukking op zijn gezicht aan. 'Jij kunt ook helemaal niks, Rosa. En wat erger is, je bent niet te vertrouwen. Kijk daar eens.' Alexander wijst in de richting van een rood windscherm. Daar zit haar moeder, met Abeltje op haar schoot die een ijsje aan het eten is.

Rosa geeft een gil, trekt zich los en rent naar hen toe. Ze laat zich in het zand op haar knieën vallen en slaat haar armen om

Abeltje heen. Haar moeder duwt haar boos weg.

'Jeetje Roos, ik ben zo ontzettend teleurgesteld in je! Hoe heb je hem alleen kunnen laten! Het is zo onverantwoordelijk van je.

Er had wel van alles met hem kunnen gebeuren.'

'Maar hoe... maar wat?' stottert Rosa.

Alexander kijkt met zijn handen in zijn zij woedend op haar neer. 'Abeltje kwam hier tien minuten geleden in zijn eentje aangelopen, met zijn emmertje en zijn schep. En jij was in geen velden of wegen te bekennen. Waar heb je je verstand zitten, Rosa? Als je het al hebt. Het is gewoon niet te geloven!' 'Ozie huilen?' Abeltje veegt met zijn plakkerige handje over haar wangen.

Rosa staat op. 'Sorry... mam, het spijt me echt. Ik heb het heus niet expres gedaan... Ik zou nooit willen dat er iets met hem gebeurde. ...'

'Jij krijgt straf, dame. Hier kom je niet gemakkelijk van af,' zegt

Alexander. 'Je bent echt een waardeloze...'

'Alex, hou op,' onderbreekt haar moeder hem.

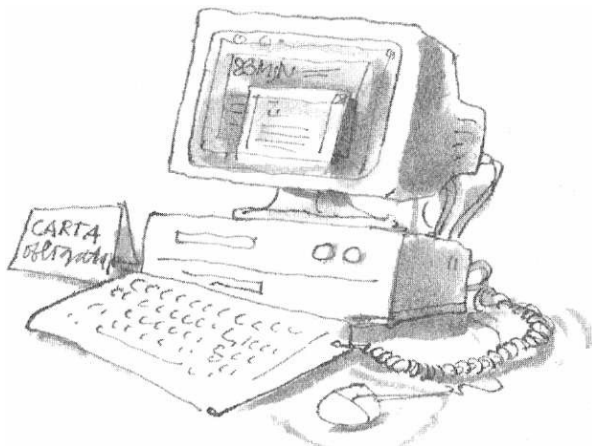
Rosa draait zich om naar Alexander. 'Een waardeloze wat ben ik?' roept ze. 'Een waardeloos mens? Een waardeloos blok aan jouw been? Je zou zeker willen dat ik niet bestond, hè? Nou, van mij zul je geen last meer hebben, hoor!' Rosa rent weg. In de richting van de stad. Haar kleren, ze moet haar kleren en haar schoenen hebben, zo kan ze niet over straat.

Met een grote boog rent ze terug. Als ze die kuil nou maar terug kan vinden!

Een half uur later loopt Rosa versuft door de hete straten van Barcelona.

Waar moet ze nou heen? Ze weet gelukkig wel waar ze is. Dit is de Ramblas, de grote brede winkelstraat die van het strand af de stad inloopt en waar ook de straat van hun appartement op uitkomt. Maar daar kan ze niet in, de deur zit op slot. Zouden Alexander en haar moeder haar gaan zoeken? Het kan hen waarschijnlijk niks schelen waar ze is. Alexander wil haar het liefst kwijt en haar moeder heeft ook alleen maar last van haar. Het is druk op de Ramblas. Mensen lachen en lopen

hand in hand. Rosa voelt zich vreselijk alleen. Wat moet ze nou doen? Ze voelt in haar zakken en zucht van opluchting als ze het briefje van tien euro voelt zitten. Ze weet al waar ze heen gaat...

Postvak IN (5)

Het lukt! Triomfantelijk kijkt Rosa naar het beeldscherm van de computer. Ze is in haar postvak! Ze heeft post! Met veel moeite had ze de mevrouw achter de bar van het internetcafé duidelijk gemaakt dat ze een kaart wilde kopen voor de computer. Het duurde even voor ze in de gaten had hoe het moest, maar nu is het dan toch gelukt.

Het café is donker en koel en er is gelukkig bijna niemand. De andere computer is ook bezet, maar ze kan niet zien door wie, want er zit een matglazen scherm tussen. Er zijn vijf mails, twee van Neuz, twee van Ezzie en één van Jonas. Ze aarzelt. Zal ze eerst die van Neuz openen? Nee, de leukste bewaart ze tot het laatst.

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> Esther Jacobs <esther@xs24.nl> zaterdag 3 juli 17.23 Vive la France!

Hoi Rozeldebozell!

Ik ben in Nice aangekomen! Ik heb voor het eerst van mijn leven in een vliegtuig gezeten en het was keeeeeeeeeei-leuk! Mijn moeder heeft vliegangst, die zag groen en geel toen het vliegtuig op 100.000 kilometer hoogte begon te hobbelen in de lucht. Ik moest haar ene hand vasthouden en Herman haar andere. Ze kneep de mijne bijna fijn. Dat was lachen. Toen moest ze overgeven. We hadden net wat te eten gekregen en dat stond op zo'n uitklaptafeltje. Er schijnen speciale kotszakjes in de stoelleuning te zitten, maar die hadden ze goed verstopt. Herman was hartstikke lief voor haar. Hij kreeg de slappe lach. En mijn moeder toen ook. Keigek als je het mij vraagt. Dat gebeurt er dus als je verliefd bent. Dan is zelfs kotsen over het eten van je geliefde niet erg. We zijn nu in het huis van Hermanneke en dat is gaaaaaaaf! Je zult het niet geloven. Die Herman is poepie-stinkend knetterrijk, joh! Zijn huis staat boven op een berg. In de verte kun je de zee zien. Het is heel groot en wit met overal trapjes en houten

luiken en bloemen en planten en een open haard waar je in kunt staan en een supermoderne keuken met een ijskast met een vak in de deur waar je ijsblokjes en gekrusjt ijs uit kunt halen. En een ZWEMBAD!!!

Het is heel groot en is betegeld met prachtig donkergroene en gouden tegeltjes! Er staan palmen en bloeiende struiken omheen en er is ook een huisje bij met een pizza-oven. En het allergaafste is natuurlijk dat Marc er is (en zijn broers natuurlijk ook). Gisteravond hebben we tot twee uur bij het zwembad gezeten en pizza's gebakken en Mare en Luuk speelden gitaar en iedereen zong. Mijn moeder zong zo vals als

Rosa van Dijk

een bejaarde papegaai, en Herman kan er ook wat van, maar ze hadden zoveel champagne op dat ze het niet merkten. We lagen echt dubbel van het lachen. Hij is echt aardig en heel lief voor mama. Ik heb haar nog nooit zo zien stralen. Het zwembad had lichtjes onder water en er waren heel veel sterren en ik ben keeeeeeeeeei verliefd op Marc. En ik heb koppijn, want ik heb ook een glas champagne gedronken (of misschien wel twee), en ik heb vannacht maar drie uur geslapen of zo. Nu ga ik weer zwemmen, want het is warm.

Veel wiebeldewoppies van je multiheppie vriendinnetje in het Franse paradijs!

Ezzzzzzzzzzz

P.S. Er staan hier drie computers in huis! P.P.S. En een pingpongtafel!

Jeetje, wat is die Esther een mazzelkont. Rosa zucht. Nieuwsgierig opent ze de volgende mail.

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Datum: maandag 5 juli 14.10

Onderwerp: GEZOEND

Rozie!

Groot nieuws: hou je vast aan je stoel, haal diep adem: IK HEB GEZOEND! (Echt gezoend, met tong en tanden en spug en ademnood en al!) Met Marc.

Een half uur geleden. Ik ben meteen naar de computer gerend om het je te vertellen.

Ik dacht dat ik flauw zou vallen, mijn knieën knikten, ik had zweethanden en kreeg de hik. Dat laatste was iets minder. Het is een beetje een raar gevoel te hikken met iemand anders zijn tong in je mond.

In het begin was het nogal raar, maar toen ik even doorzette was het best fijn. Hij smaakte naar kauwgumballen of zoiets. O Rozie, ik geloof dat hij ook verliefd op mij is!!! Op mij: Esther Jacobs, ex-jampotje! Ik kan het bijna niet geloven!

Mail me alsjeblieft gauw terug! Ik heb verkeringsstips nodig! Ik moet nu stoppen. Marc roept of ik mee naar het dorp ga.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxEz

Rosa voelt een steek van jaloezie. Esthers moeder heeft een aardige vriend die nog rijk is ook, mét een keileuke zoon die verliefd op haar dochter is! Ze zou eigenlijk blij moeten zijn voor haar beste vriendin. Maar ze voelt zich alleen en verdrietig en ze mist Neuz enorm.

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>

Datum: zaterdag 3 juli 22.19

Onderwerp: achter de wolken

Lieve Rozeltje,

Deze meel schrijf ik voordat we vertrekken (morgen). Ik ben blij dat we gaan. Hoe meer kilometers tussen Jessy en mij hoe beter.

Ik heb nog steeds een gebroken hart. De laatste dagen op school waren een hel (beetje overdreven), maar telkens als Jessy en haar groepje langs mij liepen, kregen ze een giechelbui en één keer maakte een vriendin van haar zelfs snurkgeluiden!

Ik ben trouwens over. Ik ga naar 2 atheneum! Goed hè?

Ben jij eigenlijk over?

Mijn vader zei dat ik er niet op moest rekenen dat ik veel internetcafés tegen zou komen op Corsica en dat ik ook maar eens even af moest kicken van de computer. Hij vindt dat ik er veel te veel achter zit en dat mijn brein aftakelt van al die stomme spelletjes.

Ik heb gezegd dat het juist een goede voorbereiding op de toekomst is, maar hij zei dat ik eerst maar eens moest leren vissen, vuur maken, tenten opzetten en luchtbedden oppompen. Terug naar de oertijd als je het mij vraagt. Maar het lijkt me best leuk ook. Ik hoop dat jij het een beetje volhoudt met het apenbillenmonster. Hier nog een paar tips:

Survivaltips om een vervelende stiefvader te overleven:

1. Blijf zoveel mogelijk uit zijn buurt
2. Ga niet met hem in discussie
3. Probeer hem aardig te vinden, want je moet het met

hem doen

4. Spaar zakgeld om een huurmoordenaar te kunnen betalen

5. Praat er met je moeder over (niet over de huurmoordenaar)

En ook nog een gedicht als troost:

Achter de wolken schijnt de zon En na de winter komt de lente Ik wou dat ik je helpen kon Maar jij zit met de gebakken krenten

Elk wolkje heeft een gouden rand Elke regenbui trekt weer voorbij Apenbil heeft geen verstand En jij wordt heus wel weer eens blij

Groetz en kuzzie van Jonaz

Nu heeft Rosa tranen in haar ogen. Ze voelt zich zo ver van iedereen om wie ze geeft. En straks moet ze terug naar het appartement en wat dan?

Hoe lang zou ze eigenlijk op deze kaart kunnen internetten? Ze moet opschieten, want ze wil ook nog terugschrijven. Met kloppend hart opent ze de eerste mail van Neuz.

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Vincent van Gelderen <neuz@hotmail.com>

Datum: zaterdag 3 juli 16.33

Onderwerp: bieb

Lieve schattiepetattie,

Zoals afgesproken heb ik een hotmail account geopend, zodat we kunnen mailen.

Ik zit nu in de biebeloteek. Tegenover mij zit iemand van het vrouwelijke geslacht vriendelijk naar me te knipogen. Maar het kan ook dat het een zenuwtrekje is, want toen ik vrolijk terugknipoogde, keek ze heel geschrokken. (Ze is ongeveer vijffennegentig, heeft een mummelmondje en een rollator, dus je hoeft niet jaloers te worden, hoor!) Het is heel saai hier, bijna iedereen is op vakantie. Ik lees veel voor de verandering. Heb de halve bieb al uit. Heb

onze graffiti tekening afgemaakt. Als je thuis bent, moet je maar even gaan kijken. Ik wilde eerst ook nog een mooie piece zetten op jullie garagedeur, maar ik heb het toch maar niet gedaan. Directeur Apenbil zou het waarschijnlijk niet echt op prijs stellen.

Verder weet ik niet veel te schrijven.
LufjoxxxxxxxxxxxxNeuz

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> Vincent van Gelderen <neuz@hotmail.com> maandag 5 juli | 1.34 alweer in de bieb!

Hé Rozalientje,

Hoe gaat het daar in het verre Barcelona? Ben je al leuke jongens tegengekomen op het strand? Het is hartstikke saai hier. Morgen ga ik met Zohee en Katinka naar Sixflags.

Kat is Zohees vriendin, je hebt haar geloof ik wel eens bij ons thuis gezien, hè? Je hoeft niet jaloers te zijn, hoor, ze is een jaar ouder dan ik en is dus bijna bejaard. Ik mail je morgen wel om te vertellen hoe het was. Meel je me ook eens terug of ben je je goeie ouwe Neuz al vergeten? Kuzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz van mij

Op dat moment verschijnt er op het beeldscherm een tekst:

In one minute you will be disconnected. Ook dat nog. Kaart op. Tien euro erdoorheen, nu al! Ze probeert nog snel een brief terug te tikken, maar na de eerste regel wordt het scherm al zwart. Ze begraaft haar gezicht in haar handen. Ze heeft een heel naar voor gevoel. Neuz wordt vast verliefd op die Katinka. Bejaard of niet, ze is heel knap. En

dan heeft ze niemand meer.

Rob

'What's wrong? Can I help you?'

Rosa schrikt enorm. Ze kijkt op. Boven het matglazen scherm dat de computers scheidt, steekt het hoofd van een jongen uit. Twee grote blauwgrijze ogen kijken haar bezorgd aan. Rosa voelt dat ze knalrood wordt. Ze veegt beschaamd haar tranen weg en schudt haar hoofd. 'No... nee... uh ik... I'm oké.' Ze staat op en wil weggaan.

'Are you... uhm... kom jij toevallig ook uit Nederland?' Rosa draait zich om. Ze moet omhoogkijken, zo lang is de jongen. Hij ziet er aardig uit. Blonde krullen, bruingebrand en een brede glimlach.

'Ja, uuh,ja... Ik kom uit Groningen.' Ze durft hem niet aan te kijken.

'O, zo klink je niet. Ik hoorde je snikken en ik dacht... Kan ik misschien iets voor je doen?'

Rosa voelt dat het zweet haar uitbreekt. Haar ogen vullen zich weer met tranen. Ze probeert ze uit alle macht terug te

dringen. Ze schudt haar hoofd en mompelt: 'Nee dank je... het... het gaat prima. Verblind door tranen loopt ze naar de deur. Dan voelt ze een hand zacht op haar schouder. 'Hé, wacht nou even. Wil je wat drinken? Toe, ga niet weg, je bent helemaal overstuur. Zo kun je de straat niet op.' De stem van de jongen klinkt bezorgd en vriendelijk.

Rosa aarzelt. Ze kent hem helemaal niet.

'Hier is een zakdoek, veeg in ieder geval je gezicht even af. Er zitten bruine strepen op.'

Rosa wrijft geschrokken over haar wangen. Dus daarom keken de mensen onderweg zo naar haar. Appies ijshandjes... 'Weet jij waar de wc is?' vraagt ze met een dun stemmetje.

Dag 5 23.12 bed

Lieve Neuzie,

Het was vandaag een rampzalige dag. Ik had me nog wel zo voorgenomen mijn best te doen. Het lijkt gewoon alsof ik helemaal nooit iets goed kan doen. Wat ik gedaan heb, was ook misschien niet zo slim. Als ik eraan denk wat er met Appie had kunnen gebeuren, krijg ik kippenvel. Ik had hem heel even alleen gelaten op het strand, omdat ik een duik wilde nemen. En *voordat* ik het in de gaten had was ik afgedreven en kon ik hem nergens meer vinden. Ik was totaal in paniek! Ik wist echt niet dat er zo 'n sterke stroming stond, *andere* had ik het natuurlijk nooit gedaan. Ik als een gek heen en weer rennen over het strand, maar nergens een Appie te bekennen. Ik was echt doodsbenauid en toen ben ik zelf verdwaald. Het is een heel groot strand en het was hartstikke druk en ik heb toch al zo'n slecht richtinggevoel. En toen heeft Apenbil mij gevonden. Hij sprong als een woeste orang -oetang op en neer in zijn veel te kleine knalgele zwembroekje en ik dacht even dat hij me in elkaar zou meppen.

Appie was gewoon teruggelopen naar mama. Hij heeft wel richtinggevoel dus. (Het schijnt dat dat bij mannen beter werkt, heeft iets met de werking van de twee hersenhelften te maken of zo. Ik denk dat bij mij één helft is afgestorven.)

Mama en Apenbil allebei helemaal over de rooie. Toen ben ik

weggelopen. Natuurlijk weer verdwaald, ik was ergens halverwege Madrid, geloof ik. Nee hoor, ik had gisteren een internetcafé gevonden, en daar heb ik de weg terug gevonden k nap hè van dit domme blondje?

Ik had nog tien euro van mama en daar heb ik een internetkaart van gekocht.

ik heb je meel gelezen, maar ik kon niet meer antwoorden want ik was zo stom geweest om tijdens het lezen van mijn post online te blijven.

Dat moet je dus niet doen. Je moet de post ophalen, offline gaan, dan je meels beantwoorden, online gaan en ze verzenden. Nou ja, toch een dom blondje dan maar. (Waarom bestaan er geen moppen over domme brunettes, of domme roodharigen?) In het café heb ik een aardige jongen ontmoet. Hij heet Rob en woont in Leeuwarden. Hij is met zijn grote broers op vakantie. *Z onder* ouders! Stoer hè? Ik weet eigenlijk niet eens hoe oud hij is. Een paar jaar ouder dan ik, schat ik. Hij is best knap (niet jaloers worden hoor. Laaaaaaaaaang niet zo knap en lief als jij). Hij logeert in het appartement dat van zijn pa en ma is. We hebben een hele tijd zitten kletsen en ook best gelachen. Hij heeft me teruggebracht naar ons appartement. Hij kent de weg in *Barcelona* heel goed en spreekt Spaans! Hij gaat me de stad laten zien. Dat *wordt* een beetje moeilijk want ik heb twee dagen huisarrest. Vind je dat nou niet misdadig?? Terwijl ik vakantie heb! Hoe verzinnen ze het. Ik moet hier dus twee dagen in mijn eentje binnen zitten gaarbakken. Ze zijn knettergek. Maar: Rosa laat zich niet ketenen. Weet je nog: FREE ME! Rosa gaat op stap!

De volgende ochtend, om tien uur precies, steekt Rosa haar hoofd uit het badkamerraam. Als ze een beetje perst, kan ze er net doorheen.

Het raam komt uit op een soort plat dak en aan de overkant is een raam dat uitkomt op de overloop van de trap naar beneden. Rosa grinnikt in zichzelf. Nooit gedacht dat huisarrest haar nog eens zo goed van pas zou komen.

Rob zit op een muurtje op een plein halverwege de straat op haar te wachten. Hij heeft een pet op en draagt een felgekleurde broek tot halverwege zijn kuit en een openhangend lichtblauw overhemd. Zijn gladde borst is heel bruin, ziet Rosa. 'Hoi! Hoe gaat het?'

Rosa kijkt hem verlegen aan. 'Goed hoor.'

'En hoe is het gisteren gegaan, toen je thuiskwam?'

Rosa gaat naast hem op het muurtje zitten, een stukje van hem af. Verlegen wrijft ze over haar blote, witte benen. Ze heeft toch maar een korte broek aangedaan vandaag.

'Mijn moeder en mijn stiefvader gingen helemaal uit hun dak. Nadat ik weggelopen was van het strand, zijn ze meteen naar

huis gegaan en daar was ik dus niet. Mama helemaal in paniek, ze dacht dat ik ontvoerd was of onder een auto gekomen. Apenbil moest zoeken en daar baalde hij gruwelijk van. Toen ik om vier uur thuiskwam, was mama in alle staten. Ze zat alleen in het appartement met mijn halfbroertje Appie. Alexander was zonder mobiel de deur uitgegaan en dus kon ze hem niet bereiken. Ze moest huilen en was helemaal niet kwaad op me. Ik zei maar dat ik hartstikke verdwaald was en dat het me ontzettend speet.' 'En toen?'

'Twee uur later kwam Alexander thuis en hij stonk naar bier. Hij drinkt nogal veel.' Rosa schrikt van zichzelf. Wat raar dat ze dit allemaal aan een vreemde vertelt. Ze bekijkt Rob vanuit haar ooghoeken. Hij is bezig een sjekkie te draaien. Minpuntje. 'En toen?' Rob steekt haar het pakje shag toe. Rosa schudt haar hoofd.

'En toen heeft Alexander me door elkaar gerammeld en moest ik zonder eten naar bed. Ik heb twee dagen huisarrest.' 'Hè? En hoe kom je dan hier?' Rob steekt zijn sigaret op en kijkt haar nieuwsgierig aan.

'Ontsnapt,' glundert Rosa triomfantelijk. 'Door het badkamerraam.'

Rob legt zijn arm om haar heen. 'Wauw Rosa, dapper! Flinke meid! Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Uh... bijna zestien,' liegt Rosa. 'En jij?'

'Achttien.' Rob grijnst. 'Oké chica, vamos a la playa!'

'Wat?'

'Vamos a la playa: laten we naar het strand gaan. Heb je je bikini aan?'

Rosa knikt. 'Maar... ik heb mijn handdoek vergeten.'

'Geeft niks, gaan we er even een bij mij ophalen. Zie je meteen waar ik zit.'

Rosa aarzelt. 'Maar wat als ik Alexander en mama tegenkom? Ze hebben niet gezegd waar ze heen zijn.'

'Ach, die kom je toch niet tegen. Er lopen hier miljoenen mensen rond.' Rob schiet zijn peuk weg en springt van de muur af. 'Oké,' zegt Rosa. 'Als jij het zegt...'

Muchos besos

Hè, stom, kaart verknoeid. Zoiets kun je niet op een ansichtkaart schrijven. Rosa plakt een postzegel op de kaart naar Jonas en stopt de mislukte kaart in het boek dat ze aan het lezen is. Die voor Esther zit er ook nog in. Niet vergeten te posten. Ze geeft de foto van Neuz op het kussen een zoen en zucht. Het is nog vroeg. Appie ligt te slapen in een kampeerbedje dat naast haar bed staat. Vertederd kijkt ze naar zijn verbrande gezichtje. Hij ligt boven op de lakens, in elkaar gerold als een poes, met zijn duim in zijn mond. Zijn blonde krullen zijn nat van het zweet.

Rosa zit in een T-shirtje in kleermakerszit op haar bed met het dagboekschrijft voor Neuz op haar schoot. Ze zuigt op haar pen. Wat zal ze schrijven? Neuz wordt misschien jaloers als hij hoort dat ze de laatste twee dagen met Rob is opgetrokken. Ze draait aan het hartje om haar hals. Is het fout wat ze doet? Maar lol hebben is toch beter dan zitten kniezen?

Dag

8 *Barcelona*, bed, 07.29 Lieve Neuz,

Barcelona is echt een gave stad. Ik weet er de weg al een beetje en ik ken al een paar *woorden* Spaans. Vamos a la playa, (laten we naar het strand gaan) en: me gusto un helado (ik heb zin in een ijsje), ik mis je supermegavreselijk erg. Jij mij ook? *Was* het eigenlijk leuk met Katinka in de achtbaan? Hopelijk niet té leuk (ik ben niet jaloers, hoor).

Apenbil en mama waren gisteren zo kwaad op elkaar dat ze weer eens niet meer tegen elkaar spraken. Pat was wel zo rustig. Mama vindt dat de Aap te veel drinkt en niet goed voor Appie zorgt en hij verwijt haar dat ze hem niet vrijlaat en zich overal mee bemoeit (de muren zijn nogal dun, vandaar dat ik zo goed op de hoogte ben). Aap gaat elke *avond* in zijn eentje op stap. Toen hij gisteren weg was, zijn mama en Appie en ik ook uit geweest. Het was al bijna donker maar nog heerlijk warm en we hebben samen op een terrasje gezeten. Appie en ik kregen een enorme sorbet en het was eventjes weer net zo fijn als vroeger. En toen viel Appie in zijn buggy in slaap en hebben mama en ik samen gepraat. Ze zegt dat de Aap overspannen is door zijn werk en door de drukte van zijn nieuwe gezin en dat stress er vaak tijdens de vakantie uitkomt. Nou, anmehoela, smoesjes. Hij kan gewoon niet met kinderen omgaan en hij *wordt* niet *overspannen* van zijn werk of van ons, maar omdat hij gewoon van zichzelf een dolgedraaide driftkikker is. Maar dat

heb ik maar niet gezegd. Arme mama, ze verdedigt hem, terwijl hij helemaal niet aardig is voor haar. Ik snap niet dat ze dat doet. Waarom zegt ze niet gewoon: hoepel op vent, je maakt ons niet gelukkig. Heel simpel.

Ik mis je, ik denk elke seconde aan je, Neuzie(nou, bijna elke *seconde* dan). Ik ben zo blij met je hartjesketting en ik zoen je elke dag op mijn kussensloop. Nog 6 dagen en dan zie ik je weer.

'Hebben je ouwelui echt niks in de gaten?'

Rosa zit met Rob in het internetcafé. Rob drinkt een biertje en zij een ijsthee.

Ze roert met haar rietje door de ijsklontjes en schudt haar hoofd. 'Nee hoor.'

'En hoe heb je nu weer huisarrest gekregen?' Rob grijnst en steekt een sigaret op.

'Gewoon, beetje schelden,' antwoordt ze stoer.

Rosa gluuft vanachter haar haar naar Rob. Hij is eigenlijk best heel knap en hij kleedt zich leuk. Bruingebrand, witte tanden, sproetjes, wit hemdje en een knalgele bermuda. Maar zo mag

ze niet naar hem kijken. Hij is gewoon een vriend. Zij heeft Neuz. Ze voelt in haar zak. Er zit tien euro in voor een nieuwe internetkaart. Lief van mama. Ze heeft het haar waarschijnlijk gegeven omdat ze zich schuldig voelt. 'Vertel,' zegt Rob nieuwsgierig en hij inhaleert diep. Rosa wappert de rook die hij uitblaast met een bierviltje weg. 'Nou, meneer Apenbil, mijn stiefvader dus...' 'Heet hij echt zo?' vraagt Rob lachend.

'Nee, hij heet Alexander de Wit. Maar hij lijkt op een aap. Hij is groot en dik, met van die opgetrokken brede schouders en overal haar. Apenbil kwam gistermiddag dus thuis met een drankje te veel op. Hij struikelde tegen een stoel aan, viel erop neer en zakte er bijna doorheen. Toen zei ik dat hij wel een zatte orang-oetang leek. En natuurlijk ontplofte hij.' 'Ben je dan niet bang voor hem?'

Rosa haalt met een onverschillig gezicht haar schouders op. 'Als mama erbij is, slaat hij me meestal niet.' 'En anders wel?'

'Soms.' Ze trekt de mouw van haar T-shirt op en laat de blauwe plek zien.

Rob fluit. 'Wat een zak.'

Rosa knikt. 'Zeg dat wel.'

'En toen kreeg je huisarrest?'

'Ja. Ze zijn vandaag weer naar het strand.'

'Wees maar blij dat je daar nu niet bent. Het is stikdruk en veel te heet. Je brandt er weg vandaag. Het wordt meer dan veertig graden. Hier is het tenminste lekker koel.' Rosa knikt en pakt een pen die op de bar lag. Uit gewoonte begint ze in graffiti-letters Neuz' naam op een bierviltje te tekenen. 'Wat is dat? De naam van je vriendje?' Blozend draait Rosa het viltje om.

Rob drukt zijn sigaret uit. 'Hé, we hebben morgennacht een feest op het strand, kom je dan ook?'

'Leuk, te gek. Als het donker is?' vraagt Rosa met stralende ogen. 'Ja, we gaan een kampvuur maken, met drank en lekker eten, muziek en Tonio en Juan nemen hun bongo's mee.' 'Wauw! Lijkt me geweldig!'

'Wacht ik om twaalf uur op je, op het plein, oké?' Rosa knikt verheugd. 'Dan moet ik 's nachts ontsnappen, als de Aap en mama slapen. Dat lukt best. Ik hoop alleen maar dat Appie niet wakker wordt, want dat gebeurt wel eens. Hij slaapt onrustig omdat het 's nachts zo warm is. Maar daar verzin ik

wel wat op.'

'Denk je dat het je lukt?' vraagt Rob.

'Ik denk het wel,' zegt Rosa. Met glinsterende ogen slurpt ze haar glas leeg. 'Ik ga nog even mijn mail checken.' Als ze wegloopt, voelt ze dat Rob haar nakijkt. Ze had nooit kunnen denken dat het nog zo'n leuke vakantie zou worden!

Postvak IN (2)

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Datum: donderdag 8 juli 23.01

Onderwerp: blijblijblij

Hoi Rooske,

Hier weer een mail van je bruingeblakerde rijkeluijsvriendin-netje uit Zuid-Frankrijk.

Het is hier zo heerlijk, ik heb steeds het gevoel dat ik droom. Ik zwem elke dag in het zwembad. Ik ben knetterbruin en knotsverliefd op Marc. En hij op mij. Gisteren zijn we in Cannes aan het strand wezen eten met zijn allen, en we hebben gesjopt en ik heb hartstikke toffe dingen gekregen. Een strandsetje, een strandtas,

slippertjes, een zonnehoed en een armbandje van-

Juist, Mmmmmarc. En ijsjes en terrasjes... en het is allemaal zo zalig, Roos. Ik wou dat je hier was om het allemaal te zien. Marc is heel aardig en lief en ik kan heel erg met hem lachen. Vooral omdat hij Vlaams spreekt. Hij noemt mij Zoeteke.

Haha, hoe vind je die? Ik noem hem Mompie. Klef hè? We houden het wel geheim, niemand weet er iets van. Dat vond Marc het beste. We letten heel goed op dat niemand ons ziet als we zoenen en we lopen niet hand in hand als er iemand in de buurt is. Gaan ze ons alleen maar mee pesten en daar hebben we geen zin in.

Gisteren zijn we een heel stuk gaan wandelen. Marcs broers waren naar Nice en mama en Herman hielden siësta. Marc vond een steen in de vorm van een hartje en die heeft hij aan mij gegeven. Lief hè? Hij ligt nu onder mijn kussen. Ik kan er 's nachts niet van slapen (van Marc, niet van de steen). Het is hier elke dag mooi weer. Ik ben zo superheppie, ik wou dat het altijd zo kon blijven. Mama en H. hebben het heel leuk samen. Ik heb haar nog nooit zo gelukkig gezien. Saai hè, zo'n blij meel? Gaat het goed met jou? Heb je Apenbil nog niet gekild?

Zijn er in Barcelona knappe jongens? Meel me snel met alle details.

Veel bisous (=zoenzies) van je vriendin Ezke

Rosa grijnst. Ze is al een stuk minder jaloers op Ez. Ze heeft het nu zelf ook leuk. En een feest in het vooruitzicht. Ze wipt op en neer op haar stoel. Er is ook een mail van Neuz. Ze ploft bijna van nieuwsgierigheid. Maar het lekkerst voor het laatst. Eerst Esther terugschrijven. En deze keer offline.

Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

vrijdag 9 juli 16.47

mompie

Caro (lieve) Ezzelientje,

Wat fijn dat je het leuk hebt met je geheime lover in jullie lovepaleisje. Heeft echt niemand iets door? Ben erg benieuwd hoe Mompie eruitziet. (Hoe verzin je het? Mompelt hij of zo?) Ik ben ook al best een beetje bruin. Mama vroeg zich af hoe dat kon omdat ik al een paar dagen opgesloten zit, maar ik heb gezegd dat ik op het balkon gezonnebaad heb. Mama voelt zich heel schuldig omdat ze denkt dat ik een rotvakantie heb. Het is nu dus wel afgelopen met het huisarrest, vrees ik. Ik moet vanaf morgen gewoon braaf mee en anders... Ze zijn volgens mij helemaal door hun strafmaatregelen heen. Weet je wat ik zou doen als ik een vervelend puberkind had: hem of haar gewoon in zijn of haar sop gaar laten koken. Hoe meer ze mij dingen verbieden en zeuren of mopperen, hoe meer zin ik heb om dwars te liggen en het

tegenovergestelde te doen van wat zij willen.

Morgen moet ik dus mee naar het museum voor moderne kunst. Dat vind ik nog wel leuk omdat ik naar de kunstacademie wil. Ik heb ook al een paar tekeningetjes gemaakt van het uitzicht uit mijn raam hier. Ik vind het geinig om te kijken naar de mensen op straat en ze na te tekenen. En... morgennacht ga ik naar een strandfeest! Het is georganiseerd door Rob en zijn broers en er komt een groot vuur en bongospelers en er wordt gedanst en zo. Ik heb er keiveel zin in en ik heb al een ontsnappingsplan bedacht. Die Rob is best leuk, joh. Hij is heel lang en stoer en hij speelt gitaar. Die neemt hij mee naar het feest. Zelf zegt hij niet zoveel, maar hij kan goed luisteren en ik durf hem veel te vertellen. En hij heeft keimooie ogen. Ik val altijd op mooie ogen. Oeps. Maar niet op hem, hoor, ik ben hartstikke op Neuz en dat blijft zo. 4ever.

Esther Jacobs

Het is gewoon afleiding, anders word ik knotsknettergek van

de toestand hier met Apenbil en mijn moeder. Er hangt zoveel

spanning tussen die twee dat je een cirkelzaag nodig hebt

om erdoorheen te snijden. Appie heeft er ook last van. Hij is

huilerig en lastig en dat is hij normaal nooit.

Nou, ik ga kappen, want er is ook nog een meeltje van

Neuzie!

Doeideboei en 1000 besos (kusjes) van Roos

P.S. O ja! Bijna vergeten, je had om tips gevraagd! Hier

komen ze:

Verkeringstips voor beginners

1. Vertel elkaar over jezelf: wat je leuk vindt en wat niet, en wat je allemaal hebt meegemaakt. Dan leer je elkaar goed kennen. ('Ik ben dol op postzegels verzamelen. Wil je mijn collectie zien?')
2. Als je met elkaar praat, geef dan ook je volledige aandacht. (Zit bijvoorbeeld niet tegelijkertijd je nagels te vijlen of in je neus te peuteren.)
3. Wees altijd eerlijk. Met jezelf anders voordoen dan je bent schiet je niks op. ('Sorry hoor, ik vind het niet lekker als je met je tong in mijn oor zit')
4. Wees royaal met complimentjes. ('O, liefje, wat een schattige flapoortjes heb jij!')
5. Zit elkaar niet te veel op de lip (letterlijk&figuurlijk!) Een beetje afstand maakt het spannender! ('Even in mijn agenda kijken...Volgend jaar maart heb ik nog een plekje vrij, kun

jij dan?')

Rosa grinnikt als ze op verzenden drukt. Ze voelt dat Rob naar haar kijkt. Hij is naast haar gaan zitten. 'Wat is er zo grappig?'

'Uhm... maffe mail naar een vriendin. We schrijven elkaar altijd survivaltips. Dit waren de verkeringstips voor beginners.' 'Ben jij dan een beginner?' Rob knipoogt naar haar.

Rosa bloost. Zal ze hem vertellen dat ze al verkering heeft? Nee,

waarom? Heeft hij niks mee te maken.

'Ik niet, maar Esther wel. Het is haar eerste vriendje.'

Rob lacht. 'Ga je mee de stad in?'

'Ja, maar ik moet nog even één mail lezen.'

Rosa van Dijk

Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com> Vincent van Gelderen <neuz@hotmail.com> donderdag 8 juli 16.12
misjoe mutsj

Lieve Roosje,

Jammer dat je nog niet teruggemailed hebt. Misschien is internet in Spanje nog niet doorgedrongen. Ik hoop dat je het leuk hebt daar en niet te veel last hebt van dolgedraaide wilde apen.

Met mij gaat het goed. Maar ik moet je wel iets vertellen. Ik wil eerlijk tegen je zijn. Dat vind ik heel belangrijk. Je moet er niet van schrikken, want het stelt niks voor. Echt niet, ik zweer het je. Het gebeurde gewoon.

Katinka heeft mij gezoend. In de Goliath. Toen we zo'n beetje op onze kop hingen en ik mijn longen uit mijn lijf schreeuwde, pakte ze me vast en zoende me.

En ik heb teruggezoend. Van schrik denk ik. Of omdat ik mijn ogen dicht had en dacht dat jij het was. Nee, dat slaat nergens op. Ik was er helemaal van in de war. Het

karretje ging langzaam naar boven en net voor we weer zo'n afschuwelijke dodenval naar beneden maakten deed ze het nog een keer. Toen de rit afgelopen was, was ik kotsmisselijk. Ik ga nooit meer naar Sixflags. Ik had net een patatje oorlog op en die kwam er bijna weer uit.

Toen ik een beetje bijgekomen was, vroeg ik aan haar waarom ze het gedaan had. Ze antwoordde dat ze het zo schattig vond dat ik het bijna in mijn broek deed van angst.

Nou ja. Keimaf als je het mij vraagt.

Ik ben echt heus niet op Katinka, Rosa, je hoeft je nergens

zorgen om te maken. No fear!

Misjoe verrie mutsj.

Heeeeeeeeeeeel veel xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx van je Neuz

Rosa staart met wijd opengesperde ogen naar het beeldscherm. Ze heeft klamme handen en haar hart klopt als een razende. Dus toch... Dus toch! Ze is nog maar net weg en dan laat Neuz zich al aanranden door een bejaarde!

Ze bijt hard op haar lip om haar tranen binnen te houden. Dat waar ze bang voor was is gebeurd. Haar voorgevoel klopte. Neuz heeft iemand anders. Waarom laat hij zich zoenen als hij haar niet leuk vindt? Waarom zoent hij terug? Waarom... De gedachten schieten razendsnel door elkaar en ze voelt plotseling hoofdpijn opkomen. Er lopen tranen over haar wangen. Ze is hem kwijt. Ze is Neuz kwijt.

'Hé, wat is er nou? Slecht nieuws?' Rob legt zijn handen op haar schouders en buigt zich bezorgd over haar heen. Snel klikt ze de mail weg. 'Huil je?'

Rosa haalt diep en trillerig adem en zet de computer uit. 'Nee hoor, er is niks aan de hand. Zullen we gaan?' Als ze achter Rob aan naar buiten loopt, pakt ze het zilveren kettinkje om haar hals en geeft er een harde ruk aan. Het knapt meteen. Als ze langs een vuilnisbak komt, laat ze het erin vallen. De ring doet ze ook af. Even aarzelt ze, dan laat ze hem in haar zak glijden.

Rennen, Kuikentje!

'Zie je nou wel, Roos, dat het ook gezellig kan zijn?' Rosa staat naast haar moeder in de keuken af te drogen. 'Hé Rosie, hoor je me wel, je bent zo afwezig.' 'Huh? Wat?'

'Ik zei dat ik het zo gezellig vond vandaag. En wat lief dat je die pop voor Abeltje hebt gekocht. Hij is er hartstikke blij mee. Je hebt gelijk, het is heel goed voor jongens om ook met poppen te spelen en niet alleen maar met autootjes en treinen.' Rosa knippert met haar ogen. Ze was in gedachten bij Neuz. Bij Neuz en Katinka. Ze kan aan niks anders denken. Ze ziet ze de hele tijd zitten, ondersteboven zoenend in de achtbaan. Ze heeft Neuz niet teruggemailed en dat is ze ook niet van plan. En waarom zou ze nog in haar dagboekschrift aan hem schrijven? Het is allemaal om zeep. Als ze terugkomt, heeft hij vast dik verkering. Met haar. En dan is zij verleden tijd.

'Vond je het ook leuk vandaag? Mooie dingen hangen er in het museum, hè? Wist je dat Picasso een Spanjaard was?' 'Hm...' doet Rosa vaag. Ze kijkt naar haar moeder die een pan staat te schuren. Het lijkt alsof er nieuwe lijntjes bij haar ogen en mond zijn gekomen. Ze zou eigenlijk willen zeggen: 'Mama, ik ben zo verdrietig. Ik voel me zo in de steek gelaten. Neuz

is op iemand anders. Ik heb het gevoel dat mijn hart gebroken is, dat ik doodga van verdriet. Wat moet ik doen? Help me, troost me, hou me alsjeblieft even vast.' Maar dat kan niet. Ze mag niet eens met Neuz omgaan. En bovendien, haar moeder heeft het zelf al moeilijk genoeg.

Ze legt haar arm om haar moeders schouder en geeft haar een zoen op haar wang. 'Het was hartstikke fijn, mam, het waren hartstikke mooie schilderijen en beelden en ik vind jou lief.' Haar moeder glimlacht en drukt haar stevig tegen zich aan, met natte sophanden. Appie komt de keuken binnengewaggeld. Hij wurmt zich tussen hen in en roept enthousiast: 'Apie ook kuzze, Apie ook!'

Het is halftwaalf. Op straat klinken nog steeds stemmen, maar in het appartement is alles stil. Rosa zit aangekleed op haar bed. De kussensloop met Neuz' foto erop heeft ze binnenstebuiten gekeerd. Naast haar ligt de ring.

Op haar schoot ligt het schrift. De lantaarnpaal in de straat geeft net genoeg licht om bij te schrijven.

Dag 9

Barcelona, 23.3 0 Neuz,

Ik ben ontzettend verdrietig omdat je met Katinka gezoend hebt. Mijn hart ligt in stukken. Ik had nooit gedacht dat je *dit zou* doen. Weet je nog wat je op de muur gespoten had? 4 ever. Nou, mooi niet dus. 4 never. Je kunt wel zeggen dat je niet op haar bent, maar dat geloof ik niet. Ze is ook hartstikke knap. En ik niet. Ik begrijp het wel. Ik hoop dat je gelukkig met haar...

Rosa kan de zin niet afmaken. Ze bijt op haar knokkels. Dat hoopt ze helemaal niet. Waarom is die stomme griet niet uit de achtbaan te pletter gevallen? Waarom heeft Neuz zijn patatje oorlog niet over haar heen gespuugd?

Ze klapt het schrift dicht en gooit het onder haar bed. De ring stopt ze onder in haar rugzak.

Een half uur later staat Rosa op Rob te wachten. Ze voelt zich niet op haar gemak. Aan de overkant van het pleintje staat een groepje Spaanse jongens naar haar te kijken. Eentje heeft al iets naar haar geroepen, maar ze kon niet verstaan wat. Als Rob nu maar snel komt.

Ze draait haar rug naar de jongens toe en bijt op een nagel. De ontsnapping is gelukkig goed gelukt.

De pop die ze voor Appie gekocht heeft, heeft net zulke blonde haren als zij. Ze heeft de pop voorzichtig uit Appies greep ontworsteld. Uit de kast heeft ze een dekbed gepakt en dat in de vorm van een lichaam onder het laken gelegd. De haren van de pop heeft ze zo gedrapeerd dat het lijkt alsof het haar haar is dat op het kussen ligt. Het zag er heel echt uit. En nu maar hopen dat Appie niet wakker wordt de komende uren. Rosa kijkt op haar horloge. Kwart over twaalf, het feest is vast allang bezig. Maar ze kon niet eerder weg. Alexander en haar moeder zaten nog een tijd te praten. Te ruziën, beter gezegd, met gedempte gespannen stemmen en zo nu en dan een paniekerige hoge uitschieter van haar moeder. Ze heeft haar vingers in haar oren gestopt terwijl ze probeerde te lezen. Afschuwelijk. Als Rob nu maar gauw komt. Tot haar schrik ziet ze dat twee jongens uit de groep in haar richting slenteren. Het zweet breekt haar uit.

Op dat moment ziet ze Rob de hoek om komen. Opgelucht rent ze naar hem toe. 'Rob! Ik dacht dat je niet meer kwam!' 'Tuurlijk wel, kleintje, wat zie je er bang uit!' Rob legt beschermend zijn arm om haar schouder en samen lopen ze in de richting van het strand. Rosa schudt zijn arm niet van

zich af. Ze slaat haar eigen arm om zijn middel. Het voelt raar aan, onwennig. Ze is gewend gearmd met Neuz te lopen. Neuz' hand vast te houden. Maar dat is verleden tijd.

Vanavond gaat ze lol maken. Het kan haar allemaal niks meer schelen. Het enige dat ze nu nog wil is alles vergeten.

'Hé, kom op, moppie! Probeer het nou eens, het is hartstikke lekker!'

Rosa kijkt naar het flesje mixdrank voor haar neus. 'Ik heb nog nooit alcohol gedronken.'

Rob barst in lachen uit en kietelt haar zodat ze achterover in het zand valt. 'O, wat een kuikentje ben jij nog. Bijna zestien en nog nooit alcohol gedronken. Zo ga ik je noemen, Kuikentje!' 'Hou op! Laat me los! Ik kan niet tegen kietelen!' Rosa kronkelt lachend onder hem vandaan.

Rob komt overeind en houdt haar het flesje met een plechtig gezicht voor. 'Eén keer moet de eerste keer zijn, Kuikentje!' Rosa ruikt aan de flesopening. Niet vies. Wat kan het haar ook eigenlijk schelen. Inderdaad, voor alles is een eerste keer, ook voor een gebroken hart. Het gezicht van Neuz flitst voorbij; ze duwt het weg. Ze pakt het flesje aan en neemt een

slok. Tot haar verrassing is het lekker. Het smaakt zoet, naar limonade en je proeft helemaal niet dat er alcohol in zit. 'Mmm, heerlijk!' zegt ze en ze neemt nog een grote teug.

'Hé, kalm aan, rustig drinken, Kuikentje, het is sterk spul, hoor!' zegt Rob lachend terwijl hij een sjekkie rolt. Rosa ziet dat hij iets in de tabak verpulvert. 'Wat doe je erin?' vraagt ze nieuwsgierig.

'Jij komt echt van een andere planeet, zeg. Wat denk je? Ontbijtkoek? Peterselie? Wiet natuurlijk.'

'Grapje,' zegt Rosa blozend.' Natuurlijk weet ik dat wel.' Ze kijkt omhoog naar de sterren in de donkerblauwe nachthemel. Ze voelt zich een beetje draaierig en zweverig, maar het is niet onaangenaam. Ze neemt nog een grote slok. Lekker spul. Het is alsof door de alcohol alles verder weg is en minder erg lijkt. Neuz, haar rapport vol met onvoldoendes, Apenbil... Eigenlijk valt het ook allemaal best mee. Ze zit hier, er is muziek en een geweldig kampvuur en er zijn allemaal aardige mensen die lol hebben. En Rob zit naast haar, met zijn arm om haar heen en hij ruikt lekker. Naar zonnebrandolie en de zoetige rook die uit zijn sigaret kringelt. Het water van de zee klotst zachtjes en op sommige plekken lijkt de zee licht te geven. Er zitten minstens een stuk of dertig mensen om het

vuur heen. Zij is een van de jongste zo te zien. Iedereen praat en lacht met elkaar en twee jongens spelen op hun trommel. Rosa leunt achterover tegen Robs knieën en neemt nog een slok. Ze voelt zich heel erg prettig. Rob aait over haar haar en ze laat het toe. Was ze maar bijna zestien. Of nog beter: achttien en van school af. Dan kon ze op kamers gaan en zelf bepalen wat ze deed en hoe ze leefde. Geen ruzie en spanning meer. Geen Apenbil meer. Appie zou dan gezellig bij haar komen logeren, ze zou haar eigen eten koken, zelf bepalen wanneer ze naar bed ging en opstond, vrienden uitnodigen, haar kamer helemaal inrichten zoals ze het zelf zou willen...

Rosa niest. Rob houdt haar de joint voor. 'Trekje?' 'Nee,' zegt Rosa giechelend. 'Geen sigaretten meer voor mij. Ik ben gekapt. Ik rookte wel een pakje per dag. Dat werd te veel.' Opeens moet ze denken aan de survivaltips die ze naar Esther heeft gestuurd. *Wees altijd eerlijk.* Ze giechelt en wil nog een teug nemen, maar het flesje is leeg. Rob krabbelt overeind en komt terug met twee nieuwe flesjes mix en twee biertjes. Hij gaat naast haar zitten en pakt zijn gitaar. Rosa glundert. Ze vindt het heerlijk als mensen muziek kunnen maken. Zelf kan ze dat niet. Rob begint te spelen, een liedje dat ze kent. Rosa zingt zachtjes mee en wiegt op het ritme van de muziek. Ze is gelukkig. Ze begraaft haar voeten in het zand en staart met haar armen om haar knieën geslagen naar

het donkere water. Later wordt alles anders.

Rosa staat een eindje van het vuur af, bezweet van het dansen. Ze is misselijk. Ze weet niet meer hoeveel flesjes mix ze opheeft. Alles draait om haar heen, de dansende mensen, de sterren, zelfs de zee golft op een manier die niet echt normaal is. Maar ze is blij en het kan haar allemaal niks schelen. Ze voelt zich los en vrij als een ballonnetje in de lucht.

Rob maakt zich van de mensenmassa los en komt naar haar toe gerend.

Meer mensen lopen weg. Rob pakt haar bij haar arm en trekt haar mee. In zijn hand heeft hij een paar flesjes. 'Wazzup?' vraagt Rosa giechelend als ze achter hem aan struikelt. 'Waar gaan we heen?'

'Er komen juten aan,' zegt Rob en hij wijst over zijn schouder. 'Dat vuur mag eigenlijk helemaal niet. Daarom zaten we ook zo ver van de stad af. Kom op, rennen!'

'Dat kan ik helemaal niet meer,' hijgt Rosa. 'Mijn benen willen niet meer en alles draait!'

'Dat kun je best! Rennen, Kuikentje, rennen!'

Een nachtmerrie

Barcelona, 12 juli, 03.10 Lieve Ez,

Overmorgen gaan we naar huis, en dat is maar goed ook. Ik schrijf je nu een brief *omdat* ik niet meer naar het internetcafé kan en ik moet echt aan iemand kwijt wat er gebeurd is. Ik voel me zo ongelofelijk rot en nog ziek ook. Ik lig nu in bed. Apenbil is er niet en mama zit in de woonkamer met Appie die ook een beetje ziek is en de hele tijd huilt en jengelt. Ik ben eergisternacht ontsnapt en met Rob naar een feest aan het strand gegaan.

Het was een heel eind van de stad af, wel een half uur lopen. Ik was in een rare stemming. Eigenlijk in een soort zelfmoordstemming. Ik had namelijk net een mail van Neuz gelezen in het internetcafé waarin stond dat hij met Katinka gezoend had. Je begrijpt wel hoe ik me voelde. Neuz was echt alles voor me en zijn familie ook. Ik had het noooooit verwacht. Toen ik het las, viel ik echt bijna flauw van schrik.

Ik kon er met niemand over praten. Alexander en mijn moeder maken aan één stuk door ruzie, het is echt nauwelijks te h *arden*. Omdat ik me zo vreselijk rot voelde en het liefste alles, echt alles wilde vergeten, ben ik met Rob meegegaan. Pat had ik nooit gedaan

als ik die mail van Neuz niet gelezen had. Maar het was me allemaal gewoon te veel; Neuz, mama, Aap, en dat ik ben blijven zitten. Ik heb voor het eerst alcohol gedronken. Die zoete mixdrankjes in een flesje,

weet je wel. In het begin was het heel lekker. Je *wordt* er een beetje licht van in je hoofd. Het werkt als een soort verdoving. Ik werd er vrolijk en giechelg van. Ik heb gezongen en gedanst op het strand. Dat zou ik normaal nooit gedurfd hebben. In het begin was het echt heerlijk en voelde ik me heel gelukkig. Er werd best veel gedronken en ook geblowd. Rob deed dat ook, maar het kon me niks schelen. Hij noemde me de hele tijd Kuikentje en dat vond ik heel lief.

Toen kwam er opeens politie aan, want je mag daar helemaal geen vuur maken. Ik weet niet meer hoe laat dat was. Ik denk een uur of drie. Iedereen ging er als een speer *vandoor* en Rob sleepte mij op mijn zwabberbenen mee. Ik vond het toen allemaal heel geinig en lag dubbel van het lachen. Daarna werd het een beetje wazig. Ik was echt *dronken*, Ez, ik schaam me dood. Ik weet wel nog dat ik op een gegeven moment op de g *rond* lag met Rob boven op me (aangekleed, hoor) en dat hij me zoende en dat de sterren boven zijn hoofd als gekken ronddraaiden.

In het begin was het best leuk, *maar* hij zoende me veel te hard en wilde aan mijn borsten zitten en *probeerde* mijn broek los te maken en dat wilde ik absoluut niet. Dus ik zei: 'Hou op, dit wil ik niet!' En toen zei hij: 'Kuikentje, voor alles is een eerste keer, je hoeft niet bang te zijn.' En toen riep ik: 'Je doet me pijn, ga van me af!' Maar dat deed hij niet. Hij ging gewoon door en toen heb ik een leeg flesje gepakt dat naast ons in het zand lag en hem daarmee op zijn kop geslagen.

0 Ez, normaal zou ik dat nooooit gedurfd hebben, maar het kwam

omdat ik te veel *op* had. Rob werd opeens helemaal slap, ik heb me *onder* hem uit geworsteld en ik ben zo hard als ik kon weggerend. Ik was opeens weer helemaal nuchter.

Toen raakte ik natuurlijk zoals gewoonlijk de weg kwijt, ik wist niet meer van welke kant we gekomen waren. Het was pikdonker en ik was helemaal alleen op het strand en doodsbang. Misschien had ik Rob wel doodgeslagen... Lag hij daar met een gat in zijn hoofd dood te bloeden. Ik huilde als een gek. En ik werd steeds misselijker. Ik wist niet meer wat ik moest doen. Ik ben teruggegaan om hem te *zoeken*, maar ik kon hem nergens meer *vinden*. Huil, huil. Helemaal *over* stuur.

Toen moest ik ook nog overgeven. Blèhl Na een tijdje heb ik mijn gezicht en armen gewassen in het water en werd ik weer wat rustiger. Toen ik om me heen keek, zag ik in de verte de lichtjes van de stad en ben die kant opgelopen. Het duurde eeuwen en ik keek de hele tijd achterom of ik niet gevolgd werd. Ik werd ook bang dat ik Rob niét doodgeslagen had en dat hij me zou besluipen en wraak zou nemen. Of dat er een groep enge Spanjaarden op me zou springen en ze me zouden verkrachten en dan in zee zouden smijten of zo. Dit was echt de engste nacht uit mijn leven. Uiteindelijk kwam ik weer bij de stad aan en herkende ik een punt waar ik al eerder geweest was en waarvandaan ik de weg naar huis wist. Maar toen moest ik nog een heel stuk de stad door en ik ontdekte opeens dat ik geen schoenen aanhad. Die had ik uitgedaan tijdens het dansen bij het vuur. Ooooo, ramp. En het werd al licht boven het water. Ik was de hele nacht weggeweest. Ik was dood- en doodop en had knallende koppijn van die rottige mixdrank. Ik moest op blote voeten terug naar het appartement. Natuurlijk in glas getrapt, hartstikke

bloedende kleine teen. O Ez, het was zo'n nachtmerrie. Ik durfde niet meer op die voet te gaan staan uit angst dat er vuil in zou komen en ik *dood* zou gaan aan een bloedvergiftiging of zoiets. Ik draaide echt helemaal door, ik kon niet meer helder denken.

Ik weet nauwelijks meer hoe ik bij het appartement ben gekomen. Ik huilde van opluchting, dat weet ik nog wel. Daarna kwam het ergste: toen ik naar binnen wilde klimmen, bleek dat het raam dicht was!

Toen ben ik echt ingestort. Ik ben door het *andere* raam terug naar het portaal geklommen en voor de deur gaan zitten, met mijn bloedende voet, vieze kleren en gezicht en al. Ik durfde niet aan te bellen. Daar ben ik zo'n beetje in slaap gevallen, tegen de deur aan. Opeens werd de deur opengerukt en ik viel naar binnen en Apenbil en mama keken stomverbaasd op mij neer. 'Roos, wat is er gebeurd?' riep mijn moeder in paniek. Ze trok me *overeind* en hielp me naar binnen. Ik huilen... mijn moeder heeft me *onder* de douche gezet, me gewassen *en* mijn voet verbonden (die teen was gelukkig niet zo erg als het leek).

Ik moest natuurlijk vertellen wat er gebeurd was en toen het verhaal er met horten en stoten uitgekomen was, flipte Alexander helemaal. Ik had niet verteld dat ik ook alcohol gedronken had, maar dat rook hij aan mijn adem. Hij werd zo woedend dat ik er echt doodsbang van werd. Eerst heeft hij mij geslagen en daarna mijn moeder. Ze heeft een blauw oog. Ik heb een knots van een blauwe plek op mijn rug en een snee in mijn lip. Die bloedde als een gek. Hij schreeuwde zulke vreselijke dingen, dat ik ze niet meer weet. Ik wil ze gewoon niet meer weten. En toen is hij woedend weggelopen. Appie heeft alles gezien. Hij was tegen een uur of

vijf wakker geworden en daardoor ontdekte Alexander dat ik er niet was. Hij heeft al mijn spullen overhoop gehaald en mijn dag boekschrift voor Neuz gelezen. En een mislukte kaart naar mijn vader. Mijn moeder had de politie willen bellen, vertelde ze, maar dat wilde Alexander niet. Hij ging me eerst zelf zoeken. Om me in elkaar te slaan zeker. Dat was dus allemaal gisterochtend. Vannacht is hij niet thuisgekomen. Mama is gek van ongerustheid. Hij heeft geen telefoon bij zich en morgen moeten we terugvliegen! Het is gemeen om te zeggen, maar ik hoop dat hij lekker wegblijft. Pfoei, wat een lange brief. Maar ik moest het echt even kwijt. Ik wou dat je hier was, Ezzie, ik heb je survivaltips hard nodig.

Veel liefs en zoentjes, Rosa

Opgeruimd staat netjes

Rosa loopt door een onbekende straat. Ze is misselijk van de zenuwen en het zweet loopt in straaltjes langs haar buik. Het is midden op de dag en op zijn heetst.

Ze is op zoek naar het appartement van Rob. Ze móét weten of ze hem doodgemept heeft of niet. Alexander is nog steeds niet thuisgekomen en haar moeder, die de hele nacht op is gebleven, slaapt en Appie ook, dus ze kon even wegglippen. De straten lijken allemaal op elkaar en ze is maar één keer in Robs huis geweest.

Rosa blijft duizelig in de schaduw van een huis staan. Haar rug doet pijn en haar hoofd ook. Laat hij maar wegblijven, die gorilla. Het wordt allemaal steeds erger.

Ze kijkt omhoog. Dit is het! In dit huis is Robs appartement. Dezelfde bloembakken, dezelfde portiek... Ze leest de naambordjes. Derde verdieping. Familie Davis. Het klopt. Met knikkende knieën gaat ze op de stoep zitten. Opeens weet ze niet meer wat ze moet doen. Stel je voor dat ze aanbelt en Rob daar staat. Gezicht bont en blauw, gebroken neus, tanden eruit.

Rosa is zo misselijk dat ze bang is dat ze weer moet overgeven. Of een van zijn broers doet open, kijkt haar aan en zegt: ik heb verschrikkelijk nieuws. Rob is dood. Hij is vanmorgen in de duinen gevonden, met een opengespleten schedel. De meeuwen hadden zijn hersens er al uitgepikt.

Rosa kokhalst en drukt haar beide handen tegen haar mond. Zo zit ze minstens een half uur in de brandende zon. Opeens voelt ze een hand op haar schouder. Ze slaakt een kreet van schrik.

'Ho ho, kalm maar, wat is er met jou gebeurd?' Het is Tony, Robs oudste broer.

Rosa barst in tranen uit.

Tony gaat naast haar zitten en legt zijn arm om haar schokkende schouders. 'Hé meissie, wat is er nou? Wat zie je eruit! Wie heeft je geslagen? Je hebt toch geen... Rob heeft dit hopelijk toch niet op zijn geweten, hè?'

Rosa schudt heftig haar hoofd. Ze kan niet praten, zo hard moet ze huilen.

'Wie dan? Wat is er gebeurd?'

'Rob... Rob...' stamelt Rosa. 'Leeft hij nog?'

Tony barst in lachen uit. 'Rob? Natuurlijk! Hem mankeert niks.

Hij kwam vanmorgen tegen een uur of zes het appartement binnengeslingerd. Veel te veel gedronken en geblowd, de sufferd.

Toen de juten er vannacht aankwamen, ben ik jullie uit het oog verloren. Was je bij Rob?'

'Ja,' snikt Rosa. 'Ik... hij...'

'Als mijn broer dit gedaan heeft, zal ik hem een lesje leren, hoor! Je moet me vertellen wat er gebeurd is.' Rosa schudt weer haar hoofd.

Tony staat op. 'Ik ga hem wakker maken, Roos.' Zijn stem klinkt nu boos en ongerust.

Rosa kijkt met rode ogen naar hem op. 'Hij heeft het niet gedaan. Had hij niks?'

'Nee, dat zei ik toch. Een dronken kop, verder niets voor zover ik kon zien.'

Rosa zucht trillerig.' Gelukkig maar, ik was zo ongerust... ik... ik dacht...'

'Wat dacht je?'

Rosa staat op en schudt duizelig haar hoofd. Ze kijkt op haar horloge. Al bijna twaalf uur. Ze moet terug. Als Alexander thuiskomt en zij is er niet, zijn de poppen aan het dansen. 'Niks...Vraag het maar aan Rob. Ik moet gaan.' Ze draait zich om en rent weg.

Rosa duwt de deur van het appartement open. Haar moeder is aangekleed en zit aan de eettafel een brief te schrijven. Abeltje is vrolijk bezig pannen uit een keukenkastje te halen. 'Hoi mama, hoi Appie-flappie!' 'Ozie, Ozie!' kraait Abeltje blij.

Rosa pakt een pollepel. 'Kijk, grote vent, zo kan je muziek maken.' Ze demonstreert het door op de pannen te slaan. Appie graait de pollepel en doet haar enthousiast na. 'Oeps,' zegt Rosa. 'Sorry mam. Beetje veel herrie. Heb je nog hoofdpijn?' Ze gaat naast haar moeder aan tafel zitten en

bekijkt haar onderzoekend. 'Jeetje, wat is je oog blauw, doet het zeer?' Haar moeder kijkt op. Rosa schrikt van de blik in haar ogen. Die is opeens helemaal anders. Haar ogen staan helder en fel. 'Wat is er, mam? Wat ben je aan het doen?' Haar moeder betast voorzichtig de grote blauwe plekken op Rosa's bovenarmen en haar gespleten bovenlip. Rosa trekt haar gezicht terug. Het doet pijn. Ze moet heel voorzichtig praten en niet lachen, anders springt de wond weer open. Ze kijkt haar moeder hulpeloos aan.

'Liefje, moet je ons nou eens zien zitten...' zegt haar moeder zachtjes.

Rosa kijkt naar haar handen in haar schoot. Ze slikt.

Haar moeder aait over haar in de war zittende haar.

'Roos, ik heb een beslissing genomen. Dit kan zo niet langer. Ik kan niet toestaan dat Alexander jou en Abeltje slaat. Hij is nu te ver gegaan.'

Rosa kijkt haar moeder verbaasd aan. Haar ogen vullen zich met tranen.

Haar moeder staat op en slaat haar armen om haar heen.

'Vanaf nu wordt alles anders, Roosje, ik beloof het je.'

'Wat doe je nu?'

Haar moeder heeft Alexanders kleren in een koffer gepropt. Ze rommelt in haar schoudertas.

'Kijk,' zegt ze triomfantelijk en ze wappert met de vliegtickets. 'Deze heb ik toevallig in mijn tas. Komt dat even goed uit!' Ze pakt een envelop en stopt het ticket en de brief erin. ALEXANDER, schrijft ze er met grote hanenpoten op. Ze doet de deur open en sjouwt de zware koffer naar de gang. Daar zet ze hem neer en legt de envelop erbovenop.

'Zo, opgeruimd staat netjes. Die hoef ik niet meer te zien.' Rosa kijkt haar moeder met grote ogen aan. 'Hoezo? Wat bedoel je?'

'Nou, precies wat ik zeg. Ik hoef hem niet meer te zien. Ik ga bij hem weg. Of beter gezegd: hij kan ophoepelen. En nu gaan wij de bloemetjes buiten zetten, dochter!'

Even later lopen Rosa en haar moeder over de Ramblas. Haar moeder duwt de buggy met Abeltje, die nog steeds met de pollepel zwaait en op alles probeert te slaan wat hij

tegenkomt. 'Heb je zin in een ijsje, lieverd?' vraagt haar moeder. Rosa knikt. Ze is nog steeds verbaasd over de plotselinge verandering in haar moeders gedrag.

'We gaan hier zitten, op dit terras. Dat wilde ik al een hele tijd, maar Apenbil vond het een te dure tent.'

Rosa proest het uit. 'Zo, heet hij nu voor jou ook opeens Apen-bil?' vraagt ze als ze zitten.

Haar moeder knikt. 'Eigenlijk een heel toepasselijke naam. Heb je goed bedacht, meid. Hier is de ijskaart. Bestel maar het lekkerste ijsje dat je kunt vinden. En zoek er ook maar een voor Appie uit. Het is afgelopen met die stomme zuinigheid. En dadelijk gaan we lekker samen winkelen. Heb je nog iets leuks gezien op één van je zwerftochten?'

Rosa knikt. Ze heeft het gevoel dat ze droomt. Maar haar rug doet pijn als ze in haar stoel leunt, dus ze is hartstikke wakker.

'Mooie slippertjes enne... een leuke broek ergens.'

'Nou, die krijg je dan in ieder geval.'

Haar moeder bestelt een gin-tonic en daarna nog een.

'Mam...' zegt Rosa aarzelend, terwijl ze haar ijsje lepelt. 'Hoe moet het nu verder? Hij zit straks wel in hetzelfde vliegtuig, hoor.'

'We gaan gewoon ergens anders zitten en we negeren hem.'
'En als we thuis zijn?'

'Ik heb het allemaal in die brief geschreven. Dan kan hij zijn spullen pakken en gaan.'

'Maar... maar ben je dan... vind je het dan niet erg...' 'Ik vind het verschrikkelijk, Rosie. Maar dat vind ik het al een hele tijd. Omwille van Appie heb ik het zolang volgehouden. Weet je, als je na een scheiding opnieuw aan een relatie begint, wil je zó graag dat het goed gaat. Daar doe je alles voor. Ik wilde zo graag een gezellig gezin; vader, moeder, kinderen. Ik dacht dat ik daarvoor een man nodig had. Dat het anders niet compleet was. Maar dat is niet zo. Ik ben veel gelukkiger met jou, en nu ook met Appie natuurlijk. Wij zullen het heel goed redden met zijn drietjes.'

Appie zit op Rosa's schoot en eet zijn ijsje met de pollepel.

Glunderend probeert hij de pollepel in Rosa's mond te wurmen. 'Au Appie, nee, dat gaat even niet. Eet maar lekker zelf.' Ondanks de koude plens ijs in haar buik, voelt Rosa zich warm worden vanbinnen. 'Mam, je kunt je niet voorstellen hoe ik gehoopt heb dat je dit ooit eens zou zeggen. Ik vond het zo vreselijk en ik voelde me zo alleen en... ik... ik...' 'Stil maar, liefje. Ik weet het. Het is nu voorbij. Ik heb mijn lesje geleerd.' Rosa's moeder drinkt met een grote teug haar glas leeg. 'Ben je er klaar voor, meid?' 'Waarvoor?'

'Voor onze grote Barcelona-plundertocht! We hebben nog een paar uurtjes voor we naar het vliegveld moeten en daar gaan we goed gebruik van maken!'

Een paar uur later zitten Rosa en haar moeder op de bank in het appartement op de taxi te wachten. Appie zit in de buggy met een duim in zijn mond. In zijn andere hand heeft hij nog steeds de pollepel geklemd. Zijn gezichtje is rood en bezweet en hij slaapt.

Om hen heen staan hun koffers en een heleboel tassen. Rosa heeft de slippertjes gekregen, de broek, een schattig jurkje, een T-shirt en heel mooie gympen. Haar moeder heeft twee broeken, twee paar schoenen en een rokje gekocht. En allebei hebben ze een nieuw horloge om, allebei hetzelfde.

Rosa strijkt er met haar vinger over. Het is een mooi plat horloge. Rosa was stomverbaasd geweest toen ze de winkel binnengingen. 'Ik ben toch nog lang niet jarig, mam?' had ze gevraagd. 'Ik koop dit voor ons omdat er een nieuwe tijd is aangebroken,

Roos,' had haar moeder geantwoord. 'Een nieuwe tijd voor ons allebei.'

De koffer van Alexander staat nog steeds in de gang.

'Wat vreemd dat hij nog niet thuisgekomen is, hè?' vraagt Rosa.

'Hij gaat zijn vliegtuig missen.'

'Pech voor hem,' antwoordt haar moeder onverschillig. 'Hij is een grote vent en zoekt het maar uit.'

Maar Rosa ziet dat haar moeders stemming weer veranderd is. Ze ziet er uitgeput uit en ze houdt zich duidelijk groter dan dat ze zich voelt. Rosa pakt haar hand. 'Het komt allemaal wel goed, mam. Ik zal je helpen, hoor.'

Op dat moment gaat de bel en Rosa rent naar de deur.

Gelukkig, de taxi, dat werd tijd.

Als ze de deur opentrekt, schrikt ze. Er staan drie mannen voor de deur, twee in uniform en één met gewone kleren aan. Ze kijken ernstig.

Rosa weet meteen dat er iets helemaal mis is. Achter zich hoort ze haar moeder een kreet slaken van schrik. 'Podemos entrar?'

'We... uuh, we don't speak Spanish,' antwoordt Rosa.

Als de twee mannen in uniform in de kamer staan, doen ze hun pet af. Op dat moment weet Rosa het zeker.

Alexander is dood.

Breken, brak, gebroken

'Mama, mama! Je moet nu echt rustig worden. Je moet mee naar het ziekenhuis. Ik kan het echt niet doen!'

Haar moeder ligt op bed. Ze heeft haar vuist in haar mond gestopt. Rosa probeert de hand zachtjes weg te trekken. 'Mam, toe nou, alsjeblieft. Die mannen zitten al meer dan een uur op je te wachten. Je moet Alexander identificeren.' Rosa pakt haar moeders schouders vast. 'Mam, alsjeblieft, kijk me aan. Stop nu met huilen. Je moet naar het ziekenhuis. Misschien is het Alexander helemaal niet. Misschien hebben ze zich wel vergist!' Bij die woorden houdt haar moeder meteen op. 'Zou dat kunnen? O Roos, laat het zo zijn, laat het niet Alexander zijn. Het is mijn schuld als hij dood is, ik heb hem weggejaagd!' 'Mama, doe niet zo idioot! Het is niet jouw schuld. Hoe kom je erbij! Kom, was je gezicht en ga met die mannen mee. Ze zijn van de Guardia Civil, ze brengen je naar het ziekenhuis en daarna ook weer terug.'

Haar moeder komt moeizaam overeind en kijkt opeens verschrikt op haar horloge. 'Roos, we hebben het vliegtuig gemist, hoe moeten we nu terug?'

Rosa kijkt haar moeder medelijdend aan. 'Mam, dat is nu even

niet belangrijk. Ga nou, ik blijf hier en pas op Appie.' 'Maar... ik heb nog nooit een... ik durf niet naar hem te kijken...' Haar moeder staat op en verbergt haar gezicht in haar handen. Rosa slaat haar armen om haar heen. Ze is precies even groot als haar moeder, ziet ze opeens.

'Mam, toe nou. Ga nu.' Ze trekt haar moeder mee naar de deur. Appie zit op de schoot van een agent aan zijn snor te trekken.

Rosa loopt naar hem toe en pakt hem op. Ze drukt hem zo stevig tegen zich aan dat hij protesteert.

'My... my mother will go with you,' zegt ze met haperende stem tegen de agent.

Het is donker. Rosa zit voor het open raam en staart naar buiten. Haar hoofd bonst en ze heeft een onwerkelijk en verdoofd gevoel.

Haar moeder slaapt. Ze heeft kalmeringspillen gekregen. Het was Alexander.

Iemand uit het ziekenhuis heeft de verzekeringsmaatschappij gebeld. Een Nederlands sprekende vrouw heeft haar moeder

teruggebracht naar het appartement. Alles is nu geregeld. Morgen om elf uur staat de taxi voor de deur en worden ze naar het vliegveld gebracht. De tickets zijn verzet. Alexander... nee, het lichaam van Alexander komt een dag later.

Rosa staat op en buigt zich over Appie heen die in haar bed ligt te slapen met de pop tegen zich aangedrukt. Hij weet van niks. Hij weet niet dat hij geen vader meer heeft. Hij zal zich later niks van Alexander kunnen herinneren.

Ze kruipt naast hem en legt haar hoofd naast het zijne op het kussen. Haar hand glijdt uit gewoonte naar de plek waar het kettinkje met het hartje om haar hals hing. Het is leeg. Rosa legt haar hand op haar hart. Breken, brak, gebroken.

Thuis

Esther Jacobs

Aan: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Van: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Datum: vrijdag 16 juli 16.03

Onderwerp: weer thuis

Lieve Ez,

Ik ben weer thuis. Jij bent nog in Frankrijk en ik heb je zo hard nodig. Jonas is ook nog niet terug en ik kan hem niet bereiken, niet per mail en niet per telefoon. Alexander is dood. Het is zo raar om deze woorden te typen. Het lijkt net of ik droom, of ik een nachtmerrie heb waaruit ik maar niet wakker kan worden. De afgelopen twee dagen zijn in een soort waas voorbijgegaan. Ik moest sterk en flink zijn en vaak het woord doen en

dingen regelen en voor alles zorgen, want mama was... ik weet niet eens hoe ik het moet noemen. Het lijkt alsof ze een zombie is. Sinds we in Groningen terug zijn, ligt ze maar op haar bed met wijdopen ogen naar het plafond te staren en ze wil niet eten.

Er zijn twee zussen en een neef van Alexander om te helpen. Ze logeren bij ons. Het hele huis is opeens vol met vreemde mensen. Gisteren was Alexanders moeder er ook. Ze zat alleen maar te huilen, afschuwelijk om te zien. Ze is weer weg, gelukkig. Appie was bang voor haar. Als hij haar alleen maar zag begon hij al te brullen. Ze wilde hem de hele tijd vasthouden, maar dat wilde hij niet.

Alexander wordt morgen gecremeerd. Nooit geweten dat er zoveel geregeld moet worden als er iemand doodgaat. Ik voel me helemaal verdoofd van binnen, Ez. Alsof ik in een soort witte mist ronddwaal.

Ik heb hem zo vaak dood gewenst. En nu is hij het. Laat alsjeblieft snel wat van je horen,

xxxRosa

Als Rosa op verzenden drukt, ziet ze plotseling het icoontje van Esther op haar beeldscherm opspringen. Ze is online!

Ezzie in France zegt: Rozie! Hoe istie? Ben joe weer in het koude kikkerlandje!

Doornrooske zegt: O Ez, er is iets afschuwelijks gebeurd! **Ezzie in France zegt:** WAT DAN?

Doornrooske zegt: Alexander is dood. Lees mijn meel maar. **Ezzie in France zegt:** Jippie! Hoe heb joe dat voor elkaar gekregen? Heb joe hem vermoord? Langzaam en gruwelijk? **Doornrooske zegt:** HET IS GEEN GRAPJE! HET IS WAAR! LEES MEEL!!!

Het scherm blijft nu leeg. Rosa wacht. Haar hart klopt in haar keel.

Ezzie in France zegt: Roos, zeg dat het een grap is. **Doornrooske zegt:** Het is geen grap. Het is waar.

Ezzie in France zegt: WAT IS ER

GEBEURD????????????? **Doornrooske zegt:** Hij is geschept door een auto. **Ezzie in France zegt:** Shit! Jemeenthetniet! Watwanneerhoe? **Doornrooske zegt:** Het was twee dagen voordat we terug zouden gaan. We hadden ontzettend ruzie gehad. Door mij. Ik was er 's nachts weer eens tussenuit gepiept. Naar een strandfeest. Uit de hand gelopen. Ik was een beetje dronken. Gezoend met iemand anders. Omdat het uit was met Neuz. Vertel ik je nog wel allemaal, 's Ochtends kon ik er niet meer in. Raam was dicht. Alexander flipte. Hij had mijn dagboek gelezen. Daar stonden geen aardige dingen over hem in. Hij heeft mama en mij geslagen, de hele flat wakker geschreeuwd en is toen weggelopen. 's Nachts is hij niet teruggekomen. **Ezzie in France zegt:** Hoehoe is daar nog iemand? **Doornrooske zegt:** Rustig nou. Ik zit nog te tiepen. Is een heel verhaal.

Ezzie in France zegt: Zorrie

Doornrooske zegt: Ik was 's ochtends weggeweest, mama sliep toen, ze had migraine. Toen ik terugkwam, leek ze opeens heel iemand anders. Ze had besloten dat

ze er genoeg van had en dat ze wilde scheiden van Alexander. Ik natuurlijk superblij en opgelucht. Toen zijn we de stad ingegaan en hebben het hartstikke leuk gehad met zijn drietjes. Toen we terug in het appartement waren en klaar zaten om te vertrekken, stonden er opeens drie politiemannen voor de deur. Ze vertelden dat Alexander die nacht ervoor doodgereden was. Het had ze een hele dag gekost voor ze ons gevonden hadden.

Ezzie in France zegt: EN TOEN??? **Doornrooske zegt:** Mijn moeder flipte helemaal. Het was zo zielig joh. Ze leek wel een klein kind. Ze moest naar het ziekenhuis om hem te identificeren. Met andere woorden: om te kijken of het echt Alexander was.

Ezzie in France zegt: GETVERDERRIE!! HOE ZAG HIJ ERUIT? Wat was er gebeurd?

Doornrooske zegt: Ik weet niet hoe hij eruitzag en ik wil het niet weten ook. Maar hij was het dus wel. Mama was een zombie toen ze terugkwam. Ze wilde niet praten, niet eten, niks. Een Spaanse mevrouw die Nederlands sprak bracht haar terug

en heeft haar kalmeringspillen gegeven zodat ze als een

blok in slaap viel. Die mevrouw was heel aardig. Ze wilde bij me blijven, maar ik zei dat dat niet hoefde. Ze heeft pizza gehaald voor Ap en mij, maar ik kreeg geen hap door mijn keel. De volgende ochtend kwam ze ons halen en heeft ons op het vliegtuig gezet. Alexander is vandaag aangekomen. Hij ligt nu in een rouwcentrum of zoiets.

Rosa drukt op verzenden. Haar handen trillen. Ze kan niet geloven dat ze dit schrijft, dat dit gebeurd is. Beneden hoort ze dat Appie wakker wordt uit zijn middagdutje.

Ezzie in France zegt; O Roos, wat AFSCHUWELIJK!!! Ik kan het niet geloven!

Doornrooske zegt: Ik ook niet. Ik moet nu stoppen. Appie is wakker, als die andere mensen hem uit bed halen, raakt hij totaal overstuur. Morgen is de crematie. Stuur alsjeblieft survivaltips.

Rosa staat in de keuken toe te kijken als Alexanders zussen aan het koken zijn. Het zijn grote stevige vrouwen met een harde schelle stem en een spitse neus. Ze regelen de hele boel. Ze zetten dingen neer waar ze niet horen en kopen dingen die ze nooit eten. Ze hebben de rouwbrieven geschreven en verstuurd en de advertentie in de krant geregeld.

Rosa laat het maar gebeuren. Appie wil alleen nog maar door haar gedragen worden en haar arm doet er pijn van. Hij heeft zijn armpjes stijf om haar nek geslagen en kijkt met angstige ogen naar al die vreemde mensen.

Er wordt aangebeld. Rosa zucht. O nee, nog meer familie. Ze loopt de gang in om naar haar kamer te gaan. Iemand doet de deur open. 'Ja, ze is thuis,' hoort ze Alexanders neef zeggen. 'Rozie!' klinkt opeens een bekende stem. 'Neuzie!' kraait Appie enthousiast. Geschrokken draait Rosa zich om.

Daar staat Neuz. Ze heeft het gevoel dat haar hart stilstaat. Appie worstelt om los te komen. Ze bukt zich en zet hem op de grond. Hij waggelt met uitgestrekte armpjes naar Neuz toe. De neef van Alexander loopt de woonkamer in. Vanuit de keuken klinken de stemmen van de zussen.

'Wat is hier aan de hand? Wie zijn al die mensen?' Neuz pakt Appie op en loopt naar haar toe. 'Wat is er, Roos? Je kijkt alsof je een spook ziet. Waarom heb je niks meer van je laten horen? Wat is er?' Zo goed en zo kwaad als dat kan met Appie tussen hen in probeert Neuz haar te omarmen.

Rosa duwt hem weg.. 'Blijf van me af,' zegt ze met een door tranen verstikte stem en ze pakt Appie over. 'Alexander is dood. En het is uit tussen ons. Ga maar naar Katinka toe.' 'Maar Roos, ik heb je toch gezegd...' 'Ga weg, ik wil je niet meer zien.' 'Wat? Maar waarom?'

'Ga wég, ik wil er niet over praten!' schreeuwt Rosa zo hard als ze kan.

Ze holt de trap op, met Appie tegen zich aangedrukt, Neuz verbijsterd achterlatend in de gang.

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Vincent van Gelderen <neuz@hotmailcom>

Datum: zondag 18 juli 16.58

Onderwerp: Het staat op de muur

Lieve Rozie,

Ik vind het vreselijk voor jullie dat Alexander dood is. Ik kan het bijna niet geloven.

Ik vind het heel erg dat je niet met me wilt praten. Ik begrijp dat je boos bent om Katinka en die zoen. Maar het stelde echt niks voor! Ik geef niks om haar, ik geef alleen maar om jou.

Ik heb haar sindsdien niet meer gezien. Ze is op vakantie. Wij vertrekken vannacht. Ik heb een paar keer geprobeerd je te bellen, maar kreeg je niet aan de

telefoon. Nu kan ik

geen afscheid van je nemen. Ik voel me echt klote, Roos.

En ik zou willen dat ik je kon troosten.

Ik zal proberen je te bellen en te mailen vanuit Frankrijk.

Ik ben over drie weken terug.

Sterkte met alles & ik hou van jou.

Neuz

P.S. Ga a.u.b. naar het voetbalveld

Rosa van Dijk

Aan: Rosa van Dijk <rosavandijk@fastmail.com>

Van: Esther Jacobs <esther@xs24.nl>

Datum: zondag 18 juli 20.19

Onderwerp: overleven

Liefste Roziedozie,

O, ik vind het zo erg voor je en zo naar dat ik nu niet bij je kan zijn! Was de crematie erg? Hoe is het met je moeder? Ik kom over een paar dagen thuis, misschien kan ik dan naar je toekomen.

Ga je nog op vakantie met je vader?

Ik heb na zitten denken over survivaaltips voor een gebroken hart.

Het einde van een verliefdheid - verkering of een relatie of hoe je het ook wilt noemen - is in feite een beetje

hetzelfde als doodgaan. Er gaat een stukje van je dood. Jij hebt nu allebei tegelijk.

Alexander kan niet terugkomen. Neuz wel. Je moet het met hem uitpraten, Roos. Dingen doodzwijgen helpt niks. Je moet hem de kans geven uit te leggen wat er gebeurd is. Je geeft toch om hem? Ik heb een paar survivaltips bedacht. Het is niet veel soeps, maar ik hoop dat je er wat aan hebt.

Survivaltips voor veel verdriet

1. praat erover
2. praat er nog meer over
3. huil zoveel als nodig is (weet je nog: tranen spoelen het verdriet weg!)
4. schrijf erover
5. teken erover
6. krop het niet op! (ik ken jou) Veel kuzzies van Ez, ik

denk aan je

Rosa zet de computer uit. Het duizelt haar. Appies bedje staat sinds ze terug zijn uit Spanje op haar kamer. Hij slaapt. Beneden slaapt haar moeder, verdoofd door pillen. Morgen komt haar vader. Het idee dat ze met hem op vakantie zal gaan, staat mijlenver van haar af. De familie van Alexander is weer vertrokken. Gelukkig.

Het staat op de muur... wat bedoelt Neuz? De graffiti natuurlijk. Maar ze kan niet weg. Ze kan Appie en haar moeder niet alleen laten. Alle spullen van Alexander moeten uitgezocht worden. In de badkamer hangt zijn ochtendjas nog. Overal komt ze dingen van hem tegen. Elke keer als haar moeder iets van hem ziet, barst ze weer in tranen uit. Misschien kan ze het samen met haar vader doen. Rosa wrijft over haar pijnlijke lip. De snee springt steeds open.

Ze voelt zich leeg en uitgeput. Ze wil slapen, maar het lukt niet. De beelden van de afgelopen dagen flitsen onophoudelijk door haar hoofd. En steeds ziet ze haar moeders witte gezicht. Hoe moet ze haar helpen?

Schuld

'Pappie!' Rosa vliegt haar vader om zijn hals. Achter haar klinkt Appies stem: 'Apie ook kuzzie, Apie ook!' Maar als Rosas vader hem een zoen wil geven, klemmt hij zich angstig aan Rosa's been vast. Als ze hem optilt, vertrekt haar gezicht van pijn.

'Wat is er, meisje?' vraagt haar vader bezorgd. 'O niks, beetje pijn in mijn arm van het dragen van dit monstertje,' antwoordt Rosa.

Haar vader legt zijn arm om haar schouders en samen lopen ze naar binnen. 'Het is vreselijk wat er gebeurd is, Roos. Hoe is het met je moeder?'

Rosa haalt haar schouders op. 'Ze wil niet van haar kamer afkomen. Ze slaapt steeds, geloof ik. Volgens mij neemt ze veel te veel van die pillen die de dokter haar gegeven heeft.' 'En hoe gaat het met jou?' Haar vader strijkt bezorgd door haar warrige haar.

'Gaat wel pap. Ik ben alleen nogal moe,' zegt Rosa mat. 'Je zult wel ontzettend geschrokken zijn, meisje.' Rosa staart

voor zich uit., 'Ik weet het niet... ik heb helemaal het gevoel niet dat hij dood is. Het lijkt of hij elk moment weer binnen kan komen. Ik voel eigenlijk niet zoveel.' Ze schiet naar Appie toe, die op een stoel klimt. 'Pas op, Appie! Dat mag toch niet?' Appie begint te huilen. 'Bil, Bil!' roept hij. 'Mama toe!' Rosa pakt hem op en gaat met hem op de bank zitten.

Haar vader kijkt naar haar, met een frons in zijn voorhoofd. 'Zorg jij nu in je eentje voor Abeltje?'

'Ja, wie moet het anders doen? Ik kan het heus wel aan, pap.' 'Mijn grote sterke meid,' zegt Rosa's vader. 'Ik ga even bij je moeder kijken.'

Rosa loopt naar de keuken, met Appie in haar kielzog. Het is er een enorme puinhoop.

Ze zet koffie en begint de afwasmachine in te ruimen. Appie zit op zijn knieën voor de open klep en graait tussen het bestek. 'Niet doen, Ap, dadelijk doe je je pijn.' Rosa pakt hem op en zet hem in de kinderstoel. Ze gaat naast hem op een stoel zitten en legt haar hoofd in haar armen.

'Het is lekker, pap.'

Rosa zit aan tafel. Haar vader heeft gekookt. Spaghetti met tomatensaus. Appie zit helemaal onder de rode prut. 'Het gaat niet goed met mama, hè?' Rosa's hoofd bonkt en ze heeft eigenlijk helemaal geen honger. Ze speelt een beetje met het eten op haar bord.

Haar vader schudt zijn hoofd. 'Nee, het gaat inderdaad niet goed met haar. Ze heeft tijd nodig, Roos, om te verwerken wat er gebeurd is.'

'Hoe lang duurt dat?'

'Dat weet ik niet. Dat verschilt bij iedereen.' 'Pap, kun je hier niet een tijdje blijven? Dat zou ik echt fijn vinden. We kunnen nu toch niet samen op vakantie.' Haar vader legt zijn mes en vork neer en kijkt haar aan. 'Misschien een paar daagjes, liefje. Maar ik moet je nog iets vertellen. Marieke is zwanger.'

Rosa schiet overeind. 'Wat? Maar jullie wonen nog niet eens samen? En je bent al vijfenveertig! Dat is toch veel te oud?' Stomverbaasd kijkt ze haar vader aan. Ze heeft het gevoel dat haar keel dichtgeknepen wordt. Tegelijkertijd realiseert ze zich dat dit geen aardige reactie is. Ze staat op, loopt naar hem toe en slaat haar armen om hem heen. 'Sorry pap,'

fluistert ze in zijn hals. 'Ik ben gewoon hartstikke moe, daarom reageer ik zo raar. Ik vind het heel fijn voor jullie. Gefeliciteerd. Wanneer komt de baby?'

Haar vader zucht opgelucht en glimlacht. 'In december. Ze is nu bijna vijf maanden in verwachting. We zijn er heel blij mee. We hebben een huis gekocht en gaan binnenkort verhuizen.' Rosa gaat weer zitten. 'Zou Marieke dan met ons meegaan op vakantie?'

Haar vader knikt met een schuldig gezicht. 'Waarom heb je me dat niet eerder verteld?' vraagt Rosa verontwaardigd.

Haar vader draait zijn vork in de spaghetti. 'Ik dacht dat je het een leuke verrassing zou vinden. Jij en Marieke kunnen toch goed met elkaar opschieten?'

'Ja hoor, prima,' mompelt Rosa en ze begint de tafel af te ruimen, hoewel haar bord nog halfvol is en haar vader ook nog niet klaar is.

Doornrooske zegt: Hé Ezz, hoe is het in France?

Ezzie in France zegt: Warm. Ik heb ruzie met Marc. En joe? **Doornrooske zegt:** tgaat. Ben moe. Koppijn en keelpijn. **Ezzie in France zegt:** Is je pa er nog?

Doornrooske zegt: Hij is vanmorgen weggegaan. Hij heeft hier drie dagen gelogeed. Dat was fijn. Maar hij moest terug naar Marieke. Ze is zwanger. **Ezzie in France zegt:** WAT?

Doornrooske zegt: Jup. Nog een baby erbij. Leven en dood en zo, het gaat gewoon door.

Ezzie in France zegt: Jeetje... maf zeg. Wat een verrassing. Jullie zouden toch met z'n 2tjes op vakantie?

Doornrooske zegt: Duzniet. Marieke zou mee. Maar niemand vraagt mij ooit iets.

Ezzie in France zegt: Baluh zeg. Hoe is het met je moeder? **Doornrooske zegt:** Slecht. Ik zorg voor alles in huis. Ze heeft tijd nodig zegt mijn vader. Wat is er met

Marc? **Ezzie in France zegt:** Hij heeft me voor de gek gehouden. Hij had al die tijd gewoon verkering met ene Angelique. Daarom mocht niemand het weten van ons. Wat een zak spruiten. Ik haat hem. Hij ligt nu begraven onder een berg stenen in het bos. Oeps, geen leuk grapje. Maar het gaat nu om jou. Ik heb aan

mama gevraagd of ik naar je toe mag als we thuis zijn. Het mag! **Doornrooske zegt:** TOF! Joe bent geweldig Ez. **Ezzie in France zegt:** Ik heb ook nog survivaltips voor joe. Over dood en rouw.

Doornrooske zegt: Daar weet je toch niks vanaf? **Ezzie in France zegt:** Ooit van het internet gehoord? Ik heb dood + rouw ingetikt. Kreeg ik een heeeleboel info. Heb er wat uitgehaald, om je te helpen. Volgens mij gelden ze ook voor een gebroken hart van de liefde. Want dat heb joe toch ook? (En ik ook dus)

Hier komen ze (ze zijn een beetje serieus, hoor, maar ik hoop dat je er toch wat aan hebt):

Survivaltips voor afscheid&dood

1. Probeer ritme te houden in je dagelijkse dingen. Dus te slapen en te eten wanneer je dat normaal ook doet.
2. Eet goed, ook al heb je geen honger. Anders verzwak je en dan duurt het nog langer eer je weer opkrabbelt.
3. Praat erover. Te veel is beter dan te weinig.
4. Zeg waar je behoefte aan hebt. Andere mensen kunnen geen gedachten lezen.

Dus als je alleen wilt zijn, zeg dat dan en als je behoefte aan gezelschap hebt, geef dat ook aan.

5. Geef jezelf de tijd om je verdriet te verwerken. Het is normaal dat je een tijd niet optimaal functioneert en misschien ongewoon reageert op dingen.
6. Vraag hulp als je het nodig hebt.

Survivaltips voor als je iemand wilt helpen die iemand verloren heeft:

1. Heb geduld.

2. Iedereen vindt het moeilijk en eng om te praten met iemand die een 'nabestaande' is. Laat je er niet door weerhouden.

3. Luisteren is heel belangrijk. En ook er voor iemand zijn.

4. Vraag waar iemand behoefte aan heeft. Dring niet je eigen ideeën aan hem of haar op.

5. Vraag de ander zo nu en dan eens mee om leuke (afleidende) dingen te doen.

Ezzie in France zegt: Joehoe, ben je er nog? Of ben je in slaap gevallen? Dominee Ez heeft gesproken. Ik moet nu nokken. Hermanneke wil op de compjoeter. Ik ben over drie dagen thuis, dan bel ik je. Hou je haaks, kuzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz, Ez.

Het is bijna twaalf uur en het is stil in huis. Rosa zit aan haar bureau voor haar computer, met alleen een schemerlampje aan. Het is drukkend warm op haar zolderkamer. Appie slaapt nog steeds bij haar. Het geeft haar een veilig gevoel.

Het knijpende gevoel in haar keel wordt erger. Rosa leest Esthers survivaltips nog eens over. Haar blik blijft hangen bij de eerste regel: Survivaltips voor afscheid&dood.

Neuz is weg, ze hield van hem. Ze houdt nog steeds van hem. En ze mist hem ontzettend. Maar hij heeft Katinka gekust. Alexander is dood. Van hem hield ze niet. Ze heeft hem vaak genoeg dood gewenst. Misschien is hij daarom wel dood. Het is haar schuld. Het voelt allemaal aan als een droom. Zo onwerkelijk. Alsof hij elk moment haar kamer kan binnenstappen en opnieuw op haar zal beginnen te schelden. Rosa plukt aan haar lip en draait haar schouder en bekijkt haar bovenarm. De blauwe plekken zijn bijna weg. De blauwe plek bij haar moeders oog is nu groen en geel geworden. Afscheidscadeaus van Alexander.

Alexander komt haar kamer binnen. 'Rosa, kom hier, dan krijg je een pak slaag zoals je nog nooit gehad hebt. Ik laat geen stukje van je heel. Je zult ervoor boeten. Het is jouw schuld dat ik dood ben.'

Rosa deinst achteruit. 'Nee, nee, Alexander! Alsjeblieft, laat me met rust. Het spijt me. Het is niet mijn schuld. Ga weg!' 'Haaah! Ik ga niet weg, ik zal je altijd blijven achtervolgen, ik zal wraak nemen...'

Alexander buigt zich over haar heen en knijpt haar keel dicht.

Rosa schiet gillend overeind in bed. Haar hart klopt razendsnel en haar hoofd bonkt. Ze is doorweekt van het zweet.

Het lampje op haar bureau is nog aan. Appie staat rechtop in zijn bed en kijkt haar met grote ogen aan. Ze pakt hem op en legt hem naast zich. 'Ozie lief,' brabbelt Appie. Hij draait zijn vingers in zijn haar en stopt zijn duim in zijn mond. Wat een afschuwelijke droom. Hij leek zo echt. Rosa doet haar ogen weer dicht, maar meteen komt de droom terug. Met wijd opengesperde ogen staart Rosa naar het plafond. Appie draait en mompelt wat. Hij slaapt alweer. Op haar wekkerradio ziet ze dat het bijna vijf uur is. Buiten fluit een merel een aarzelend eerste deuntje. Ze kan beter wakker blijven. Maar ze is nog zo moe. Ze aait Appie zachtjes over zijn bezwete hoofdje.

Het is elf uur 's ochtends. Rosa zit uitgeput met Appie op

haar schoot voor de televisie naar een soap te kijken. Ze heeft geen flauw idee waar het over gaat. Appie knabbelt op een koekje. Er zit chocola aan zijn handen, op de bank en op haar witte T-shirt, maar het kan haar niets schelen. De telefoon gaat, voor de zoveelste keer die dag. 'Met Rosa.'

'Dag Roosje spreekt met Els, van je moeders werk. Ik bel even om te vragen of je moeder ziek is. We hadden haar gisteren op kantoor verwacht.'

'Ziek?' vraagt Rosa ongelovig. Op de redactie van het tijdschrift waar haar moeder werkt weten ze dus van niks. Wat moet ze zeggen? 'Uh... Alexander... de vriend van... uhm, mama's man...' Rosa voelt het bloed naar haar hoofd stijgen. 'Ja, wat is er met Alexander?' 'Hij is dood.'

Aan de andere kant van de lijn is het even stil. Dan vraagt Els: 'Dood?'

'Ja. Hij heeft een ongeluk gehad. Mama komt voorlopig niet, denk ik. Dag.' Zonder op antwoord te wachten, drukt Rosa de telefoon uit. Ze bukt zich en trekt de stekker uit de muur. Geen telefoontjes meer. Ze wil niet meer vertellen wat er gebeurd is en uitleggen waarom haar moeder niet aan de telefoon kan komen. Waarom moet zij dit soort dingen doen?

Omdat er niemand anders is, zegt een stem in haar hoofd. Omdat jij groot en sterk bent. En je moeder nu even niet. Rosa slikt en wrijft over haar keel, die dichtgeknepen aanvoelt.

Appie kraait en probeert het afgekauwde koekje tussen haar lippen te wurmen. 'Getver, Appie-prakkie, dat is smerig!' Ze gaat staan en tilt Appie met moeite op. Haar schouder en arm doen ontzettend zeer. 'Kom op, stinkerdje, we gaan samen in bad.'

Macaroni met kaas

Rosa zit aan haar moeders bed, met een bord macaroni. 'Mam, je moet echt wat eten, je wordt broodmager.' 'Nee. Ik hoef niks.'

Rosa haalt diep adem en probeert kalm te blijven. 'Mam, ik heb dit speciaal voor jou gekookt. Macaroni met kaasje lievelingseten!'

'Laat me met rust. Als Alexander straks thuiskomt, eten we gezellig met zijn viertjes samen,' klinkt het gesmoord vanonder het dekbed.

'Mam, hou nou op! Hij komt niet thuis. Wanneer accepteer je dat nou eens.'

'Hou je mond, brutaal nest!'

'Ik ben niet brutaal!' schreeuwt Rosa. 'Ik doe juist ontzettend mijn best! Ik zorg nu al meer dan een week voor jou en Appie! Je gedraagt je als een klein kind, niet als een moeder!' Het blijft doodstil in de kamer.

Dan zegt Rosa: 'Sorry, mam, ik meende het niet, echt niet. Ik... ik...'

Beneden valt iets kletterend op de grond. Rosa springt overeind. 'Mam... het eten staat naast je bed. Sorry... ik moet nu naar Appie toe...'

Ze rent naar beneden, naar de keuken. Appie zit op de grond met om hem heen scherven, een gedeukte pan en een berg macaroni. 'Apie zelluf ete!' kraait hij met volle mond.

Even later staat Rosa in de badkamer voor de spiegel. Aan de linkerkant van de wastafel staan Alexanders spullen. Tandenborstel, deodorant, scheerspullen en het parfum waar ze altijd zo'n hekel aan had. Rosa doet de vuilniszak open en schuift alle spullen erin. Ze pakt zijn kamerjas en propt die erbovenop. Dan kiepert ze de wasmand om, graait met een vies gezicht alle spullen van Alexander ertussenuit en stopt ze ook in de zak. Zo, die is vol. Rosa zakt duizelig neer op de wc. Ze heeft al dagenlang voortdurend hoofdpijn. Ze kan vanaf de wc haar spiegelbeeld zien. Ze schrikt van zichzelf. Al het Barcelona-bruin is er al af. Haar haar piekt, ze heeft het in geen dagen meer gewassen en ze heeft donkere wallen onder haar ogen. Ze ziet er ouder uit. Rosa heeft opeens het gevoel dat ze geen kind meer is.

Ze staart naar de volle vuilniszak. Er steekt een sok van Alexander uit. Het is net alsof het nu pas echt tot haar doordringt dat hij dood is. Apenbil dood. Morsdood. Geen ruzie meer in huis, geen spanning, geen klappen meer, geen angst dat hij Appie op een dag iets zal aandoen. Geen gemopper en gescheld meer. Geen boekweit en vegaknakkers meer. Geen ingewikkelde scheiding. Niks meer.

'Wat ben jij nou aan het doen?' Rosa schrikt.

Het is haar moeder. Ze ziet eruit alsof ze slaapwandelt. 'Goeiemorgen mam, lekker geslapen? Appie snurkt nog, hij heeft vannacht weer flink gespookt.'

Haar moeder kijkt rond. 'Wat is het hier leeg. Wat heb je gedaan?'

Rosa voelt dat haar keel wordt dichtgeknepen. 'Uh... Ik heb Alexanders spullen opgeruimd, mam. Die moeten toch ooit...' 'WAT?' Haar moeders blik valt op de vuilniszak. Ze stormt ernaartoe en kiepert hem om. Ze laat zich op de grond vallen en begraaft haar gezicht in Alexanders kamerjas. 'O Alex,' jammert ze, 'kom alsjeblieft terug. Het spijt me zo, het is allemaal mijn schuld.'

Rosa knielt naast haar moeder neer en neemt haar in haar armen. 'Mam, het is niet jouw schuld... dat moet je niet denken...'

Haar moeder duwt haar hard van zich af. Rosa valt en slaat met haar hoofd tegen de badrand aan. Dan wordt alles zwart.

SuperEz en Seperjoonz

Als Rosa wakker wordt, heeft ze het gevoel dat ze droomt. De gezichten van Esther en Jonas zweven boven haar. Ze knijpt haar ogen weer dicht. Dit is een leuke droom, gauw verder slapen.

'Hé, psssst, slaapkop, ben je wakker?' fluistert Esther.

Rosa doet haar ogen weer open. Jonas en Esther grijnzen maar ze hebben allebei een bezorgde blik in hun ogen.

'Ik droom,' zegt Rosa. 'Jee, wat zie jij bruin, Ez! Heb je mijn verkeringsstips nog opgevolgd? Zoent hij lekker? En Jonas, ben je nog wilde zwijnen tegengekomen? Daar kun je beter niet mee zoenen.'

Jonas en Esther kijken elkaar aan en proesten het uit van het lachen.

'Komt ze bij uit een coma en het eerste wat ze ziet, is dat ik bruin ben,' zegt Esther. 'Jouw kleur is er al aardig af, Rozie.' Rosa schiet overeind. Dit is geen droom. Ze krimpt in elkaar en grijpt naar haar hoofd. Au!

Het steekt. Dan herinnert ze zich alles weer. 'Wat doen jullie hier? Waar is mama? En Appie, ik moet naar Appie toe!' 'Rustig nou maar, Rozie, maak je niet zo druk. De hulpploegen zijn er,' zegt Jonas en hij duwt haar zachtjes terug in haar kussen. 'Je hoeft het nu niet meer alleen te doen.' 'Wat is er gebeurd?' vraagt Rosa.

'We zijn precies op tijd gekomen,' zegt Esther en ze schenkt een kop thee in uit de thermosfles die naast het bed staat. 'Zoals gewoonlijk,' vult Jonas aan. 'SuperEz en Superjoonz. Wat zou je toch zonder je vrienden moeten, Roos.' 'Vertel nou,' zegt Rosa ongeduldig.

'Nou, ik probeerde je al dagen te bereiken,' gaat Esther verder. 'Je reageerde niet op je mail en je was niet meer op MSN en de telefoon gaf de hele tijd in gesprek. Ik werd ongerust en dus heb ik Jonas gebeld.'

'Ik was intussen terug uit wildezwijnenland,' Jonas grijnst. 'Hé... je beugel is eruit...' zegt Rosa.

Jonas grijnst nog breder. 'Jaha, mister onweerstaanbare tandpastasmile ben ik nu. Knap ben ik, hè? Maar daar hadden we het niet over. Ez en ik besloten dat we maar beter zo snel mogelijk naar jou toe konden gaan...'

'Mister tandpastasmile stapte natuurlijk eerst nog in de verkeerde trein,' onderbreekt Esther hem. 'Sta ik in Den Bosch te wachten, belt hij op dat hij in Venlo zit. Wat een stroopwafel.' Jonas kleurt en Rosa giechelt. Een golf van blijdschap stroomt door haar heen.

Esther pakt haar hand. 'Hé, moet je nu huilen omdat Jonas zo'n sufferd is?'

'Nee, omdat jullie er zijn. Omdat jullie me altijd aan het lachen kunnen maken, ook al is het naar... Let maar niet op mij. Ik ben de laatste tijd gewoon een vergiet. Ga verder...'
'Nou, toen Jonas eindelijk via Middelburg, Maastricht en Breda in Den Bosch was aangekomen, zijn we samen doorgereisd naar Groningen. We hebben de bus genomen naar jouw huis. Toen we aanbelden, deed niemand open. Maar er brandde wel overal licht en we hoorden Appie huilen. Toen zijn we door de achterdeur naar binnen gestormd.'

Rosa komt verschrikt uit haar kussen omhoog. 'Waar is Appie? Is er iets met hem?'

Esther knijpt in haar hand. 'Maak je geen zorgen, Rozie, hij mankeert niks. Hij ligt in zijn bedje te slapen.'

Rosa gaat weer liggen. 'O gelukkig. Ik schrok al. Vertel verder.'

'Nou, wij dus naar binnen via de achterdeur die gelukkig open was.'

'We vonden je in je bed. Je moeder zat naast je en hield een handdoek met ijs tegen je hoofd.'

'Ja... ik was uitgegleden en tegen het bad aan gevallen.' Rosa gaat weer rechtop zitten en voelt aan de bult op haar achterhoofd. Dan schrikt ze.

Haar moeder staat in de deuropening.

'Nee, dat is niet waar, Roosje. Je hoeft me niet te beschermen. Ik heb je een duw gegeven.'

Esther en Jonas staan op van het bed en haar moeder gaat naast haar zitten. Ze pakt Rosa's hand. 'Het spijt me zo, Roos. Ik wist niet wat ik deed. Ik schrok zo toen ik je bewusteloos op de grond zag liggen, dat ik opeens bij mijn positieven kwam. Ik heb meteen de dokter gebeld. Die is gekomen en we hebben je samen in bed gelegd.'

Rosa voelt opnieuw aan haar achterhoofd. 'Heb ik een schedelbreuk? Een zware hersenpudding?'

Haar moeder glimlacht. 'Nee schat, het is niet erg. Alleen maar een flinke bult, meer niet. Toen je in bed lag, was je al niet meer bewusteloos, maar sliep je volgens de dokter.' Rosa voelt de tranen weer langs haar oren in haar hals glijden. Haar moeder veegt ze weg. 'Vergeef me Roos, ik was in een soort shock. Het... het was zo vreselijk om...'

'Sssjt...' zegt Rosa. Ze weet wat haar moeder wil gaan zeggen.

Voodoo

'Hé Roos, slaap je al?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik heb net vierentwintig uur achter elkaar geslapen. Slaapt Jonas al? Dan kunnen we even lekker over hem roddelen.'

'Groooo-psjijjt!' klinkt het overdreven hard uit Jonas' richting. 'Denk je dat hij nou al eens gezoend heeft?' fluistert Rosa. 'Vast niet. Durft hij helemaal niet. Daar is hij ook nog veel te jong voor. Au! Jonas!' gilt Esther. 'Niet slaan!' Rosa knipt het licht aan. Naast haar, op matrassen op de grond, liggen Jonas en Esther.

Jonas graait naar zijn bril en pakt zijn kussen terug.

'Ik kan nog steeds niet geloven dat jullie er zijn,' zegt Rosa. 'Wat heerlijk!'

'Goed hè?' zegt Jonas grijnzend. 'En ik heb heus wel eens gezoend. Vaak genoeg zelfs.'

'Ja, je moeder zeker,' zegt Esther. 'Op haar wang.' 'Nee, met

een wilde beer in Corsica, nou goed?' Rosa gaat weer liggen. Haar hoofd bonst nog flink. 'Roos, wil je erover praten?' vraagt Esther na een tijdje. Rosa zwijgt. Ze moet denken aan de survivaltips die Esther haar gestuurd heeft. Praat erover, praat erover... Neuz zegt het ook altijd tegen haar: krop het niet op, gooi het eruit, dan spoelt het door. Anders wordt alles erger dan dat het is. Maar praten vindt ze juist zo moeilijk. Ze schaamt zich vaak voor haar gedachten en gevoelens. Ze is altijd bang dat ze uitge- lachen en gepest wordt, dat ze abnormaal zal lijken, dat ze niet begrepen wordt, dat ze anders is dan anderen. 'Je hoeft niet bang te zijn,' zegt Esther zachtjes. 'Wij zijn je vrienden. Wij begrijpen je heus wel.'

Rosa slikt moeilijk. Ze heeft weer het gevoel alsof haar keel dichtgeknepen wordt. Ze doet haar bedlampje uit. Het is makkelijker om in het donker te praten, als niemand je gezicht ziet. Ze haalt diep adem. 'Het is mijn schuld dat Alexander dood is,' fluistert ze bijna onhoorbaar.

'WAT?' roepen Jonas en Esther tegelijk. 'Heb jij hem vermoord?' 'Nee, niet direct, maar indirect,' zegt Rosa. 'En dit is niet om te lachen! Ik heb het gevoel dat het mijn schuld is.' Rosa voelt dat Esther, die het dichtst bij haar ligt, in het donker haar hand zoekt.

Ze pakt hem stevig vast. Hij is warm en verrassend klein. Esther knijpt bemoedigend.

'Ik heb hem zo vaak dood gewenst...' fluistert Rosa. 'Ik haatte hem.'

'Heb je aan voodoo gedaan?' vraagt Jonas. 'Met een poppetje en spelden en zo?'

'Joon, meelbal, hou op! Dit is serieus. Als je niet serieus kunt zijn, ga je maar op de gang liggen.'

'Sorry,' mompelt Jonas. 'Ik wist niet dat je kwaad zou worden. Jongens zijn gewoon niet zo gewend om over gevoelens te praten.'

'Dan wen je er maar aan,' zegt Esther streng. 'Is een goeie oefening voor later.'

Rosa grijnst, ondanks alles. 'Nee, Joon, ik heb geen voodoo gedaan.'

'Heb je hem er dan onder geduwd?' 'Jóón!'

'Au, sla me niet, mens. Het moet een beetje luchtig blijven, hoor. Dadelijk moet ze weer huilen.'

'Nou én! Huilen is niet erg. Jij was toch een dichter? Zo'n gevoelig type?'

Jonas mompelt iets onverstaanbaars.

'Hè, nu ben ik helemaal de draad kwijt,' zegt Rosa. Ze zwijgt even. Vreemd genoeg wordt het drukkende gevoel in haar keel minder. Opeens lijkt wat ze zich in haar hoofd gehaald had nogal dramatisch. Ze doet haar ogen dicht.

Ze ziet Alexander ineens heel duidelijk voor zich. Groot, met blonde krullen, bleekblauwe ogen. De frons in zijn voorhoofd, het kloppende adertje op zijn slaap. Hij kijkt kwaad, moppert en rammelt haar door elkaar. Hij slaat haar in haar gezicht. Hij slaat Appie en haar moeder en hij stinkt naar drank. Ze voelt de kwaadheid en de machteloosheid opwellen. Dan denkt ze aan haar nachtmerrie. Ze rilt. Esther voelt het en knijpt weer in haar hand. 'Ik voel me zo schuldig,' gaat Rosa verder. 'Omdat ik niet aardiger geweest ben. Omdat ik niet beter mijn best heb gedaan om hem te begrijpen. Omdat ik zo dwars ben geweest en me verzet heb tegen hem. Omdat ik hem uitgedaagd heb. Ik heb hem nooit een kans

gegeven...'

'Dat heb je wel...' zegt Esther. 'Zó vaak. Je hebt wél je best gedaan. Maar hij was de volwassene en jij het kind. Volwassenen moeten het verstandigste zijn.'

Rosa's stem wordt zachter. 'Ik vond het zo erg dat mijn moeder drie jaar geleden verliefd op Alexander werd. Ik heb altijd het gevoel gehad dat het zijn schuld was dat papa en mama gingen scheiden. Als hij er niet was geweest, was het misschien niet gebeurd.'

'Maar misschien ook wel,' zegt Jonas met een serieuze stem. 'Als je veel van elkaar houdt, word je toch niet verliefd op iemand anders? Hadden je ouders nooit ruzie?'

'Jawel,' zegt Rosa. 'Je hebt wel gelijk. Ze waren op het laatst niet meer zo gelukkig samen. Mama heeft wel eens verteld dat ze vroeger heel veel van papa hield, maar dat ze uit elkaar groeiden.'

'Mijn moeder zegt wel eens dat relaties er zijn om van te leren,' fluistert Esther. 'Je loopt samen een deel van je weg. En soms wil op een bepaald moment de één de ene kant op en de ander de andere kant. En soms wil de een niet verder, maar

de ander wel, en dan scheiden hun wegen ook.'

'En dan kom je misschien weer iemand anders tegen met wie je een stuk verderloopt,' zegt Jonas plechtig.

'Hé Joon, je begrijpt het! Hoe is het mogelijk!'

Rosa hoort dat Esther hem weer een klap geeft.

'Hou nou eens op met mij te meppen,' moppert Jonas. 'Het is ook nooit goed.'

'Jawel,' zegt Esther. 'Ik mep alleen mensen die ik graag mag, hoor. Het zijn vriendschappelijke klapjes.'

'Nou, daar ben ik blij om,' zegt Jonas. Rosa hoort aan zijn stem dat hij grijnst.

Het voelt ontzettend veilig zo, drie stemmen in de warme, donkere kamer.

'Alexander sloeg mama en mij op het laatst.' 'Wat?' roept Jonas uit. 'Sloeg hij jullie?' Esther zwijgt.

'Ja, en hij heeft Appie ook een keer een klap gegeven. Dat vond ik zó ongelofelijk gemeen en oneerlijk.' Rosa knipt het licht aan en trekt de achterkant van haar T-shirt op. 'Zien jullie die blauwe plek?'

Jonas fluit. Esther strijkt er zachtjes met een vinger overheen. 'Jeetje, wat een joekel. Groen en geel is het. Doet het nog zeer?' 'Gaaf wel. Deze snee in mijn lip komt ook door hem.' 'Wat een zak,' zegt Jonas boos. 'En die blauwe plek bij je moeders oog, heeft hij dat ook gedaan?' Rosa knikt verdrietig.

'Wat een beul,' zegt Esther. 'Ik schrok zo toen je het me vertelde, Roos!'

'Mama zei dat het kwam omdat hij overspannen was.' 'Ja, lekker makkelijk,' zegt Jonas.

'Ik voelde me zo machteloos,' gaat Rosa verder. 'Ik wist niet wat ik moest doen. Ik kon mama en Appie niet tegen hem beschermen.'

'Jouw moeder moest jullie beschermen,' zegt Jonas. 'Zo hoort het.'

'Ja...' zegt Rosa zachtjes. 'Maar dat deed ze niet. Ze kon het niet.

Ze wilde haar huwelijk redden. Ik had vaak het gevoel dat ik...'

'Wat?' fluistert Esther.

'Dat ik niet de moeite waard was...'

'Dat ben je wél!' roepen Esther en Jonas tegelijk.

'Jeetje, hebben jullie dit ingestudeerd?'

Esther grinnikt. 'Nu niet eroverheen lullen, Roos. Zonder flauwekul, zo mag je nooit over jezelf denken! Jij bent echt hartstikke lief en tof Ik ben ontzettend blij dat je mijn vriendin bent.'

'En ik ook,' zegt Jonas verlegen.

Rosa bloost en knipt snel het lampje weer uit.

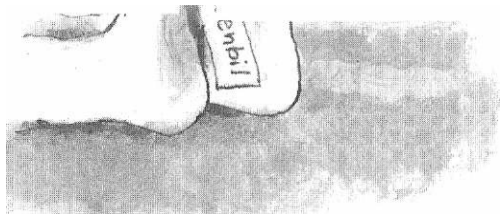
Ze zijn alledrie stil. Het begint te regenen. Het klettert tegen het dakraam, het is net alsof ze in een tent zitten.

'Sorry hoor, maar ik val bijna in slaap,' zegt Jonas. 'Het is al bijna halftwee en ik heb vandaag heel Nederland doorgereisd.'

'Watje!' zegt Esther vriendelijk.

'Ik ben ook doodmoe,' zegt Rosa. 'Appie heeft de afgelopen week bij mij geslapen en elke nacht gespookt. En ik had steeds nachtmerries...'

'Appie slaapt nu lekker bij je moeder en jij gaat heerlijk dromen...' zegt Esther. 'Wij waken over je. Slaap lekker, Rozie.' 'En ik begreep heus wel dat je hem niet vermoord had, hoor,' zegt Jonas slaperig. 'Voodoo is wel cool anders...'

Alexanders dood

De volgende ochtend zitten ze aan de ontbijttafel. Appie smeert kraaiend van de pret pap in zijn haar. Esther en Jonas liggen dubbel.

'Daar moet je niet om lachen,' zegt Rosa met een streng gezicht. 'Dan denkt hij dat het leuk is en gaat door.' 'Maar het is zo leuk, zo'n papkapsel,' zegt Jonas. 'Ik wou dat ik zo'n klein broertje had.'

'Ik krijg er nog een,' zegt Rosa. 'Of een zusje, dat kan natuurlijk ook.'

Haar moeder, die net de keuken binnenkomt, kijkt haar met grote ogen aan. 'Wat zeg je nou, Roos?'

Rosa slaat haar hand voor haar mond. Oeps. Ze weet het dus nog niet. De schrik slaat haar om het hart. Dit is een heel fout moment. Straks gaat haar moeder weer raar doen. Het ging net wat beter. Dit vindt ze vast niet leuk om te horen. 'Marieke is zwanger,' zegt ze aarzelend. 'De baby komt in december.'

Angstig wacht ze haar moeders reactie af.

Maar haar moeder glimlacht. 'Wat heerlijk voor Joop! Hij wordt weer vader. Ha... ook weer in de luiers! Leuk voor Appie, kunnen ze samen spelen.' Rosa kijkt haar verbaasd aan.

Dan trekt de glimlach van haar moeders gezicht weg. Verdrietig kijkt ze naar de plaats waar Jonas zit. Daar zat Alexander altijd.

Rosa ziet dat haar moeders ogen zich met tranen vullen, maar ze vermant zich en knippert ze weg.

Even later zitten ze in de tuin in de ochtendzon. Esther heeft thee gezet en Jonas speelt met Appie in de zandbak. Rosa kijkt bezorgd naar haar moeder.

'Ik kan maar niet geloven dat hij weg is,' zegt haar moeder tenslotte.

'Ik ook niet,' zegt Rosa en ze kijkt naar Appie die Jonas schaterend met een schepje op zijn hoofd slaat.

Esther schenkt de koppen nog eens vol. Rosa's moeder pakt haar hand.

'Fijn dat jullie er zijn, Esther. Het was niet goed voor Rosa... zo alleen, met al die verantwoordelijkheid...'

'Mam, jij kon er ook niks aan doen. En... jij hebt Alexander dood gezien.' Rosa rilt. Ze wil eigenlijk al de hele tijd aan haar moeder vragen waaraan Alexander dood is gegaan en hoe hij eruitzag, maar ze durft het niet.

'Wat was er precies gebeurd?' vraagt Esther zachtjes, alsof ze Rosa's gedachten kan lezen.

Rosa ziet dat de knokkels van haar moeders handen die het kopje omklemmen wit worden.

'Hij had te veel gedronken. Veel te veel. Ze hebben zijn bloed onderzocht. Hij is tegen een uur of drie 's nachts, toen de cafés

sloten, een straat overgestoken. Er kwam net een auto de bocht om en... De politie zei dat hij meteen dood was.'

Rosa legt haar hand op haar moeders arm. 'Zag... zag hij er eng uit, mam?' vraagt ze met een bibberig stemmetje.

'Nee, het viel eigenlijk wel mee. Zijn nek was gebroken,

maar daar zag je niets van. Hij had een snee in zijn voorhoofd, maar die was schoongemaakt. Verder lag er een laken over hem heen.

Zijn gezicht was heel wit. Het... het was Alexander niet meer.

Het was een leeg omhulsel, een pop...'

Rosa pakt het kopje uit haar moeders trillende handen en zet het op tafel neer.

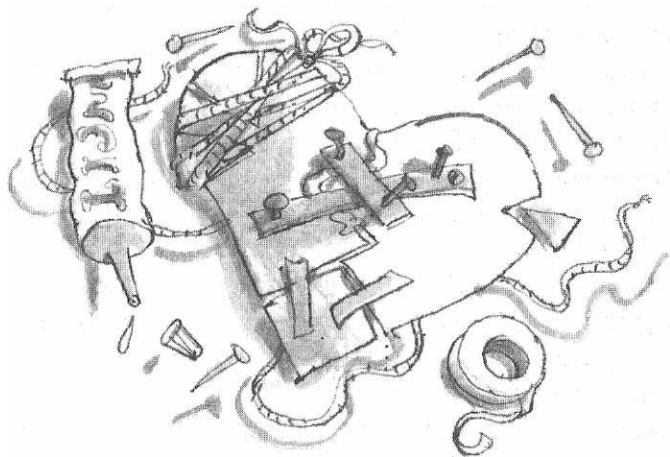
'Ik... ik wilde dat hij wegging uit ons leven. Maar niet op deze manier... Ik voel me zo schuldig.'

Rosa staart voor zich uit. Plotseling komt er een vlaag van woede in haar op. Wat een zak was Alexander eigenlijk! Haar moeder deed haar best, zij deed haar best, en toch was hij altijd kwaad op hen. Nooit konden ze iets goed doen. Altijd was er te veel drukte en lawaai, altijd moesten ze de dingen op zijn manier doen, want anders kreeg hij een woedeaanval.

Rosa bijt op haar nagels. Ze probeert zich in te houden, omwille van haar moeder, maar het lukt niet. 'Eigenlijk ben ik ontzettend kwaad,' flapt ze eruit. 'Ik ben woest op hem!' Haar moeder kijkt haar geschrokken aan.

'Ja, je kunt nou wel zielig doen en denken dat het jouw schuld was en zo, mam, en ik heb dat ook gedacht, maar het is niet onze schuld. Het is zijn eigen, stomme schuld. Hij zoop gewoon te veel. En hij was helemaal niet aardig tegen ons. Hij heeft ons alledrie geslagen, dat dóé je toch niet als je van iemand houdt? Ik haat die vent!' Rosa schreeuwt nu, ze kan zich niet meer beheersen. 'Maar Rosa... wat zeg je nu?'

'Het is zo, mam, en dat weet jij ook. Apenbil was een ongeloofelijke zak!' Rosa springt op en rent naar binnen.

De Gebroken Harten Club

'Gaaf het weer een beetje, Rozie?' vraagt Esther. Ze gaat naast haar op bed zitten.

'Oef! Het leek wel of ik ontplofte vanbinnen. En nu voel ik me helemaal leeg! Als een leeggelopen ballon.' 'Dat is juist heel goed.'

'Denk je?' Rosa voelt aan haar keel. 'Hé, dat is maf. Ik had zo'n last van een dichtgeknepen keel, en nu is het weg.' 'Spanning,' zegt Esther. 'En nu je het eruit gegooit hebt, is het weg. Zie je wel dat ik gelijk heb?'

Rosa zucht diep en kijkt haar vriendin aan. 'Jij hebt altijd gelijk. Hoe weet jij dat nou allemaal? Hoe komt het dat jij zo verstandig bent?'

'Zo ben ik gewoon,' zegt Esther. 'Soms is het ook helemaal niet leuk, hoor. Ik ben al zo vaak uitgemaakt voor dominee, of heilig boontje, of betweter.'

'Ik vind je geweldig zoals je bent,' zegt Rosa. 'Zonder jou zou ik niet surviven.' Ze geeft Esther een zoen., 'Hé, dat ben ik

helemaal vergeten te vragen, wat was dat nou met die Marc?' Esthers gezicht betreft. 'Ach niks. Ik heb me vergist, dat is alles.' 'Hoezo?'

'Hij heeft me bedrogen. Hij deed net alsof hij heel verliefd op me was. Hij gaf me zelfs een ring. Maar hij had intussen ook verkering met een ander meisje.'

Rosa kijkt naar de handen van haar vriendin. 'Ring weggesmeten?'

'Ja, natuurlijk. Die zit nu in de buik van een of andere vis in de Middellandse Zee.' 'Wat een dropveter.'

'Nogal. Ik wil het er eigenlijk niet over hebben.'

'Ja, jij bent een mooie. Jij zegt altijd dat je over de dingen moet praten en zelf doe je het niet.'

'Doe ik wel. Ik moet het eerst even zelf verwerken. Hé, zullen we een Gebroken Harten Club oprichten? Daar kunnen we nu allevier lid van worden: Jonas, je moeder, jij en ik,' zegt Esther met een scheve grijns.

Rosa drukt haar tegen zich aan. 'Goed idee. En we

verstrekken gratis survivaltips. Ik zal er ook eens een paar verzinnen.' Rosa denkt even na. 'Eén: koop een tube alleslijm en plak de stukken weer aan elkaar...Twee: neem een hamer en spijkers en timmer het in elkaar...' Esther giechelt.

'Drie... Stop de stukken in een glazen kistje, ga er zelf bij liggen en wacht tot er een nieuwe prins voorbijkomt.'

'Vier...' zegt Esther. 'Ga naar de lichaams-onderdelenwinkel en zoek een nieuw hart uit.'

'Van beton!' zegt Rosa.

'Van staal!' lacht Esther.

'Van roze en doorzichtig plastic, dat lijkt me het allerbeste.' Rosa pakt Esthers hand. 'Vriendschap is eigenlijk veel belangrijker dan liefde.'

'Het heeft in ieder geval een langere houdbaarheidsdatum,' zegt Esther.

Rosa laat zich lachend achterovervallen. 'Ai, mijn hersenpudding.' Met een pijnlijk gezicht wrijft ze over de bult op haar achterhoofd.

'Jij hebt toch helemaal geen hersens,' lacht Esther en ze strekt zich naast haar uit. 'Hoogstens een beetje zaagsel.' Dan komt ze weer overeind. 'Roos, beloof je aan dominee Jacobs datje voortaan alleen maar positief over jezelf zult denken? En nooit meer zult denken dat het allemaal jouw schuld is, en dat er niemand van je houdt?' Rosa knikt. 'Hand op je hart?'

Rosa legt met een grijns haar hand op haar hart. 'Ik beloof het, dominee.'

'Beloof je ook dat je nu meteen beneden een grote zak chips voor me gaat scoren?'

Rosa barst in lachen uit en omhelst Esther.

Op dat moment stormt Jonas de kamer binnen. 'Hooo! Ik stoor,

geloof ik! Heb ik iets gemist?'

'Ja! Een knuffel!' schreeuwt Rosa. 'Kom op, Esther, we pakken hem!'

Postvak IN (43)

Rosa zit voor de computer. Esther en Jonas liggen al op hun matrassen. Jonas ligt op zijn buik in een oude Donald Duck te lezen en Esther vijlt haar nagels.

'Zal ik de jouwe ook doen, Jonalientje?' vraagt ze plagend. 'Nee dank je,' zegt Jonas zonder op te kijken. 'Ik ben vorige week nog naar de schoonheidssalon geweest.'

'Best maf eigenlijk,' zegt Rosa, terwijl ze het tafereel bekijkt. 'Dat wij hier met een jongen op één kamer slapen.'

'Jullie blijven met je poten van me af! waarschuwt Jonas. 'Anders ga ik op de gang liggen. Of bij mijn grote vriend Appie-broek-met-kakkie!'

'Ik heb helemaal niet het gevoel dat jij een jongen bent,' zegt Rosa. 'We kennen elkaar al zo lang.'

'Nou, hartelijk bedankt,' zegt Jonas en hij duikt weer in de Donald Duck.

'Het is een compliment, hoor,' zegt Rosa. 'Hé Rozie, ga je

nog niet naar bed?'

'Nee, ik wil eens even kijken naar die tips over verdriet en dood van jou. Ik ga ze uitprinten. Voor mama.'

'Hou nou op. Je moeder moet jón helpen,' zegt Esther streng. 'Onthoud het nou eens; jij bent het kind en zij is de moeder. Misschien moet ze ergens hulp vragen.'

Rosa draait zich om en kijkt Esther aan. 'Ja... goed idee, misschien kan ze die bowling... ik bedoel dat therapiegebeuren opbellen.

Dokter Meerman, of Meermin of zoiets. Misschien kan die haar helpen.'

'Heel goed, Roos, je leert het wel.' Esther buigt zich over haar teennagels.

'Hé,' zegt Rosa verbaasd. 'Moet je nou eens kijken! Ik heb de computer een week niet aan gehad. Postvak IN: 43!' Esther springt op en wurmt zich naast Rosa op de stoel. 'Maak open, gek! Van wie zijn ze?'

Er schiet een zenuwsteek door Rosa's buik. Ze zullen toch

niet van Rob zijn. Nee, dat kan niet... ze heeft hem haar mailadres niet eens gegeven.

Esther pakt de muis uit haar hand en drukt op Postvak IN. Eén voor één springen de mailtjes tevoorschijn. 'Vincent van Gelderen, Vincent van Gelderen... drieënveertig mails van Vincent van Gelderen!' Esther kijkt haar aan. 'Wie is die Vincent-boy? Rozie? Heb je iets verzwegen voor je beste vriendin?' 'Neuz,' mompelt Rosa. Haar hart maakt een salto en haar wangen beginnen te gloeien.

Het is nacht en Jonas, Esther en Rosa staan bij het schijnsel van een lantaarnpaal naar de muur op het voetbalveld te kijken. 'Gaaaaf!' zegt Jonas bewonderend. 'Vincentje is wel heel erg gek op jou, Rozie, ik zou er bijna jaloers van worden.' Jonas bukt zich, haalt een spuitbus uit Rosa's rugzak en spuit er met grote hanenpoten bij:

Over Francine Oomen

Francine is op 27 maart 1960 geboren in Laren (N-H). Van kleins af aan was ze altijd aan het tekenen, lezen of schrijven. Na de middelbare school twijfelde ze tussen een studie psychologie en iets creatiefs. Het werd de Design Academy in Eindhoven.

Boeken maken, op welke manier dan ook, was Francines droom. Ze begon met het ontwerpen van 'novelty-boeken'. Dat zijn boeken met iets nieuws, zoals de knisperboekjes, de rammelaarboekjes en nog veel meer. Daarna ging ze schrijven en ook zelf illustreren. De *Saartje en Tommie-serie*, samen met Dagmar Stam, was haar eerste internationale succes. Daarna volgden vele (prenten)boeken, die ook in andere landen verschenen.

Toen haar eigen kinderen groter werden, ging Francine ook voor oudere kinderen schrijven.

Haar grote doorbraak kwam met de *Hoe overleef ik..* -serie, waarvan inmiddels zeven delen zijn verschenen. In totaal heeft Francine ruim honderd boeken gemaakt. Haar droom is dus wel uitgekomen! Zeker toen ze in het jaar 2003 het

Kinderboekenweekgeschenk mocht schrijven: *Het Zwanenmeer (maar dan anders)*. En ze is nog lang niet uitgeschreven!

©

Chris van Houts